

θανάσης τριαρίδης

ÉGALITÉ

αναγέννηση για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

*all the perfumes of Arabia
will not sweeten this little hand*

σημείωση

Το *Égalité* (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για την *ισότητα* – και το δαιμονικό ρίγος που σκορπίζει αυτή η ιερή ψευτιά.

Είναι προφανές πως ο τίτλος και αυτού του «έργου» μου (όπως άλλωστε και οι τίτλοι δύο ακόμη «έργων» μου, του *Fraternité* και του *Liberté*) παραπέμπει στο σύνθημα της Γαλλικής Επανάστασης (και όχι μόνο αυτής) *LIBERTÉ, ÉGALITÉ, FRATERNITÉ*. Όπως γράφω και στην αντίστοιχη σημείωση του *Liberté*, το τρίπτυχο αυτό (που αρχικά συνοδευόταν από τη διαφωτιστική απόληξη *OU LA MORT*), αν μεταφερθεί από το πολιτικό στο προσωπικό (: στο *ερωτικό*) επίπεδο, γεννά ένα τέρας – και συνακόλουθα, όπως συμβαίνει με τα τέρατα, γεννά δυνατότητες ακρότατης αγάπης που με ερεθίζουν ιδιαίτερα (φαντάζομαι, και κάθε άλλον).

Για το *Égalité* ισχύουν όσα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου (*La ultima noche ή οι καρχαρίες*, 2010, *Historia de un amor ή τα μυρμήγκια*, 2011, *Μένγκιλε*, 2012, *Fraternité*, 2012, *Liberté*, 2012): δεν γνωρίζω αν μπορεί να παρουσιαστεί στο θέατρο, αν έχει αυτό που ονομάζουμε «θεατρικότητα». Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν για μένα απαραίτητο κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Δεν έχω αντίρρηση, αντί για θεατρική σκηνή, να υπάρχει μια οθόνη χωρισμένη σε πολλά παράθυρα (ένα για κάθε κάμερα) από όπου θα βλέπει το *Παιχνίδι κάποιος Μοναδικός Επισκέπτης*. Δεν έχω αντίρρηση, αντί για δυο γυναίκες, να παίζουν δύο γυμνοί άντρες ή δύο άντρες ντυμένοι γυναίκες ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικοι είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Το *Égalité* σχεδιάστηκε ως ένα αφήγημα δαιμονισμού – όπου, όμως, ο δαίμονας δεν ερχόταν από έξω για να μπει μέσα, αλλά θα ήταν *εαυτός* που μπαίνει μέσα στον *εαυτό*. Δεν ξέρω αν εν τέλει έγραφα κάτι τέτοιο – ωστόσο, τώρα που διαβάζω το «έργο» *ολοκληρωμένο* (;), σκέφτομαι πως θα μου άρεζε να το δω σε ένα δωμάτιο με καθρέφτες, ίδιο με αυτό που μας δαιμονίζει στην *Κυρία από τη Σαγκάη* του 1947. Λένε πως, αν *τρίψεις* πολύ δυο ανθρώπους, γεννιέται στο ανάμεσό τους ένας ίσκιος που δεν ανήκει σε κανέναν, μια *καινούρια σκιά* που περιμένει να δικαιωθεί. Εκεί, λοιπόν, σε ένα τέτοιο μαγικό δωμάτιο, σε έναν από τους καθρέφτες (και λίγο πριν όλα θρυμματιστούν), πλάι στα πρόσωπα, μετά τα πρόσωπα ή και αντί των προσώπων, ίσως να σχηματιζόταν από μόνη της μια τέτοια *καινούρια σκιά*.

θ. τ. – Σεπτέμβριος 2012

ΠΡΟΣΩΠΑ: Η Τ, η Σ, οι δυο τους.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [*Δεν είναι σωστό...*]
2. [*Αρκεί να κερδίσεις το Παιχνίδι...*]
3. [*Είσαι στ' αλήθεια πολύ μαλακισμένο...*]
4. [*Και να σκεφτείς, ήταν ανάπηρος...*]
5. [*Είναι κανείς εδώ;*]
6. [*Τι έγινε; Τι έπαθε;*]
7. [*Όλα εξηγούνται, λοιπόν...*]
8. [*Παράξενη μυρωδιά...*]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [*Κι όμως ζούμε...*]
10. [*Δεν είναι δυνατόν να γίνουμε αυτός...*]
11. [*Βλέπεις; Σε έχει κάνει δική του...*]
12. [*Μυρίζει εντομοκτόνο...*]
13. [*Τι περιμένει;*]
14. [*Και τώρα; Τι θα γίνει τώρα;*]
15. [*Και τις ιδέες...*]
16. [*Μυρίζει... Στ' αλήθεια μυρίζει...*]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Στη σκηνή, σκοτάδι. Κανείς δεν ξέρει πού βρισκόμαστε. Ακούμε δύο γυναικείες φωνές. Είναι η Σ και η Τ.)

Η αίσθηση που έχουν οι θεατές είναι πως οι δυο τους χαϊδεύονται – πως είναι στο προκαταρκτικό στάδιο της σεξουαλικής πράξης. Παρά τα όσα λέγονται, οι φωνές είναι ξεκάθαρα γυναικείες.)

Τ: Δεν είναι σωστό...

Σ: Θέλω μόνο να το πιάσω...

Τ: Δεν είναι σωστό... Δεν πρέπει...

Σ: *(Με ηδυπάθεια στη φωνή.)* Γιατί δεν πρέπει;

Τ: Γιατί το παρατραβάμε...

Σ: Τι θα πει «το παρατραβάμε»;

Τ: Ξέρεις τι θα πει...

Σ: *(Με πρόκληση.)* Αυτό που ξέρω είναι πως θέλω να το πιάσω...

Τ: *(Με εκνευρισμό.)* Δεν πρέπει να το δεις...

Σ: *(Φωνάζει με ενθουσιασμό.)* ΤΟ ΑΓΓΙΞΑ...

Τ: *(Πολύ ενοχλημένη.)* Τραβήξου, γαμώτο...

Σ: *(Με ακόμη μεγαλύτερο ενθουσιασμό.)* ΧΡΙΣΤΕ ΜΟΥ, ΤΟ ΑΓΓΙΞΑ... ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΗΡΟ ΣΑΝ ΣΙΔΕΡΟ...

Τ: *(Φωνάζει θυμωμένη.)* Μην με αγγίζεις εκεί, γαμώτο...

Σ: *(Με ηδυπάθεια.)* Είναι σαν πέτρα...

Τ: Είναι λάθος όλο αυτό...

Σ: Δεν υπάρχει κανένα λάθος... Λάθος είναι να φοβόμαστε ακόμη και τη σκιά μας...

Τ: Εσύ, δεν φοβάσαι;

Σ: Γιατί να φοβηθώ; Εδώ είμαστε εγώ κι εσύ – δεν πειράζουμε κανέναν...

Τ: «Εγώ κι εσύ»;

Σ: Ναι, «εγώ κι εσύ»...

Τ: *(Βογγάει.)* Οοο...

Σ: *(Με πολύ ερεθισμένη φωνή.)* Εκτός αν εννοείς αυτόν εδώ, που μεγαλώνει...

Τ: *(Σχεδόν ψιθυριστά.)* Φοβάμαι...

Σ: *(Πολύ ερεθισμένη.)* Άσε με να τον πιάσω, ψωλαρά μου...

Τ: Φοβάμαι πως θα γίνει κάτι κακό...

Σ: *(Με ενθουσιασμό, πάρα πολύ ερεθισμένη.)* ΤΟΝ ΠΙΑΝΩ, ΨΩΛΑΡΑ ΜΟΥ... ΤΟΝ ΠΙΑΝΩ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΠΑΣΣΑΛΟΣ...

Τ: Πιάσ' τον...

Σ: ΤΟΝ ΠΙΑΝΩ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΟΜΠΑΡΩ...

Τ: Τρομπάρισέ τον...

Σ: *(Με ένταση.)* Πες με «πουτάννα»...

Τ: *(Αμήχανα.)* Πουτάννα...

Σ: *(Με ένταση και εκνευρισμό.)* «Τρομπάρισέ τον, πουτάννα»...

Τ: *(Αμήχανα.)* Τρομπάρισέ τον, πουτάννα...

Σ: *(Με εκνευρισμό, απογοήτευση και παραίτηση – και πλέον δίχως κανέναν ερωτικό τόνο στη φωνή της.)* Δεν γίνεται έτσι...

Τ: *(Ακόμη πιο άψυχα.)* Τρομπάρισέ τον...

Σ: *(Ακόμη πιο εκνευρισμένη.)* Άσ' το, δεν γίνεται...

(Η Τ ανάβει το φως. Δυο γυναίκες σε ένα δωμάτιο. Ίσως η Τ δείχνει να είναι μεγαλύτερη από την Σ. Είναι καθισμένες σε έναν καναπέ. Ίσως γυμνές ή μισοντυμένες· εάν στρέχει κάτι τέτοιο, ενώ μιλούνε φοράνε τα ρούχα τους.)

Τ: Σ' το είπα πως θα γίνει κάτι κακό...

Σ: Δεν γίνεται να σου τρομπάρουν τον πούτσο και να κάθεται σαν αγγούρι...

Τ: Δεν μπορώ...

Σ: Τι θα πει «δεν μπορώ»;

Τ: Δεν μπορώ να γίνω άντρας...

Σ: Σιγά το δύσκολο...

Τ: Δεν είμαι άντρας...

Σ: Οι άντρες είναι απλά ζώα... Τους σηκώνεις την ψωλή και σε γαμάνε...

Τ: Εγώ δεν μπορώ...

Σ: Είναι η ευκαιρία μας... Το καταλαβαίνεις;

Τ: Δεν ξέρω...

Σ: Τι δεν ξέρεις;

Τ: Δεν μπορώ...

Σ: *(Φωνάζει.)* ΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ, ΓΑΜΩΤΟ;

Τ: *(Αντιγυρίζει φωνάζοντας.)* «ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ» ΣΗΜΑΙΝΕΙ «ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ»...

Σ: *(Φωνάζει.)* ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙΣ... ΤΟ ΕΓΡΑΦΕ ΣΤΟ ΦΑΚΕΛΟ...

Τ: Πιστεύεις πως όλα είναι δυνατά;

Σ: Αν το γράφει στο Φάκελο, σημαίνει πως γίνεται... Το έχουν μελετήσει αυτό...

Τ: Ποιοι το έχουν μελετήσει;

Σ: Οι ειδικοί... Ψυχολόγοι, γιατροί, τέτοιοι... Αυτοί που είναι αρμόδιοι να ξέρουν τι μπορείς και τι όχι...

Τ: Στο Φάκελο δεν ζητάνε από μας να κάνουμε σεξ...

Σ: Στο Φάκελο ζητάνε να ζήσουμε σαν αντρώγυνο... Ξέρεις τι κάνουνε τα αντρώγυνα;

Τ: Κάνουν πολλά πράγματα...

Σ: Τα αντρώγυνα γαμιούνται, μαλακισμένο... Γ α - μ ι ο ύ - ν τ α ι ...

Τ: Τα αντρώγυνα κάνουν πολλά πράγματα...

Σ: Τι κάνουνε;

Τ: Ζούνε μαζί...

Σ: Πλέκουνε μαζί το βράδυ δίπλα στο τζάκι;

Τ: Εγώ είπα πως ζούνε μαζί...

Σ: Ξέρεις τι ακροαματικότητα έχει το πλέξιμο; Ξέρεις πόσους ενδιαφέρει ένα αντρώγυνο που πλέκει κασκόλ;

Τ: Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε...

Σ: Να μιλήσουμε για τι;

Τ: Για τα παιδιά μας...

Σ: Για τα παιδιά μας;

Τ: Ναι, για τα παιδιά μας... Αυτό δεν κάνουνε τα ανδρώγυνα; Δεν μιλούνε για τα σχολεία των παιδιών;

Σ: Και θα καθίσει κάποιος να παρακολουθήσει δυο τρελές που θα μιλούνε για τα σχολεία των δήθεν παιδιών τους...

Τ: Ενώ αν παίζουν θέατρο πως η μια είναι άντρας και έχει ψωλή, θα το παρακολουθήσουν;

Σ: Ναι, θα το παρακολουθήσουν, ηλίθια... Κι αν αυτή η ψωλή είναι είκοσι πέντε εκατοστά και σκληρή σαν σίδερο, θα το παρακολουθήσουν ακόμη περισσότεροι...

Τ: Αυτό που λες είναι ξεφτίλα...

Σ: Και το να μιλάς για τα σχολεία των παιδιών δεν είναι ξεφτίλα;

Τ: Είναι πιο αξιοπρεπές...

Σ: Είναι μαλακίες... Όλα όσα λες είναι μαλακίες... Έχουμε την ευκαιρία της ζωής μας και πρέπει να την αρπάξουμε...

Τ: Και η ευκαιρία είναι να γαμηθούμε;

Σ: Ναι, μαλακισμένη, αυτή είναι η ευκαιρία...

Τ: Δεν είναι δυνατόν να γαμηθούμε...

Σ: Μας βλέπουν εκατομμύρια... Όταν σε βλέπουν εκατομμύρια, πρέπει τα πάντα να είναι δυνατά...

Τ: Όχι, δεν είναι δυνατά τα πάντα...

Σ: Μπορούμε να δείξουμε τι αξίζουμε...

Τ: Εγώ δεν αξίζω... Λυπάμαι, αλλά νιώθω πως δεν αξίζω...

Σ: Είσαι μια αχάριστη... Μια γαμημένη αχάριστη... Σου δίνεται μια ευκαιρία που θα τη ζήλευαν όλοι, κι εσύ κάνεις τη μαλακισμένη...

Τ: Είναι τρελό αυτό το παιχνίδι...

Σ: Σκάσε... Λίγα τα λόγια σου...

Τ: Δεν είναι καθόλου σωστό αυτό...

Σ: *(Με ένταση.)* Λίγα τα λόγια σου για το Παιχνίδι...

Τ: Δεν μας βάλανε να υπογράψουμε... Ήταν υποχρεωμένοι...

Σ: Δεν ήταν υποχρεωμένοι για τίποτε, μαλακισμένο...

Τ: Ήταν υποχρεωμένοι να μας βάλουν να υπογράψουμε... Ο νόμος λέει πως πρέπει να υπάρχει υπογραφή του παίκτη...

Σ: Αυτοί ξέρουν το νόμο πολύ καλύτερα από σένα...

Τ: Το πρωί βρήκαμε ένα φάκελο κάτω από την πόρτα, κι αυτό ήταν όλο...

Σ: Αν ήθελες, μπορούσες να ανοίξεις την πόρτα... Αν άνοιγες την πόρτα, δεν θα υπήρχε Παιχνίδι...

Τ: Δεν γίνεται να μην υπογράψεις τίποτε...

Σ: Και τώρα, αν θέλεις, μπορείς να βγεις... Το Παιχνίδι έχει κανόνες... Ο πρώτος είναι πως, από τη στιγμή που θα πάρεις το Φάκελο, δεν ανοίγεις την πόρτα σου για είκοσι τέσσερις ώρες... Αν την ανοίξεις, βγαίνεις έξω...

Τ: Εγώ δεν είπα –

Σ: *(Την κόβει. Με μεγάλη ένταση.)* Άνοιξε την πόρτα και βγες... Αρκεί να ανοίξεις την πόρτα...

Τ: Εγώ μίλησα για τις υπογραφές...

Σ: *(Φωνάζει, σε έξαλλη κατάσταση.)* ΑΝΟΙΓΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ...

Τ: Σε παρακαλώ, μην φωνάζεις...

Σ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Θα φωνάζω όσο θέλω...

Τ: Δεν είναι σωστό να φωνάζουμε...

Σ: Δεν θα μου πεις εσύ τι είναι σωστό... Μας δόθηκε η πιο μεγάλη ευκαιρία και θέλεις να τα καταστρέψεις όλα...

Τ: Δεν θέλω να καταστρέψω τίποτε... Απλώς έκανα μια παρατήρηση...

Σ: Ήδη, τόσην ώρα που μιλάμε, χάνουμε θεατές...

Τ: Είπα μονάχα πως δεν πήραν τις υπογραφές μας... Κι αυτό δεν είναι σωστό...

Σ: *(Πλησιάζει.)* Αυτή είναι η ουσία του Παιχνιδιού... Η μαγεία... Ένα πρωινό, βρίσκεις το Φάκελο κάτω από την πόρτα σου, κι αυτό ήταν... Μπορεί να συμβεί στον καθένα... Χωρίς να το ζητήσεις...

Τ: Και αυτό είναι σωστό;

Σ: Είναι υπέροχο... Εσύ κοιμάσαι και κάποιος σιέφτεται για σένα... Σου ρίχνει ένα Φάκελο κάτω από την πόρτα σου... Και έχεις είκοσι τέσσερις ώρες δικές σου... Είναι... *(Σταματάει, σαν να διστάζει για λίγο.)* Είναι κάτι σαν τη Θεία Πρόνοια...

Τ: Δεν σε ρωτάει αν συμφωνείς...

Σ: Αυτό είναι που τρελαίνει εκατομμύρια ανθρώπους... Που δεν σε ρωτάνε... Κανένας δεν θέλει να τον ρωτάνε...

Τ: Εγώ θα ήθελα να με ρωτήσουν...

Σ: Σε ρώτησε κανείς στην κοιλιά της μάνας σου αν θέλεις να γεννηθείς; Ή αν θέλεις να είσαι κορίτσι ή αγόρι; Κανένα πεπρωμένο δεν σε ρωτάει...

Τ: Δεν είναι το ίδιο...

Σ: Είναι ακριβώς το ίδιο... Το Παιχνίδι είναι κάτι σαν δεύτερη γέννα... Σαν να ξαναγεννιέσαι από την κοιλιά της μάνας σου...

Τ: Δεν ξέρω... Νομίζω πως υπερβάλλεις...

Σ: Είναι μια νέα αρχή για τους ανθρώπους... Το λέει και ο τίτλος του: «ÉGALITÉ»... Ξέρεις τι θα πει Égalité;

Τ: Νομίζω πως ξέρω...

Σ: Τι θα πει, λοιπόν;

Τ: Πως είμαστε όλοι ίσοι...

Σ: *(Πιάνει τα χέρια της Τ. Μιλάει με ενθουσιασμό.)* Πως μπορούμε να γίνουμε ίσοι... Πως μπορούμε να ξαναγεννηθούμε ίσοι... Αρκεί να μην πετάξουμε την ευκαιρία στα σκουπίδια...

Τ: *(Κλονισμένη.)* Δεν ξέρω...

Σ: Αιώνες τώρα, οι άνθρωποι ονειρεύονται την Ισότητα... Τώρα το Παιχνίδι την πραγματοποιεί... Σου δίνεται η μεγάλη ευκαιρία, αυτή που περιμένουνε τόσοι και τόσοι... Πίστεψέ το και θα ανταμειφθείς... Μπορείς να ξαναγεννηθείς ίσος με τους άλλους...

Τ: Αρκεί –

Σ: *(Την κόβει.)* Αρκεί να το θέλεις...

2.

T: Αρκεί να κερδίσεις το Παιχνίδι...

Σ: Αν το θέλεις πολύ, το κερδίζεις...

T: Μα κερδίζουν ελάχιστοι...

Σ: Το κερδίζει ένας κάθε μέρα...

T: Ναι, μα κάθε μέρα παίζουν χιλιάδες – απ' όλο τον κόσμο...

Σ: Αύριο το πρωί θα ανακοινώσουν το νικητή αυτού του εικοσιτετραώρου...

T: Είναι ένας στους εκατό χιλιάδες – ή κάτι τέτοιο...

Σ: Θα είναι εκείνος που το ήθελε πιο πολύ... Οι άλλοι είχαν την ευκαιρία τους... Αυτό είναι ισότητα...

T: Ο κόσμος αποφασίζει ποιον θα δει με απρόβλεπτα κριτήρια...

Σ: Ο κόσμος βλέπει αυτόν που το θέλει πιο πολύ...

T: Ο κόσμος ψηφίζει αυτόν που θα του κρατήσει την προσοχή...

Σ: *(Την κόβει, εμφατικά.)* Αυτόν που θα κάνει τα πάντα για να του κρατήσει την προσοχή...

T: Πιστεύεις πως μπορούμε να κερδίσουμε;

Σ: Ναι, το πιστεύω...

T: Εμείς οι δύο, ανάμεσα σε τόσες χιλιάδες; Γιατί να σταθούνε σε εμάς;

Σ: Γιατί το θέλουμε... Και επιπλέον έχουμε το πιο αβανταδόρικο θέμα... Ένα ανδρόγυνο... Καταλαβαίνεις τι μπορούμε να κάνουμε με ένα ανδρόγυνο; Ο Φάκελος θα μπορούσε να γράφει: «Άνθρωπος με σκύλο»... Έτσι όπως το ακούς: «Άνθρωπος με σκύλο»...

T: Ναι, θα μπορούσε...

Σ: Οπότε εσύ, που είδες πρώτη το Φάκελο, θα έκανες τον «άνθρωπο» κι εγώ το «σκύλο»...

T: Ναι, αυτό θα έπρεπε να γίνει...

Σ: Και τι θα μπορούσε να κάνει ο άνθρωπος με το σκύλο;

T: Δεν ξέρω... Φαντάζομαι, θα τον τάζε... Και θα του μάθαινε να φέρνει αντικείμενα...

Σ: (Ειρωνικά.) Πολύ ενδιαφέρον...

T: Δεν ξέρω τι μπορεί να είναι ενδιαφέρον...

Σ: Πόσες φορές παρακολούθησες έναν άνθρωπο που τάζε ένα σκύλο;

T: Δεν ξέρω... Ίσως καμία...

Σ: Υπάρχουν και χειρότερα... Θα μπορούσε ο Φάκελος να έγραφε «Άνθρωπος με χελώνα»...

T: (Επαναλαμβάνει μηχανικά.) «Άνθρωπος με χελώνα»...

Σ: Ή «άνθρωπος με καρχαρία ενυδρείου»...

T: (Με απορία.) «Καρχαρία ενυδρείου»;

Σ: Ναι, υπάρχουν άνθρωποι που έχουν στα σπίτια τους ενυδρεία με μικρούς καρχαρίες...

T: Δεν ήξερα πως μπορούν οι καρχαρίες να ζήσουν σε ενυδρείο...

Σ: Όλοι μπορούν να ζήσουν σε ενυδρείο...

T: Δεν το έχω σκεφτεί...

Σ: Εκείνο που έχεις να σκεφτείς είναι πως ο δικός μας Φάκελος έγραφε: «Ανδρόγυνο»... (Πολύ εμφατικά.) Για σκέψου το: «Α ν δ ρ ό γ υ ν ο»...

T: Το έχω σκεφτεί...

Σ: Και πού κατέληξες;

Τ: Δεν κατέληξα πουθενά...

Σ: Γιατί τον στείλανε σε εμάς αυτόν το Φάκελο;

Τ: Γιατί;

Σ: Πάντως όχι για να μιλήσουμε για τα σχολεία των παιδιών...

Τ: Ξέρω τι θα πεις τώρα...

Σ: Πού το ξέρεις;

Τ: Γιατί το λες συνέχεια... Από το πρωί λες συνέχεια το ίδιο πράγμα...

Σ: Τι λέω από το πρωί;

Τ: Πως τον έστειλαν για να μας δουν να το κάνουμε...

Σ: *(Με ένταση.)* Ναι, τον έστειλαν για να μας δουν να το κάνουμε... Να γαμιόμαστε μέχρι το τελευταίο λεπτό του χρόνου μας...

Τ: Αυτό το λες εσύ...

Σ: *(Την κόβει επιθετικά.)* Εσύ τι λες;

Τ: Εγώ λέω πως δεν ξέρω...

Σ: *(Σαν να μην την άκουσε.)* Σκέψου τους θεατές... Εκατομμύρια θεατές σε όλον τον κόσμο... Να πηγαίνουν βαριεστημένοι από δωμάτιο σε δωμάτιο... Να βλέπουν αμήχανους ανθρώπους να εκπαιδεύουν το σκύλο τους... Δήθεν αντρούγνα να μιλούνε για τα παιδιά τους...

Τ: Το σκέφτομαι...

Σ: Τώρα σκέψου δύο ανθρώπους να γαμιούνται... Ένας άντρας να σκίζε τη γυναίκα του με μια ψωλάρα είκοσι πέντε εκατοστά... Κι αυτή να σπαρταράει και να ουρλιάζει από την γκάβλα και τον πόνο ταυτόχρονα... Εσύ, πού θα κολλήσεις;

T: (Αμήχανα.) Δεν είναι έτσι όλα τα γαμήσια...

Σ: (Με μεγάλη ένταση.) Πες μου, πού θα κολλήσεις, μαλακισμένο;

T: (Εεσπώντας.) Σε αυτούς που γαμιούνται...

Σ: (Επαναλαμβάνει με θριαμβικό τόνο.) Ναι, θα κολλήσεις σε αυτούς που γαμιούνται...

T: Ναι, μα στην περίπτωση μας δεν γίνεται...

Σ: Δεν θέλεις να γίνει...

T: Δεν προλαβαίνουμε να γίνει... Έχουμε φάει τις ώρες μας...

Σ: Φυσικά και προλαβαίνουμε τα πάντα... Έχουμε τουλάχιστον τρεις ώρες για να ξημερώσει...

T: Ναι, αλλά ο κόσμος μάς προσπέρασε...

Σ: Ο κόσμος πάει κι έρχεται... Αν δούνε δράση, όλοι θα ξανάρθουνε...

T: Στ' αλήθεια πιστεύεις πως μπορεί να γίνει και να το νιώσουμε;

Σ: Φυσικά και μπορεί να γίνει... Εγώ είμαι κιόλας φτιαγμένη από πριν...

T: Και με τα είκοσι πέντε εκατοστά; Τι θα κάνουμε με αυτά;

Σ: (Δείχνει το κεφάλι της.) Η φωλάρα είναι εδώ μέσα... Όλα είναι εδώ μέσα...

T: (Διστακτικά.) Και το άλλο;

Σ: Ποιο άλλο;

T: (Σαν να κομπιάζει.) Το άλλο... Δεν ξέρω αν μπορώ να το πω...

Σ: Πες το...

T: Αν επιτρέπεται που είμαστε συγγενείς...

Σ: (Με απορία, χαμηλόφωνα.) Συγγενείς;

Τ: Ξεχνάς πως είμαστε αδελφές;

Σ: (Με αυτοπεποίθηση.) Όχι φυσικά... Δεν το ξεχνάω...

Τ: Και τι λες γι' αυτό;

Σ: Ακόμη καλύτερα...

Τ: Καλύτερα;

Σ: Εσύ τι λες; Αυτοί που στείλανε το Φάκελο δεν το ξέρουν πως είμαστε αδελφές;

Τ: Ίσως και να το ξέρουν...

Σ: Αυτοί ξέρουν τα πάντα... Και να σου πω κάτι: μας διάλεξαν επειδή είμαστε αδελφές...

Τ: Γιατί;

Σ: Γιατί ο κόσμος θέλει να δει αδελφές που γαμιούνται... Θέλει απαγορευμένο σεξ, αιμομιξίες και τέτοια...

Τ: Οι κανόνες του Παιχνιδιού το επιτρέπουν;

Σ: Φυσικά και το επιτρέπουν... Το Παιχνίδι φτιάχτηκε για να αρέσει στον κόσμο...

Τ: Ίσως να έχεις δίκιο...

Σ: Ξέρεις τι σκέφτηκα; Πως ίσως πρέπει να κάνουμε μια αντιστροφή...

Τ: Αντιστροφή;

Σ: Ναι, να γίνω εγώ ο άντρας κι εσύ η γυναίκα...

Τ: Μα αυτό δεν επιτρέπεται... Ο Φάκελος έγραφε πως αυτός που θα τον πάρει πρώτος πρέπει να είναι το πρώτο υποκείμενο... «Αντρώγυνο» – που σημαίνει πως εγώ πρέπει να είμαι ο άντρας...

Σ: Θα είναι προστάδιο...

Τ: Τι προστάδιο;

Σ: Θα το κάνουμε για να μπούμε στο ρυθμό... Για να αναδυθεί μέσα σου ο άντρας...

Τ: Νομίζω πως θα είναι κλεψιά...

Σ: Θα είναι προστάδιο... Κάτι σαν άσκηση... Μετά θα αλλάξουμε...

Τ: (Αμήχανα.) Δεν ξέρω...

Σ: Και πίστεψέ με, δεν θα στεναχωρηθεί κανένας θεατής...

Τ: Δεν ξέρω...

Σ: (Σε τραχύ κοφτό τόνο.) Ξέρω εγώ... (Ξαφνικά τη χαστουκίζει. Μιλάει σαν ερεθισμένος άντρας.) Και θα σε ξεσκίσω, καριολάκι...

Τ: (Πολύ ενοχλημένη.) Μην με χτυπάς...

Σ: (Την αρπάζει από τα μαλλιά και την υποχρεώνει να σκύψει.) Θα σε χτυπάω όσο θέλω, πουτανάκι... Θα σε γαμάω και θα σε δέρω όσο θέλω...

Τ: (Πονώντας.) Κλείσε το φως...

Σ: Α, θέλεις να κλείσω το φως, γαμημένη...

Τ: Σε παρακαλώ, κλείσ' το...

Σ: (Της τραβάει πάλι τα μαλλιά. Με έξαψη.) «Σε παρακαλώ, γαμιά μου...»

Τ: Σε παρακαλώ, γαμιά μου...

Σ: Ναι, πουτανάκι, θα το σβήσω...

(Σβήνει το φως. Πλέον οι θεατές δεν βλέπουν τίποτε. Μόνο ακούνε.)

Σ: (Με επιτηδευμένη έξαψη.) Θέλεις να τον πάρεις, έτσι;

Τ: Ναι, τον θέλω...

Σ: Θέλεις να τον πάρεις, καριολάκι... (Τη χαστουκίζει.) Πες το δυνατά...

Τ: (Φωνάζει δυνατά.) ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟΝ ΠΑΡΩ...

Σ: Βγάλ' τον έξω...

Τ: Να τον βγάλω;

Σ: Γονάτισε και βγάλ' τον σαν καλή πουτάνα...

Τ: Θα το κάνω...

Σ: Και πάρ' τον στο στόμα σου...

Τ: Θα τον πάρω...

Σ: Πάρ' τον βαθιά, μέχρι το λαρύγγι....

Τ: Θα τον πάρω...

Σ: Σκάσε και ρούφα, καριολάκι...

Τ: Ρουφάω...

Σ: (Την κόβει.) Πάρ' το βαθιά, καριόλα... Παρ' τον μέχρι το λαρύγγι... Πάρ' τον βαθιά μέχρι να δακρύσεις...

Τ: Ναι, θα δακρύσω...

Σ: Πες πως θα σε πνίξω... Πες πως θα σε πνίξω, γαμημένη...

Τ: Θα με πνίξεις...

Σ: Πες πως είναι μεγάλος... Πως είναι τεράστιος...

Τ: Είναι τεράστιος...

Σ: (Υψώνει τον τόνο της φωνής της. Ίσως και να την χτυπάει ξανά.) Φώναξέ το, γαμώ την Παναγία σου...

Τ: (Φωνάζει.) ΕΙΝΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ, ΘΕΕ ΜΟΥ...

Σ: Και τι θα σε κάνει, πουτανάκι; Πες τι θα σε κάνει...

Τ: Θα με ξεσκίσει...

Σ: (*Φωνάζει θριαμβικά.*) ΤΑ ΕΜΑΘΕΣ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ,
ΠΟΥΤΑΝΑΚΙ...

Τ: (*Φωνάζει κι αυτή με έξαψη.*) ΤΑ ΕΜΑΘΑ ΚΑΙ ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ
ΞΕΣΚΙΣΕΙΣ...

Σ: ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΟΥ, ΣΚΥΛΑ... ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ, ΝΑ
ΣΕ ΚΑΡΦΩΣΩ...

Τ: ΜΠΕΣ ΜΕΣΑ, ΓΑΜΙΑ ΜΟΥ...

Σ: (*Φωνάζει ακόμη πιο δυνατά, σχεδόν ουρλιάζει.*) Μ Π Α Ι Ν Ω ,
Π Ο Υ Τ Α Ν Α , Μ Π Α Ι Ν Ω ...

Τ: ΜΠΕΣ, ΓΑΜΩ ΤΟΝ ΘΕΟ ΣΟΥ, ΜΠΕΣ...

Σ: ΕΙΜΑΙ ΜΕΣΑ... ΜΕ ΝΙΩΘΕΙΣ, ΓΑΜΗΜΕΝΗ;

Τ: Μέχρι το λαιμό μου θέλω να μπεις...

Σ: Μέχρι το λαιμό σου έχω φτάσει, καριόλα...

Τ: (*Με ξερή φωνή, σε εντελώς αλλαγμένο τόνο.*) Δεν έχεις φτάσει...

Σ: (*Με έκπληξη.*) Τι είπες;

Τ: Δεν έχεις φτάσει πουθενά...

Σ: (*Προσπαθώντας να διατηρήσει το σεξουαλικό κλίμα.*) Σε έχω
ξεσκίσει, πουτανάκι...

Τ: (*Πάντοτε με ξερή φωνή.*) Δεν έχεις ξεσκίσει τίποτε... Δεν έχεις
τίποτε που να μπορεί να ξεσκίσει...

3.

Σ: (Με αλλαγμένο τόνο φωνής, πολύ προσβλητικό και περιφρονητικό.) Είσαι στ' αλήθεια πολύ μαλακισμένο...

Τ: Είναι γελοίο αυτό που κάνουμε...

Σ: (Ανάβει το φως. Οι δυο γυναίκες είναι στον καναπέ, μισοντυμένες και αναμαλλιασμένες. Η Σ σηκώνεται πολύ θυμωμένη. Μιλάει χαμηλόφωνα, γεμάτη νεύρο και οργή.) Άντε γαμήσου...

Τ: Δεν βγάζει πουθενά...

Σ: (Καθώς ψάχνει τα ρούχα της με πολύ νευρικές κινήσεις.) Άντε στο διάολο, κομπλεξική...

Τ: Δεν μπορούν να γαμηθούν δυο άνθρωποι δίχως πούτσο...

Σ: Σκάσε... Βούλωσ' το... (Κινείται απειλητικά προς το μέρος της.) Κατάλαβες τι σου λέω;

Τ: Δεν βοηθάει η αντίδρασή σου...

Σ: Είσαι ένα κομπλεξικό σίχαμα...

Τ: Πρέπει να σκεφτούμε...

Σ: Δεν έχω να σκεφτώ τίποτε μαζί σου... (Ντύνεται βιαστικά.)

Τ: Και τι θα κάνεις;

Σ: Θα φύγω, μαλακισμένο... Θα φύγω και θα σε αφήσω να σαπίσεις...

Τ: Αν φύγεις, βγαίνουμε από το Παιχνίδι...

Σ: Να σαπίσεις, μυγόχεσμα... Να σαπίσεις... (Πηγαίνει προς την πόρτα.)

Τ: Και με τη μαμά το ίδιο έκανες...

Σ: *(Σταματάει απορημένη.)* Με τη μαμά;

Τ: Πάντοτε έφτυνες στη σαλάτα...

Σ: *(Με ένταση.)* Σε έχει χτυπήσει η αγαμησιά στο κεφάλι...

Τ: Θύμωνες και έφτυνες στη σαλάτα...

Σ: Σου στρίβει.... Μένεις απότιστη και σου στρίβει...

Τ: Πετούσες τις μύξες σου στα πιάτα των άλλων...

Σ: *(Κινείται επιθετικά προς το μέρος της.)* Θα σου γαμήσω
την Παναγία, μπασταρδάκι...

(Η Σ επιτίθεται στην Τ. Εκείνη προσπαθεί να την αποφύγει..)

Τ: Μια μέρα κατούρησες μέσα σε ένα ποτήρι και...

Σ: *(Τη ρίχνει κάτω.)* Θα σε λιώσω σαν κατσαρίδα...

Τ: Άδειασες το κάτουρο στη σούπα...

Σ: *(Ενώ τη χτυπάει.)* ΣΚΑΣΕ, ΒΡΟΜΙΑΡΑ... ΣΚΑΣΕ...

Τ: Αλλά η μαμά...

Σ: ΘΑ ΣΕ ΚΟΨΩ ΚΟΜΜΑΤΙΑ, ΚΑΡΙΟΛΑ...

Τ: Αλλά η μαμά εσένα αγαπούσε...

Σ: *(Σταματάει σαστισμένη. Με αλλαγμένη φωνή.)* Πού το ξέρεις;

Τ: Εσένα αγαπούσε... Μόνον εσένα...

Σ: *(Με αμηχανία.)* Σου το είχε πει;

Τ: Θυμάσαι τι έκανε η μαμά;

Σ: *(Ενώ γέρνει προς τα πίσω.)* Όχι, δεν θυμάμαι...

Τ: Έτρωγε τη φτυσμένη σαλάτα μέχρι το τέλος... Εμείς αηδιάζαμε και αυτή την έτρωγε...

Σ: Γιατί την έτρωγε;

Τ: Και εκείνη τη μέρα με τη σούπα... Πήγα και της το κάρφωσα εγώ... Έλπιζα να σε βάλει να τη φας – να σου βουτήξει το πρόσωπο μέσα στο πιάτο... Και αυτή σε βίβρισε στο πιάτο της και έφαγε...

Σ: Γιατί; Πρέπει να μου πεις το γιατί...

Τ: Γιατί σε αγαπούσε...

Σ: Από αυτό το κρίνεις;

Τ: Μόνον κάποιος που σε αγαπάει μπορεί να πει το κάτουρό σου...

Σ: Είσαι άρρωστη...

Τ: Ότι κι αν της έκανες, σε αγαπούσε... Ενώ εμένα...

Σ: (Με ειρωνικό τόνο.) Τι εσένα;

Τ: Με αγνοούσε... Σαν να μην υπήρχα...

Σ: (Πάντοτε επιθετικά.) Ίσως να είχε αλλεργία στα μυγοχέσματα...

Τ: Ενώ εσένα, όσο έφτυνες στη σαλάτα, τόσο περισσότερο κολλούσε πάνω σου... Κι όταν πέθανε, γύρισε προς εσένα και ξεψύχησε...

Σ: Στ' αλήθεια, είσαι διεστραμμένη...

Τ: (Με ένταση, σαν να μην άκουσε.) Γύρισε, σε κοίταξε και πέθανε...

Σ: Πολύ διεστραμμένη όμως...

Τ: Και να σκεφτείς, εγώ επέμεινα να τη θάψουμε στη γλάστρα του μπαλκονιού...

Σ: (Με έκπληξη και έξαψη.) Α, εσύ παίζεις χοντρό παιχνίδι...

Τ: Εσύ ήθελες να την πετάξουμε...

Σ: Κάνεις την παρθένα, αλλά παίζεις χοντρό παιχνίδι, αδελφούλα...

Τ: Συμφωνήσαμε να μην δηλώσουμε τον θάνατό της, για να παίρνουμε τη σύνταξή της... Αλλά δεν γινότανε να την πετάξουμε και στα σκουπίδια, σαν να ήταν σκυλί...

Σ: Όχι, καριόλα, δεν γινότανε...

Τ: Ο άνθρωπος πρέπει να καταλήγει στο χώμα...

Σ: Δεν μπορώ να πω, έχεις ταλέντο... Μόνο στο γαμήσι δεν τα καταφέρνεις... Αλλά άμα είναι να πουλήσεις αρρώστια, την έχεις έτοιμη...

Τ: Το λένε και οι παπάδες... Χους ει και εις χουν απελεύσει...

Σ: Και δε μου λες... Χώρεσε στη γλάστρα η μαμά ή χρειάστηκε να την κόψουμε με το πριόνι;

Τ: Ποτέ δεν σεβάστηκες τη μαμά...

Σ: Έχεις δίκιο... Ήταν μικροκαμωμένη και χώρεσε...

Τ: Ποτέ δεν σεβάστηκες τίποτε...

Σ: Ξέρεις όμως κάτι; Ο Φάκελος έγραφε «Ανδρόγυνο»... Κι αν δεν γίνουμε Ανδρόγυνο, δεν θα μας βγάλει ούτε καν Νούμερο Επισκέψεων...

Τ: Η μαμά πίστευε πως δεν ήσουν κακός άνθρωπος... Ήσουν μονάχα βιαστική...

Σ: Απλώς θα σβήσει το λινκ μας... Και αυτό ήταν...

Τ: Εγώ γενικά πιστεύω πως δεν υπάρχει κακία... Υπάρχουν μονάχα στιγμές – και άνθρωποι που μπαίνουν στις λάθος στιγμές...

Σ: Θα σβήσει το λινκ και δεν θα έχουμε υπάρξει...

Τ: Ένα όνομα...

Σ: Τι όνομα;

Τ: Πρέπει να έχει ένα όνομα...

Σ: Ποιος;

Τ: Αυτός... Πρέπει να έχει ένα όνομα...

Σ: Ποιος «αυτός»;

Τ: Αυτός που θα γίνει ο άντρας ανάμεσά μας...

Σ: Γιατί... Χρειάζεται όνομα για να σε γαμήσει;

Τ: Πάντοτε χρειάζεται ένα όνομα... Οι άνθρωποι φάχνουν το όνομά τους...

Σ: Η ώρα μας περνάει, κι εμείς μιλάμε για ονόματα...

Τ: Είναι μια αρχή το όνομα...

Σ: Ωραία, λοιπόν... Να τον πούμε Κένεντι... Τζον Φιτζέραλντ Κένεντι...

Τ: Γιατί «Κένεντι»;

Σ: Γιατί λένε πως την είχε τριάντα εκατοστά... Και γαμούσε και τη Μέριλιν...

Τ: Ναι, αλλά δεν της φέρθηκε καλά... Την είχε μόνο για το πήδημα...

Σ: Όμως ηδούσε καλά...

Τ: Ήταν ρεμάλι... Την κορόιδευε...

Σ: Έχεις δίκιο... Να τον πούμε Τζον Λένον... Αυτός δεν ήταν ρεμάλι...

Τ: Νομίζω πως αυτός παραήταν καλός...

Σ: Και είχε μια άσχημη γυναίκα...

Τ: Θέλουμε κάποιον πιο... (Ψάχνει τη λέξη.)

Σ: Πιο τι;

Τ: Πιο μυστηριώδη...

Σ: Τι θα πει «μυστηριώδης»;

Τ: Δεν ξέρω πώς να το πω... Κάποιος που δεν μπορείς να ξέρεις τις αντιδράσεις του...

Σ: Ένας τρελός...

Τ: Ένας ποιητής...

Σ: Τι «ποιητής»;

Τ: Κάποιος που θα είναι κάτι περισσότερο από τον εαυτό του...

Σ: Εγώ δεν ξέρω ποιητές... Δεν ξέρω αν μπορούν να γαμήσουν οι ποιητές...

Τ: Θα είναι ο εαυτός του και μαζί κάποιος άλλος – κάποιος εχθρός του εαυτού του...

Σ: Να τον πούμε «Μπάιρον»...

Τ: «Μπάιρον»;

Σ: Είναι ο μόνος ποιητής που ξέρω... Είναι κάπως αρχαίος, βέβαια...

Τ: Εδώ που τα λέμε, δεν είναι άσχημη ιδέα...

Σ: Εγώ τον είπα για πλάκα... Εξάλλου, νομίζω πως είχα δει μια ταινία που έδειχνε πως ήταν πούστης...

Τ: Ήταν απ' όλα... Κάτι σαν κι εμάς δηλαδή...

Σ: Τι εννοείς; Πως εμείς είμαστε λίγο απ' όλα; Πως είμαστε ανώμαλες;

Τ: Αν ήμασταν νορμάλ, τώρα θα μιλούσαμε για τα σχολεία των παιδιών... Ή για τη δόση του δανείου...

Σ: Δεν μπορώ να πω, αδελφούλα... Είσαι μια κρυμμένη μεγαλοφυΐα...

Τ: Εξάλλου, δεν είναι ντροπή να είσαι απ' όλα – έτσι δεν είναι;

Σ: Μα φυσικά, αδελφούλα...

Τ: Τίποτε που υπάρχει δεν είναι ντροπή...

Σ: Και πώς θα μας γαμήσει ο ποιητής σου; Με στίχους;

Τ: Πρέπει να τον φτιάξουμε στο μυαλό μας... Να τον φτιάξουμε και να τον φέρουμε εδώ...

Σ: Εγώ σε ρώτησα για το γαμήσι...

Τ: *(Εμφατικά.)* Αν τον φέρουμε εδώ, θα μας ξεσκίσει στο γαμήσι... Μέχρι το λαιμό θα μας καρφώσει...

Σ: Και πού ξέρεις εσύ τι γαμιάς ήτανε;

Τ: Στον καιρό του είχε κάνει πάταγο... Γαμούσε γυναίκες και άντρες σε όλην την Ευρώπη... Μέχρι και με άγαλμα είχε κοιμηθεί...

Σ: Με άγαλμα;

Τ: Ναι, με άγαλμα... Του γυάλισε ένα μαρμάρινο άγαλμα και το γάμησε...

Σ: Δεν πάμε καλά... Αυτό δεν γίνεται...

Τ: Το έκανε, σου λέω...

Σ: *(Με ένταση, σαν να θέλει να ακουστεί στο χώρο.)* Γάμησε το μαρμάρινο άγαλμα;

Τ: Και έκανε και παιδί με την αδελφή του...

Σ: Παιδί με την αδελφή του;

Τ: Έτσι όπως το ακούς... Γι' αυτό τον έδιωξαν από την Αγγλία...

Σ: *(Με ενθουσιασμό.)* Α, μου αρέσεις πολύ, αδελφούλα... Η μαμά θα ήτανε περήφανη για σένα...

Τ: Γυρνούσε όλη την Ευρώπη και –

Σ: *(Την κόβει.)* Γάμαγε ό,τι έβρισκε μπροστά του...

Τ: Και αυτό...

Σ: (Με έξαψη.) Πες μου εκατοστά... Πες μου εκατοστά, αδελφούλα...

Τ: Δεν ξέρω εκατοστά...

Σ: Πες μου χωρίς να ξέρεις... Δεν χρειάζεται πάντοτε να ξέρουμε... Εγώ υπολογίζω τουλάχιστον τριάντα...

Τ: Ξέρω μονάχα αυτό... Πως όταν μαθεύτηκε ότι πέθανε στην Ελλάδα, διάφορες ερωμένες του σε όλην την Ευρώπη άρχισαν να αυτοκτονούν... Σου λέει κάτι αυτό;

Σ: Πως τις γάμησε καλά... Οι γυναίκες ξέρουν να τιμούν τον καλό γαμιά τους...

Τ: Πως τις σφράγισε... Όπως σφραγίζει το πυρωμένο σίδηρο...

Σ: (Με μεγάλη έξαψη.) Τουλάχιστον τριάντα πέντε εκατοστά...

Τ: Τους έκανε ζημιά, τέλος πάντων...

Σ: Και χοντρού σαν πάσσαλος... Σαν ρόπαλο που επιβάλλει τη σιωπή...

4.

Τ: Και να σκεφτείς, ήταν ανάπηρος...

Σ: (Σαστισμένη.) Ανάπηρος;

Τ: Είχε μια αναπηρία στους αστραγάλους και ουσιαστικά δεν μπορούσε να περπατήσει...

Σ: Πώς την έπαθε;

Τ: Γεννήθηκε με αυτήν... Ήταν μια εις γενετής ατροφία – ή κάτι τέτοιο...

Σ: (Επαναλαμβάνει μηχανικά.) Εις γενετής ατροφία...

Τ: Αν επιτρεπόταν να ανοίξουμε το Νετ, θα έβλεπα πληροφορίες... Αλλά από τη στιγμή που παίρνεις το Φάκελο, δεν μπορείς να ανοίξεις το Νετ... Το απαγορεύουν οι κανόνες του Παιχνιδιού...

Σ: Δεν χρειαζόμαστε το Νετ... Ξέρεις πολλές πληροφορίες...

Τ: Δεν έχω διαβάσει καθόλου τα ποιήματά του... Θα μπορούσα να βρω ποιήματα... Και χρήσιμες λεπτομέρειες...

Σ: Δεν χρειάζονται πολλές λεπτομέρειες... Και αυτό για την αναπηρία, μπορούσες να το είχες παραλείψει...

Τ: Γιατί; Σε ξενέρωσε;

Σ: Δεν ξέρω... Τον σκέφτομαι σαν να ήταν κάτι παράξενο... Κάτι σαν τέρας...

Τ: Ήταν κάτι σαν τέρας... (Σκεπτική.) Κι εμείς...

Σ: Κι εμείς τι;

Τ: Κι εμείς κάτι σαν τέρατα θέλουμε να γίνουμε...

Σ: (Κάπως ενοχλημένη.) Εμείς θέλουμε να κερδίσουμε το Παιχνίδι... Μας ενδιαφέρει ο Αριθμός Μοναδικών Επισκέψεων... Και έχουμε ελάχιστο χρόνο...

Τ: Πρέπει να μιλήσουμε για τον θάνατό του...

Σ: Γιατί;

Τ: Γιατί θέλουμε να τον ξαναγεννήσουμε, γι' αυτό...

Σ: Τι είχε ο θάνατός του;

Τ: Πέθανε νέος...

Σ: Τουλάχιστον δεν του μαράθηκε ο πούτσος...

Τ: Το επιδίωξε...

Σ: Αυτοκτόνησε;

Τ: Όχι... Αλλά ήθελε να πεθάνει πολεμώντας...

Σ: Πολεμώντας;

Τ: Γι' αυτό πήγε να πεθάνει στην Ελλάδα... Είχανε επανάσταση τότε στην Ελλάδα... Βρήκε κι έναν έλληνα εραστή... Ήθελε να το παίξουν Αχιλλέας και Πάτροκλος...

Σ: Ποιος είναι ο Πάτροκλος;

Τ: Ο εραστής του Αχιλλέα... Μια παλλακίδα που κάποτε φόρεσε τη στολή του γαμιά της και βγήκε στη μάχη...

Σ: Και τι έγινε στη μάχη;

Τ: Ό,τι γίνεται σε αυτές τις περιπτώσεις... Τον κάνανε κομμάτια...

Σ: Κι ο Αχιλλέας;

Τ: Ο Αχιλλέας βγήκε για να εκδικηθεί...

Σ: Κι ο Μπαίρον πώς θα πολεμούσε, που ήταν σακάτης;

Τ: Δεν ξέρω... Προφανώς θα ήταν πάνω στο άλογο... Αλλά δεν πρόλαβε...

Σ: Γιατί δεν πρόλαβε;

Τ: Πριν αρχίσουν οι μάχες, πέθανε από πυρετό...

Σ: Αυτό είναι ξενέρωτο...

Τ: Αυτό έγινε...

Σ: Εγώ τον θέλω να έχει πεθάνει πάνω στο γαμήσι... Να τον ξεκοίλιασε ο εραστής του από τη γκάβλα...

Τ: Θα του άρεζε αυτό...

Σ: Του άρεζαν τα ξινά;

Τ: Πίστευε πως ο θάνατος είναι το κέντρο της ομορφιάς...

Σ: Αυτό το έχεις διαβάσει...

Τ: Όχι, αλλά είμαι σίγουρη... Αυτοί οι ποιητές τρελαίνονταν με τον θάνατο...

Σ: Ναι, ε...

Τ: Και με τους τάφους... Και τα φαντάσματα... Και τα δειλινά...

Σ: Τα δειλινά;

Τ: Το δειλινό είναι ο θάνατος του ήλιου...

Σ: Μάλιστα...

Τ: Οι ποιητές, σε ένα ξεκοιλιασμένο σώμα, βλέπουν ένα δειλινό...

Σ: Εσύ ξέρεις από αυτά...

Τ: Θέλεις να τον κάνουμε έτσι;

Σ: «Να τον κάνουμε έτσι»;

Τ: Να πεθαίνει ξεκοιλιασμένος...

Σ: Μα αφού πέθανε από πυρετό...

Τ: Μπορούμε τον δικό μας «Μπάιρον» να τον κάνουμε να πεθαίνει έτσι...

Σ: Επιτρέπεται αυτό;

Τ: Γιατί να μην επιτρέπεται;

Σ: Και πώς θα έρθει να μας γαμήσει ξεκοιλιασμένος;

Τ: Δεν θα έρθει ξεκοιλιασμένος... Απλώς θα το κουβαλάει μέσα του... Θα το έχει γραμμένο μέσα του...

Σ: Δεν το καταλαβαίνω αυτό...

Τ: Οι άνθρωποι κουβαλάμε πράγματα μέσα μας... Δεν τα γνωρίζουμε, αλλά τα κουβαλάμε... Όπως ένας ελάχιστος σπόρος που κουβαλάει μέσα του ένα θεόρατο δέντρο...

Σ: Και εμείς αυτόν τον «Μπάιρον», τον δικό μας, μπορούμε να τον κάνουμε να κουβαλάει ό,τι θέλουμε;

Τ: Νομίζω πως μπορούμε... Δεν μπορεί να μας το απαγορεύσει κανείς...

Σ: Μου αρέσει αυτό...

Τ: Σου αρέσει, ε;

Σ: Με κάνει να αισθάνομαι σημαντική...

Τ: Αυτό είναι θετικό...

Σ: Όχι, δεν τον θέλω ξεκοιλιασμένο...

Τ: Γιατί;

Σ: Δεν μου αρέσουν τα εντόσθια...

Τ: ΟΚ, πάσο...

Σ: Και πώς θα έρθει αυτός ο «Μπάιρον»;

Τ: Τι εννοείς «πώς θα έρθει»;

Σ: Πώς θα γίνει το κόλπο και θα έρθει ο «Μπάιρον» μέσα μας – αυτό εννοώ...

Τ: Θα κλείσουμε τα φώτα και ένας από τους δυο μας θα γίνει αυτός...

Σ: Εσύ θα γίνεις... Εσύ πρέπει να γίνεις ο άντρας...

Τ: Εγώ θα γίνω... Θα πούμε πως ξυπνάω από τον ύπνο και δεν θυμάμαι τίποτε...

Σ: Και εγώ τι θα κάνω;

Τ: Θα μου πεις πως είμαστε ζευγάρι...

Σ: Πως είμαστε παντρεμένοι...

Τ: Όχι παντρεμένοι... Θα πούμε πως είμαστε παλιοί εραστές και έχουμε καιρό να βρεθούμε... Θα ήταν πιο ταιριαστό αυτό...

Σ: Και μετά;

Τ: Μετά θα γίνουν όσα πρέπει να γίνουν...

Σ: Ο «Μπάιρον» θα θυμηθεί;

Τ: Ναι... Μετά τα πρώτα λεπτά θα θυμηθεί... Οι ποιητές πάντοτε θυμούνται...

Σ: Και θα δουλέψει αυτό;

Τ: Δεν ξέρω – μα δεν έχουμε άλλη λύση... Ίσως και να δουλέψει... *(Χαμηλόφωνα, σαν να μονολογεί.)* Αν έχει κρυμμένη ψυχή, θα πετύχει...

Σ: Είπες πως τον δικό μας «Μπάιρον» μπορούμε να τον κάνουμε όπως θέλουμε...

Τ: Ναι, το είπα...

Σ: Ξέρεις πώς τον θέλω;

Τ: Πώς τον θέλεις;

Σ: Τον θέλω φονιά...

Τ: Φονιά;

Σ: Ναι, φονιά... Και ποιητή και φονιά... Και γαμιά βέβαια... Να ξεσιίξει με την φωλάρα του και πάνω στη χυσιά να σε πνίγει...

Τ: Γιατί να το κάνει αυτό;

Σ: Γιατί θα τον έχεις παρακαλέσει εσύ... Γιατί θα σε έχει γαμήσει έτσι, που θα θέλεις να πεθάνεις πάνω στον πούτσο του...

Τ: Αυτό είναι άρρωστο...

Σ: Μα ο θάνατος είναι το κέντρο της ομορφιάς... Εσύ το είπες...

Τ: (Χαμηλόφωνα.) Ναι, εγώ το είπα...

Σ: Και το δειλινό είναι ο θάνατος του ήλιου... Έτσι δεν είναι;

Τ: (Απρόθυμα.) Έτσι...

Σ: Να βάζει τα χέρια στο λαιμό σου, κι εκεί που σπαρταράς να σε πνίγει...

Τ: Δεν ξέρω...

Σ: Εσύ είπες πως μπορούμε να τον φτιάξουμε όπως θέλουμε...

Τ: Δεν ξέρω αν συμφωνώ...

Σ: Εσύ ήθελες να είναι ποιητής και το δέχτηκα...

Τ: Δεν πάει έτσι...

Σ: Έτσι πάει... Εσύ τον κάνεις ποιητή κι εγώ φονιά... Και εδώ που τα λέμε, δεν θα είναι και ακριβώς φονιάς...

Τ: Τι θα είναι;

Σ: Κάτι σαν άγγελος-λυτρωτής... Κάποιος που θα σε γαμάει μέχρι το τέλος της νύχτας...

Τ: Είναι η αλήθεια πως με εκπλήσσεις...

Σ: Γιατί;

Τ: «Άγγελος-λυτρωτής»... Δεν το περίμενα από σένα...

Σ: Με θεωρείς ένα άξεστο ζώο;

Τ: Δεν σε είχα για τόσο επινοητική...

Σ: *(Τονίζοντας τη λέξη «αδελφούλα».)* Ούτε εγώ εσένα,
αδελφούλα...

Τ: Πρέπει να του βρούμε και ένα τραγούδι...

Σ: Τι τραγούδι;

Τ: Ένα τραγούδι για να τον καλέσουμε... Μια μουσική που θα είναι δική του, τέλος πάντων...

Σ: Και σε τι θα χρησιμεύει αυτή η μουσική;

Τ: Όταν θα την ακούμε, θα ξέρουμε πως ζυπνάει...

Σ: *(Κοιτάζει γύρω της τους τοίχους και το ταβάνι, σαν να βλέπει αόρατες κάμερες. Με αλλαγμένο, επιδοκιμαστικό ύφος.)* Αδελφούλα, θα έπρεπε να γίνεις σκηνοθέτης...

Τ: Θα ψάξω εγώ μια μουσική... *(Σηκώνεται και πηγαίνει προς το ράφι με τα cd.)*

Σ: Σοβαρά το λέω... Αυτοί που γυρίζουν ταινίες, νομίζεις πως είναι καλύτεροι;

Τ: *(Ψάχνοντας στα cd.)* Έχω κάτι στο νου μου...

Σ: Σ' το λέω εγώ... Δεν είναι καλύτεροι... Απλώς είναι μέσα στα κόλπα...

Τ: Θα βάλουμε Κάλλας... Μαρία Κάλλας...

Σ: Βάλε ό,τι θέλεις...

Τ: Την ξέρεις την Κάλλας;

Σ: Νομίζω πως την ξέρω...

Τ: Ήταν η πιο μεγάλη τραγουδίστρια του κόσμου...

Σ: Είχα δει μια ταινία γι' αυτήν... Τα είχε φτιάξει με έναν πλούσιο...
Αλλά αυτός την κορόιδευε...

Τ: Έχανε τη φωνή της...

Σ: (Με απορία.) Τι έκανε;

Τ: Καθώς περνούσαν τα χρόνια, έχανε τη φωνή της... Σαν να ξεραίνονταν οι φωνητικές χορδές... Σαν να γινόταν κάποια άλλη...

Σ: Αυτό δεν γίνεται συνήθως με τις τραγουδίστριες που γερνούνε;

Τ: Σε αυτήν άρχισε όταν ήταν τριάντα χρονών... Και σε δεκαπέντε χρόνια είχε μείνει βουβή...

Σ: Ίσως να τιμωρήθηκε...

Τ: Γιατί;

Σ: Δεν ξέρω... Που ήταν τόσο ξεχωριστή...

Τ: Από ποιον να τιμωρήθηκε;

Σ: Από τον Θεό...

Τ: Μην λες βλακείες...

Σ: Από το πεπρωμένο...

Τ: (Με έκπληξη.) «Πεπρωμένο»; Με ξαφνιάζεις...

Σ: Κι εσύ, αδελφούλα...

Τ: Θα άρεζε αυτή η λέξη στον «Μπαίρον»...

Σ: Είμαι σίγουρη, αδελφούλα...

Τ: Λοιπόν, θα τον καλέσουμε με Κάλλας...

Σ: Ας είναι, αδελφούλα...

Τ: Θα σβήσουμε το φως και θα τον ξυπνήσουμε... Κοιμάται βαριά... Έχει έρθει από μεγάλο ταξίδι στο σπίτι της ερωμένης του...

Σ: *(Κοιτάζοντας τους τοίχους, σαν να προσπαθεί να δει τις κόρατες κάμερες.)* Ελπίζω μόνο να μην γίναμε βαρετές...

Τ: Γιατί να γίνουμε βαρετές;

Σ: Δεν ξέρω... Πολλή κουλτούρα έχει πέσει εδώ μέσα... Μπάιρον, Κάλλας...

Τ: Δεν πειράζει... Η κουλτούρα μαγεύει τον κόσμο...

Σ: Και το σκοτάδι δεν βοηθάει τους Μοναδικούς Επισκέπτες...

Τ: Το σκοτάδι είναι για την αρχή... Όταν έρθει για τα καλά ο «Μπάιρον», θα ανάψουμε το φως...

Σ: Πρέπει όμως να ανάψουν και τα αίματα...

Τ: Μην ανησυχείς, καλή μου... Θα ανάψουν τα αίματα...

Σ: *(Με προσποιητά ερεθισμένο τόνο.)* Και οι πούτσες πρέπει να σηκωθούν... Να γκαβλώσουν και να σηκωθούν...

Τ: Κι αυτό θα γίνει...

Σ: Και τα μουνιά να ξεχειλίσουν, αδελφούλα...

Τ: Είσαι έτοιμη, καλή μου;

Σ: Ναι, είμαι έτοιμη, αδελφούλα...

Τ: Να σε δω, λοιπόν... *(Πατάει το κουμπί του cd player. Κλείνει το φως. Στη σκηνή σκοτάδι.)*

Σ: Θα με δεις, αδελφούλα... Τώρα θα με δεις...

(Από το cd player ακούγεται η Κάλλας να τραγουδά την άρια Ah, fors'è lui che l'anima από την Τραβιάτα του Βέρντι. Στην αρχή δυνατά, σιγά σιγά το τραγούδι ξεμακρύνει:

*Ah, fors'è lui che l'anima
solinga ne' tumulti
godea sovente pingere
de' suoi colori occulti!
Lui che modesto e vigile
all'egre soglie ascese,
e nuova febbre accese,
destandomi all'amor.
A quell'amor ch'è palpito
dell'universo intero,
misterioso, altero,
croce e delizia al cor!)*

5.

(Ενώ η άρια της Κάλλας σβήνει, μέσα στο σκοτάδι ακούγεται η φωνή της Τ, ως «Μπάιρον».)

Τ: (Με ήρεμη φωνή, χωρίς να φωνάζει.) Είναι κανείς εδώ; Είναι κανείς εδώ;

Σ: Ναι, είναι κάποιος εδώ...

Τ: Πού είμαστε; Ποια είσαι;

Σ: Δεν γνώρισες τη φωνή μου, αγάπη μου;

Τ: (Επαναλαμβάνει μηχανικά, σαν να έχει αλλού το μυαλό της.) Τη φωνή σου...

Σ: Κάποτε ορμιζόσουν πως δεν θα ξεχάσεις ποτέ τη φωνή μου...

Τ: (Πάντοτε μηχανικά.) Κάποτε ορμιζόμουν...

Σ: Ναι, ορμιζόσουν στο Δειλινό...

Τ: Πού βρίσκομαι;

Σ: Μα πού αλλού; Στο σπίτι μας, αγάπη μου... (Σαν να μονολογεί.) Έστω, στο σπίτι μου που κάποτε το έλεγες «σπίτι μας»...

Τ: Κοιμήθηκα πολύ...

Σ: Ήσουν απίστευτα κουρασμένος χθες όταν ήρθες... Σαν να είχες περπατήσει το γύρο του κόσμου...

Τ: (Σκεπτική.) Ναι, είχα περπατήσει πολύ...

Σ: Αλλά δεν παραπονιέμαι... Χόρτασα να σε βλέπω κοιμισμένο...

Τ: Γιατί;

Σ: Θυμάσαι που έλεγες πως δεν χρειάζεσαι διόλου ύπνο; Πως μπορείς να ζεις δίχως να κοιμάσαι; Πως έχεις περάσει επτά χρόνια άυπνος;

Τ: Η μυρωδιά μου είναι γνώριμη...

Σ: Υποδυόσουν το διάβολο...

Τ: Δεν υποδυόμουν κανέναν...

Σ: Εγώ το είχα πιστέψει... Ήμωνα σίγουρη πως ήσουν ο διάβολος... Αλλά δεν με ένοιαζε...

Τ: Γιατί;

Σ: Γιατί σε αγαπούσα... Ακόμη κι όταν με ξέχασες, σε αγαπούσα...

Τ: Δεν σε ξέχασα... Ποτέ δεν ξεχνάω...

Σ: Έλειψες τόσα χρόνια... Έχω κάθε δικαίωμα να πιστεύω πως με ξέχασες....

Τ: Ποτέ δεν σε ξέχασα...

Σ: Τι έκανες;

Τ: Ήμουν αλλού... Έκανα πράγματα που έπρεπε να γίνουν...

Σ: Κι εγώ; Τι έκανα εγώ;

Τ: Εσύ με περίμενες...

Σ: Ναι... Σε περίμενα... Πέρασαν τόσα χρόνια και σε περίμενα...

Τ: Γιατί;

Σ: Τι γιατί;

Τ: Γιατί με περίμενες;

Σ: Μα γιατί σ' αγαπάω – για τι άλλο;

Τ: Θα ανοίξεις το φως;

Σ: Όχι... Όχι ακόμη...

Τ: Γιατί;

Σ: Πέρασαν τόσα χρόνια... Φοβάμαι μην με βρεις άσχημη...

Τ: Δεν θα σε βρω άσχημη...

Σ: Προτιμώ να μείνουμε στο σκοτάδι...

Τ: Η ομορφιά δεν βρίσκεται στη νεότητα...

Σ: Πού βρίσκεται;

Τ: Στον αντίλαλο της σιωπής...

Σ: Δεν το καταλαβαίνω αυτό... Είναι πολύ ποιητικό...

Τ: Σκέψου το... Σκέψου τη σιωπή... Κι έπειτα σκέψου τον αντίλαλό της...

Σ: Και γιατί ήρθες τώρα;

Τ: Ήτανε να έρθω...

Σ: Για να κάνεις τι;

Τ: Για να κάνω αυτό που πρέπει...

Σ: Δηλαδή ήρθες σαν μοίρα...

Τ: Μπορείς να το πεις κι έτσι...

Σ: Σαν πεπρωμένο...

Τ: Ναι, σαν πεπρωμένο...

Σ: Τι πρέπει να κάνεις, λοιπόν;

Τ: Όλοι μας πρέπει να κάνουμε κάτι...

Σ: Φοβάσαι να το πεις...

Τ: Όχι, δεν φοβάμαι –

Σ: *(Τον κόβει. Με ένταση.)* Φοβάσαι... Τρέμεις στην ιδέα να το πεις...

Τ: Δεν φοβάμαι...

Σ: Όλοι οι φονιάδες φοβούνται να το πουν... Θέλουν να το κάνουν στα πνιχτά...

Τ: Δεν φοβάμαι...

Σ: Βάζουν τα χέρια στο λαιμό, δήθεν πάνω στο χάδι, και μετά... κρακ... καρουδώνουν...

Τ: *(Με ένταση, θυμωμένη.)* Δεν φοβάμαι, σου λέω...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Μπα; Θύμωσε ο ποιητής;

Τ: *(Προσπαθώντας να ελέγξει τον εαυτό της.)* Δεν θύμωσα...

Σ: *(Με αυξανόμενη ένταση.)* Θύμωσε ο μεγάλος ποιητής;

Τ: *(Θυμωμένη.)* Δεν θύμωσα...

Σ: *(Ουρλιάζοντας.)* ΘΥΜΩΣΕ Ο ΓΑΜΗΜΕΝΟΣ ΠΑΛΙΟΠΟΥΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΠΝΙΓΕΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Τ: *(Φωνάζοντας.)* ΣΚΑΣΕ...

Σ: *(Συνεχίζει ουρλιάζοντας.)* ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΛΕΣ ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΤΙΛΑΛΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ;

Τ: ΣΚΑΣΕ, ΓΑΜΩΤΟ...

Σ: Ή ΝΑ ΠΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ... «ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΚΑΡΥΔΩΝΕΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥΣ ΛΑΙΜΟΥΣ...»

Σ: *(Ακούγεται θόρυβος, σαν να κινείται προς το μέρος της Σ.)* ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙΣ;

Σ: ΘΑ ΜΕ ΧΤΥΠΗΣΕΙΣ; *(Με ειρωνικό ύφος και μεγάλη ένταση.)*
Θ α με χτυπήσεις, ποιητή;

Τ: *(Παίρνει βαθιά ανάσα προσπαθώντας να κρατηθεί ψύχραιμη.)*
Ποτέ δεν έκανα κάτι χωρίς συναίνεση...

Σ: *(Με ειρωνικό τόνο και με μεγάλη ένταση.)* Α, ώστε
συναινούν... Στραγγαλίζεις γυναίκες και αυτές
συναινούν...

Τ: Ναι, συναινούν...

Σ: *(Κοφτά.)* Τις βάζεις να υπογράφουν κιόλας, αρχίδι;

Τ: Όχι, δεν υπογράφουν... Αλλά συναινούν... Αυτό που γίνεται, το
περιμένουν... Το θέλουν...

Σ: *(Πάντοτε ειρωνικά.)* Κάνεις θεάρεστο έργο, λοιπόν;

Τ: Κατά κάποιον τρόπο, ναι...

Σ: Τότε γιατί δεν το λες; Γιατί δεν λες «είμαι φονιάς γυναικών»;

Τ: Θυμάμαι πως σου άρεζε η ανατολή...

Σ: *(Αιφνιδιασμένη.)* Η ανατολή;

Τ: Ναι, η ανατολή...

Σ: Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο...

Τ: Έλεγες πως είναι ο θάνατος της νύχτας... Ο θάνατος του
θανάτου...

Σ: Δεν μπορεί να έλεγα κάτι τόσο ποιητικό...

Τ: Κι όμως το έλεγες...

Σ: Μήπως με μπερδεύεις με άλλη...

Τ: Μου είχες ζητήσει να γίνει με την ανατολή...

Σ: «Να γίνει»;

Τ: Ναι, να γίνει...

Σ: *(Με αλλαγμένο, ξερό ύφος.)* Και τώρα ήρθες για να το κάνεις...

T: Μπορείς, όποτε θέλεις, να αλλάξεις γνώμη...

Σ: Ναι, μπορώ...

T: Όπως μπορούσες να με σκοτώσεις προηγουμένως, την ώρα που κοιμόμουνά...

Σ: Ναι, το μπορούσα... Μπορούσα να σε σφάξω...

T: Δεν το έκανες όμως... Περιμένεις να ξυπνήσω...

Σ: Ναι, δεν το έκανα...

T: Και τώρα περιμένεις να αγκαλιαστούμε... Να μπω μέσα σου...

Σ: Ναι, αυτό περιμένω...

T: Και την ώρα που θα χύνεις, να βάλω τα χέρια μου στο λαιμό σου...

Σ: *(Με ερωτική θέρμη.)* Θέλω να γίνεις ο άντρας μου...

T: Έλα κοντά μου...

Σ: *(Με έξαψη.)* Φίλησέ με... Φίλησέ με, άντρα μου...

(Στη συνέχεια, μαζί με τα λόγια των δύο γυναικών ακούγονται ήχοι ανθρώπων που γυμνώνονται, φιλιούνται και κάνουν έρωτα.)

T: Θα ξημερώσει... Σε λίγο θα ξημερώσει...

Σ: Μου έλειψες, άντρα μου... Μου έλειψαν τα χέρια σου...

T: Πάντοτε περιμέναμε το τέλος της νύχτας...

Σ: Πάντοτε περιμέναμε, αγάπη μου...

T: Και τώρα είμαστε σε αυτό... Σε αυτό που περιμέναμε...

Σ: *(Με πολύ έντονη σεξουαλική έξαψη.)* Μπες μέσα μου τώρα... Μπες μέσα μου, γαμιά μου...

T: *(Με πολύ έντονη σεξουαλική έκραση.)* Είμαστε στο τέλος...

Σ: *(Βογκώντας.)* ΟΟΟ... ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ...

T: *(Όπως πριν.)* Πάντοτε περιμέναμε αυτό το τέλος...

Σ: *(Σε κατάσταση σεξουαλικής μανίας, ενώ ακούγονται οι ανάσες της T.)* ΜΕ ΛΙΑΝΙΖΕΙ Ο ΠΟΥΤΣΟΣ ΣΟΥ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... ΜΕ ΛΙΑΝΙΖΕΙ Ο ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΠΟΥΤΣΟΣ ΣΟΥ...

T: *(Με σκλήρισμα στη φωνή της.)* Έρχεται το τέλος...

Σ: *(Συνεχίζει με την ίδια μανία.)* ΣΚΙΣΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... ΛΙΑΝΙΣΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... ΓΑΜΗΣΕ ΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΠΑΤΟ ΜΟΥ... ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΟΥ... ΓΑΜΗΣΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... ΓΑΜΗΣΕ ΜΕ... ΓΑΜΗΣΕ ΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ... *(Ακόμη πιο έντονα.)* ΚΑΝΕ ΜΕ ΑΙΜΑ... ΜΟΝΟ ΑΙΜΑ...

T: *(Δαχτυλισμένη.)* Ξημερώνει...

Σ: *(Με ερωτικό λυγμό.)* Βάλε το χέρι σου στο λαιμό μου, αγάπη μου...

T: *(Με αυξανόμενη ένταση.)* Τώρα ξημερώνει...

Σ: *(Ουρλιάζοντας μέσα στη σεξουαλική έκραση.)* ΒΑΛΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΜΟΥ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

T: *(Φωνάζει πλησιάζοντας στην ερωτική κορύφωση.)* ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ... ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ...

Σ: ΠΝΙΞΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... ΠΝΙΞΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... *(Ενώ φτάνει στην κορύφωση.)* ΠΝΙΞΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... *(Πάνω στην ιαχή του οργασμού – που είναι ίδια με ξεφύγισμα.)* ΠΝΙΠΠΠΠΠ... ΑΑΑΑΑΑ... ΑΑΑΑΑΑ...
αααααα...

(Μετά την κορύφωση, περνάνε λίγα δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής. Κάποτε ανάβει το φως. Οι θεατές βλέπουν στον καναπέ τις δύο γυμνές γυναίκες γεμάτες αίματα. Η T –που άνοιξε το φως– κοιτάζει με έκπληξη. Η Σ είναι πεσμένη στον καναπέ. Σαν νεκρή.)

6.

T: *(Σε κατάσταση αυξανόμενου πανικού.)* Τι έγινε; Τι έπαθες; Πώς είναι δυνατόν να έγινε...

(Γονατίζει και προσπαθεί να ανασηκώσει τη Σ. Προσπαθεί να εντοπίσει το τραύμα της.)

T: *(Σε κατάσταση αλλοφροσύνης.)* ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΑΥΤΟ... ΚΡΑΤΗΣΟΥ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΚΡΑΤΗΣΟΥ...

(Προσπαθεί να της σκουπίσει τα αίματα.)

T: *(Με λυγμούς.)* ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΩ ΑΥΤΟ... ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΕΓΩ...

(Πέφτει στο πάτωμα σε απόγνωση.)

T: *(Με γοερούς λυγμούς.)* ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΕΓΩ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

Σ: *(Ενώ ανασηκώνεται – «ανασταίνεται», κατά κάποιον τρόπο, από τη δήθεν νεκροφάνειά της.)* Σιγά μην σκίσεις κανένα καλτσόν, αδελφούλα...

T: *(Εκπληκτική.)* Τι;

Σ: Το 'ξερα πως θα σε πιάσουν τα παρθενίστικά σου και δεν θα ανάψεις το φως...

T: *(Εξάλλη, ξεσπάει.)* Έκανες θέατρο...

Σ: Κι είπα να κάνω κάτι για τους Μοναδικούς Επισκέπτες...

T: *(Ορμάει για να τη χτυπήσει.)* Μαλακισμένη, έκανες θέατρο...

Σ: *(Της πιάνει το χέρι.)* Ήσυχα, αδελφούλα... Όλα μέσα στο πρόγραμμα είναι...

Τ: *(Πέρφτει προς τα πίσω ξεψυχισμένη.)* Είσαι άρρωστη... Τρελή και άρρωστη...

Σ: Στους Μοναδικούς Επισκέπτες αρέσουν οι εκπλήξεις... Και το αίμα, βέβαια...

Τ: Το αίμα;

Σ: Είχα το ξυράφι στο χέρι κι έκοφα την παλάμη μου... Το αίμα πάντοτε έχει επιτυχία...

Τ: Είσαι τρελή... Χάνεις το μυαλό σου...

Σ: *(Κρατώντας με την παλάμη της μια πετσέτα.)* Είδες κι εσύ πώς ψάρωσες...

Τ: Πρέπει να το δέσεις, για να σταματήσει η αιμορραγία...

Σ: Η αιμορραγία σταματάει από μόνη της...

Τ: Από μόνη της;

Σ: Είναι έτσι φτιαγμένο το ανθρώπινο σώμα, που σταματάει...

Τ: Πρέπει να σου το δέσω...

Σ: *(Τραβιέται προς τα πίσω. Αρχίζει να φοράει τα ρούχα της.)* Σε προτιμώ όταν γαμάς, αδελφούλα... Είσαι πραγματικά ανελέητη...

Τ: *(Ενοχλημένη.)* Δεν είναι όλα παιχνίδι...

Σ: *(Την κόβει, επιθετικά.)* Όλα είναι παιχνίδι... Και ο χρόνος είναι χρήμα... Πολύ χρήμα, αδελφούλα...

Τ: *(Αρχίζει να φοράει τα ρούχα της κι αυτή.)* Μην γίνεσαι τόσο κενή...

Σ: Η ώρα περνάει... Πρέπει να βιαστούμε να τον ξανακαλέσουμε... Να βάλουμε την Κάλλας... Κι αυτή τη φορά, με ανοιχτά φώτα...

Τ: Πρέπει να μιλήσουμε...

Σ: Δεν έχουμε χρόνο για να μιλήσουμε... Τώρα που μπήκαμε σε ένα ρυθμό, πρέπει να φορτσάρουμε...

Τ: Δεν καταλαβαίνεις...

Σ: Αδελφούλα, κοίτα...

Τ: *(Την κόβει, σαν να μην την άκουσε.)* Δεν καταλαβαίνεις τίποτε...

Σ: *(Την κόβει με τη σειρά της, υψώνοντας τον τόνο της φωνής της.)* Καταλαβαίνω πως σε έχει τσιτώσει το Παιχνίδι... Αλλά τώρα είναι η ώρα που πρέπει να κυριαρχήσεις στον εαυτό σου... Μένει ακόμη λίγο για το ξημέρωμα...

Τ: *(Κοφτά.)* Τι ένωσες πριν;

Σ: *(Αιφνιδιασμένη.)* Τι εννοείς «πριν»;

Τ: Πριν... Όταν σβήσαμε το φως...

Σ: *(Με εκνευρισμό.)* Τι να ένωσα... *(Με ηθελημένη ένταση, σαν να απευθύνεται στο άορατο ακροατήριο.)* Με ξέσκισε η πούτσα σου, αδελφούλα... *(Με ακόμη μεγαλύτερη προσποιητή λαγνεία.)* Και τώρα θα με ξαναξεσκίσει...

Τ: Δεν θα ξαναβάλουμε το τραγούδι...

Σ: *(Με απορία.)* Γιατί;

Τ: Δεν πρέπει να το ξαναβάλουμε...

Σ: Γιατί;

Τ: Γιατί το τραγούδι είναι διαβολικό...

Σ: Και πώς θα τον καλέσουμε;

Τ: *(Εκνευρισμένη.)* Σου είπα πως δεν πρέπει να το ξαναβάλουμε...

Σ: *(Περισσότερο εκνευρισμένη.)* Κι εγώ σε ρώτησα το πώς θα καλέσουμε τον γαμιά...

Τ: Δεν θα τον καλέσουμε...

Σ: Τι;

Τ: Σου είπα, δεν θα τον καλέσουμε...

Σ: Τι πίπες είναι αυτές; *(Με ένταση και πολύ εκνευρισμό.)* Τι πίπες είναι αυτές, γαμώτο...

Τ: Δεν ήμουν εγώ...

Σ: Τι;

Τ: Πριν... Δεν ήμουν εγώ...

Σ: Και ποιος ήταν;

Τ: *(Ξεσπάει φωνάζοντας.)* ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΕΓΩ, ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;

Σ: *(Φωνάζει κι αυτή.)* ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ, ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΗ;

Τ: Δεν ξέρω...

Σ: Τι «δεν ξέρεις»;

Τ: Δεν ξέρω ποιος μπορεί να ήρθε...

Σ: *(Κοιτάζει τους τοίχους, σαν να ψάχνει άορατες κάμερες. Με εντελώς αλλαγμένο ύφος.)* Απ' όσο βλέπω, το προχώρησες πολύ, αδελφούλα...

Τ: *(Πολύ εκνευρισμένη.)* Πρέπει να ξεκολλήσεις από το μαλακισμένο Παιχνίδι...

Σ: Μου αρέσεις... Μου αρέσεις πολύ, αδελφούλα...

Τ: Δεν καταλαβαίνεις τι συμβαίνει...

Σ: Είσαι αδίστακτη και μου αρέσεις...

Τ: Εσύ είσαι τρελή... Και άρρωστη...

Σ: Ναι, αδελφούλα, είμαι τρελή από την πούτσα που έφαγα...

Τ: Παίξαμε με τη φωτιά...

Σ: Και σύντομα έχω σκοπό να την ξαναφάω...

Τ: Ξέρεις τα πειράματα με τις Μαύρες Τρύπες;

Σ: Ξέρω πως το μουνί μου θέλει τον άντρα μου μέσα του...

Τ: Απάντησέ μου, τα ξέρεις;

Σ: Όχι, δεν τα ξέρω, μαλακισμένη – έχεις πρόβλημα;

Τ: Είναι οι επιστήμονες που προσπαθούν να δημιουργήσουν το ομοίωμα μιας Μαύρης Τρύπας... Σαν αυτές που υπάρχουν στο Σύμπαν και ρουφάνε τα πάντα...

Σ: Και τι μας νοιάζει εμάς;

Τ: Μας νοιάζει... Μπορεί από λάθος να φτιάξουν, αντί για ομοίωμα, μια αληθινή...

Σ: Και τι σε κόφτει τι θα κάνουν;

Τ: Αν είναι αληθινή, θα μας αφανίσει όλους... Όλον τον κόσμο...

Σ: Όλο μαλακίες... Το ξημέρωμα έρχεται, κι εσύ μου λες για τις Μαύρες Τρύπες...

Τ: Μπορεί ο «Μπάιρον» που φτιάξαμε να γίνει μια τέτοια Μαύρη Τρύπα...

Σ: *(Κοιτάζει και πάλι τους τοίχους. Με αλλαγμένο προκλητικό ύφος.)* Ποιος «Μπάιρον», αδελφούλα; *(Εμφατικά.)* Ο γαμιάς μας;

Τ: Αυτός που βάζει τα χέρια στο λαιμό...

Σ: *(Ακόμη πιο εμφατικά.)* Ο άντρας μας, αδελφούλα;

Τ: Μπορεί να ξεφύγει από εμάς...

Σ: Εννοείς να γίνει εμείς;

Τ: Είναι πιο έξυπνος από εμάς... Θα υπερισχύσει...

Σ: Πώς θα υπερισχύσει;

Τ: Θα γίνουμε αυτός...

Σ: Μα αφού εμείς τον φτιάξαμε...

Τ: Είναι ο διάβολος... Θα υπερισχύσει και θα μας σκοτώσει...

Σ: Και μετά, πού θα πάει;

Τ: Θα πάει παντού... Όπου θέλει...

Σ: Και θα σκοτώνει παντού – έτσι;

Τ: Δεν ξέρω τι θα κάνει...

Σ: Πώς δεν ξέρεις... Θα σκοτώνει... *(Εμφατικά, με σχεδόν θριαμβευτικό ύφος.)* Θα γαμάει και θα σκοτώνει...

Τ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Πρέπει να το σταματήσουμε τώρα...

Σ: Γιατί;

Τ: Γιατί είναι ένα τέρας...

Σ: Κι από τότε, αδελφούλα, φοβάσαι τα τέρατα;

Τ: Από παιδί... Από πάντοτε...

Σ: Δεν το θυμάμαι, αδελφούλα...

Τ: Το έκρυβα από σένα για να μην σε τρομάξω...

Σ: Είσαι στ' αλήθεια αδίστακτη, αδελφούλα...

Τ: Ήσουν μικρότερη και δεν ήθελα να τρομάξεις...

Σ: Και αυτό το τέρας μας θα αφανίσει τον κόσμο – έτσι;

Τ: Δεν ξέρω τι θα κάνει... Θα πείσει τους ανθρώπους πως είναι αλήθεια...

Σ: *(Κοιτώντας τους τοίχους. Με πολύ προσποιητό ύφος.)* Δηλαδή εδώ μέσα κρίνεται ο αφανισμός της ανθρωπότητας...

Τ: Μην παίζεις... Σε παρακαλώ, μην παίζεις...

Σ: Ή και η σωτηρία της... Όλα εξαρτώνται από τη δική μας κάψα – σωστά;

Τ: Δεν γίνονται όλα στη ζωή για τους Μοναδικούς Επισκέπτες...

Σ: Αδελφούλα, μην κάνεις την παρθένα... Εσύ τα κάνεις όλα για τους Μοναδικούς Επισκέπτες... (Την πιάνει από τα μαλλιά.) Και τώρα θα έρθει ο Μπάιρον, γιατί αλλιώς θα σου σπάσω το κεφάλι...

Τ: Δεν θα έρθει... Δεν πρέπει να έρθει...

Σ: (Της τραβάει τα μαλλιά και τη ρίχνει κάτω.) Θα έρθει, μαλακισμένο, και θα πεις κι ένα τραγουδί...

Τ: (Με λυγμούς.) Δεν πρέπει να έρθει...

Σ: (Την κλωτσάει με οργή. Μιλάει συλλαβιστά.) Θα έρθει και θα γαμήσει, καριολάκι... Είναι ο άντρας και θα έρθει να γαμήσει... Και να κάνει ό,τι θέλει...

Τ: Θα σε σκοτώσει αν έρθει...

Σ: Ναι, πουτάννα... Θέλω να με σκοτώσει... (Την ξανακλωτσάει ουρλιάζοντας.) ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΣΚΟΤΩΣΕΙ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ...

Τ: (Καθώς μαζεύεται για να ανασηκωθεί.) Δεν θα το κάνει... Θα τον σταματήσω εγώ...

Σ: Πώς θα τον σταματήσεις, μαλακισμένο;

Τ: Θα βγω έξω... Θα ανοίξω την πόρτα και θα βγω έξω...

7.

Σ: Όλα εξηγούνται, λοιπόν...

Τ: *(Ενώ ανασηκώνεται.)* Πρέπει να γίνει... Πίστεψέ με, πρέπει...

Σ: Ήσουν πάντοτε στη σιαά... Στο λαγούμι σου... Ένα ποντίκι μέσα στην τρύπα...

Τ: *(Προχωράει προς την πόρτα.)* Κάποτε θα καταλάβεις...

Σ: Γι' αυτό δεν σε αγάπησε ποτέ η μαμά...

Τ: *(Κοντοστέκεται.)* Η μαμά;

Σ: Ναι, η μαμά... Πάντοτε έκανες το ίδιο πράγμα...

Τ: Τι έκανα;

Σ: Πάντοτε έκανες το ίδιο...

Τ: Τι έκανα;

Σ: Πουλούσες τους άλλους... Έμπαινες στην τρύπα σου και τους πουλούσες όλους...

Τ: Είναι φτηνό αυτό που κάνεις...

Σ: Και τότε με τον μπαμπά, αυτό έκανες...

Τ: Τι έκανα;

Σ: Κρύφτηκες και άφησες να μιλήσουμε εμείς στην αστυνομία...

Τ: Ήδη μας καταστρέφει... Χωρίς να είναι εδώ, μας διαφθείρει...

Σ: Να πούμε πως ο μπαμπάς απλώς μέθυσε και παραπάτησε...

Τ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Έχει σκορπίσει τα σκουλήκια του μέσα μας, δεν το βλέπεις;

Σ: *(Με αντίστοιχη ένταση.)* Το σκουλήκι είσαι εσύ που σέρνεσαι...
Για όλη σου τη ζωή...

Τ: Δεν τα καταλαβαίνεις... Νομίζεις πως είναι η ευτυχία...

Σ: Φύγε να συρθείς αλλού, μαλακισμένο...

Τ: Τι έγινε με τον μπαμπά;

Σ: *(Φωνάζει έξαλλη.)* ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΦΕΥΓΕΙΣ,
ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΟ;

Τ: Γιατί παίζουμε στο Παιχνίδι...

Σ: *(Συνεχίζει να φωνάζει έξαλλη.)* ΓΥΡΝΑ ΣΤΗΝ ΤΡΥΠΑ
ΣΟΥ... ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΣΚΙΑΣ...

Τ: Πρέπει να συνεχίσουμε...

Σ: *(Σε κανονικό τόνο, αλλά πολύ απαξιωτικά.)* Δεν συνεχίζω τίποτε
μαζί σου...

Τ: Σε λίγο ξημερώνει...

Σ: Δεν με νοιάζει...

Τ: Πρέπει να σε νοιάζει... Φτάσαμε το Παιχνίδι μέχρι εδώ...

Σ: Και τώρα θέλεις να γυρίσεις στην τρύπα σου... Να τα πουλήσεις
όλα...

Τ: Δεν θα πουλήσω τίποτε...

Σ: Τότε βάλε την Κάλλας...

Τ: Μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς αυτόν...

Σ: Όχι, δεν μπορούμε...

Τ: Σκέψου το λίγο... Μέχρι τώρα ζήσαμε χωρίς αυτόν...

Σ: Μέχρι τώρα μονάχα περιμέναμε... Τώρα ζούμε...

Τ: Ο Φάκελος έγραφε «Ανδρόγυνο»... Μπορούμε να γίνουμε ανδρόγυνο χωρίς αυτόν...

Σ: Και να κάνουμε τι; Να μιλήσουμε για τα παιδιά μας;

Τ: Μπορούμε να κάνουμε και αυτό... Είναι μια εκδοχή...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Ωραία, λοιπόν... Ας μιλήσουμε για τα παιδιά μας...

Τ: Είπα πως είναι μια εκδοχή...

Σ: *(Την κόβει με επιθετική ένταση.)* Ο μεγάλος πρέπει να συνεχίσει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο... Θα γίνει σπουδαίος νομικός... Ο μικρός...

Τ: Δεν βοηθάει αυτό...

Σ: Ο μικρός δεν είναι για σπουδές... Πρέπει να δουλέψει στην πιτσαρία της γωνίας... Χθες διάβασα πως ζητάνε μαθητευόμενο ψήστη...

Τ: Σταμάτα το...

Σ: *(Με αυξανόμενη ένταση.)* Γιατί, αγάπη μου; Δεν είναι καλή δουλειά ο μαθητευόμενος ψήστης;

Τ: *(Με ένταση.)* Σε παρακαλώ, σταμάτησέ το...

Σ: *(Φωνάζει, σχεδόν ουρλιάζει.)* ΚΑΜΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Τ: Πες μου τι έγινε με τον μπαμπά...

Σ: *(Φωνάζοντας.)* ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΠΑΜΠΑ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Τ: Πες μου τι έγινε...

Σ: *(Φωνάζοντας.)* ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ...

Τ: Έχεις υποχρέωση να μου πεις...

Σ: *(Με αλλαγμένη φωνή, χαμηλόφωνα.)* Ξέρεις τι έγινε...

Τ: Τον σκοτώσαμε...

Σ: Είδες που το ξέρεις;

Τ: Πώς τον σκοτώσαμε; Γιατί;

Σ: Γιά προσπάθησε να θυμηθείς...

Τ: Τον μαχαιρώσαμε...

Σ: Όχι δα... Τι θα λέγαμε στην αστυνομία;

Τ: Τι κάναμε;

Σ: Τον πετάξαμε από το μπαλκόνι...

Τ: Από το μπαλκόνι...

Σ: Ναι, τον μεθύσαμε, τον παρασύραμε στο κάγκελο και τον σπρώξαμε κάτω... Εγώ κι η μαμά, δηλαδή – εσύ τραβήχτηκες από τη σπρωξιά, για να μην είσαι ένοχη...

Τ: Λες ό,τι να 'ναι...

Σ: Το ποντικάκι που γυρίζει στην τρύπα του...

Τ: (Με ένταση.) Λες ό,τι να 'ναι...

Σ: Παρόλο που εσένα γαμούσε ο μπαμπάς...

Τ: Σου έβαλε το σκουλήκι του... (Με μεγάλη ένταση.) Το βλέπεις που σου το έβαλε;

Σ: Σε γαμούσε από τα οχτώ σου χρόνια...

Τ: Έτσι γίνεται... Σου σπέρνει μέσα το σκουλήκι του και αυτό σου τρώει το μυαλό...

Σ: Η μαμά τον είχε παρακαλέσει να αφήσει εμένα απείραχτη και να γαμάει μόνο εσένα...

Τ: (Την κόβει – με λυγμική φωνή.) Τρέφεται από το μυαλό σου...

Σ: Κατά κάποιον τρόπο, το είχανε συμφωνήσει... Θα πήδαγε εμένα και θα άφηνε εμένα... Και αυτό έγινε συνήθεια... Οικογενειακή συνήθεια... Ώσπου... (Σταματάει.)

Τ: (Κλαίγοντας.) Ώσπου τι;

Σ: Δεν θυμάσαι;

Τ: (Κλαίγοντας και ουρλιάζοντας.) Ώ σ π ο υ τ ι ;

Σ: Σου ήρθε περίοδος και αηδίασε...

Τ: (Με λυγμούς.) Και τι έγινε μετά...

Σ: Αποφάσισε να πιάσει εμένα... Εγώ είχα χρόνια μπροστά μου...

Τ: Και σχεδιάσαμε να τον σκοτώσουμε...

Σ: Όχι, μαλακισμένο, εσύ δεν ήσουν μέσα... Εγώ και η μαμά το σχεδιάσαμε... Τον μεθύσαμε, του βάλουμε μουσική να μερακλώσει... Με έβαλε να του χορεύω μπροστά του... Με χούφτωσε... Κι έπειτα τον βγάλαμε στο μπαλκόνι...

Τ: Εγώ τι έκανα;

Σ: Στεκόσουν και περίμενες για να μας πουλήσεις... Όταν τον γείραμε πάνω από το κάγκελο, ήταν εύκολο... Τον πιάσαμε από τα πόδια και τον ξαποστείλαμε κάτω...

Τ: Έσπρωξα κι εγώ...

Σ: Δεν τον άγγιζες καν... Μόνο κοιτούσες...

Τ: Έσπρωξα, σου λέω...

Σ: (Φωνάζοντας.) Μονάχα κοιτούσες, μαλακισμένο...

Τ: (Φωνάζει κι αυτή.) Δεν έχεις το δικαίωμα να με αφήσεις απ' έξω...

Σ: Πολύ αργά για φιλότιμο, αδελφούλα...

T: *(Με παρακλητικό ύφος.)* Τον έσπρωξα κι εγώ, εσύ δεν με είδες...

Σ: Τι τρέχει, αποφάσισες να μην είσαι ποντικάκι;

T: Σε κανέναν δεν αρέσει να είναι ποντικάκι... Σε κανέναν δεν αρέσει...

Σ: Είσαι σίγουρη πως έσπρωξες κι εσύ τον πατέρα;

T: Ναι, είμαι σίγουρη...

Σ: Σκέψου πριν απαντήσεις...

T: *(Με ένταση.)* Είμαι σίγουρη, σου λέω...

Σ: Κι όταν τον είδες κάτω στο πεζοδρόμιο, τι ένιωσες;

T: Ένωσα... *(Κομπιάζει.)*

Σ: Πες την αλήθεια...

T: Ένωσα λύτρωση... Κάτι σαν αναγέννηση...

Σ: *(Ρωτάει κοφτά, καταγιστικά.)* Και τι άλλο;

T: Τι άλλο;

Σ: *(Με ένταση.)* Τι άλλο ένιωσες, γαμώτο μου...

T: Αηδία, που είδα τα μυαλά του χυμένα στα πλακάκια...

Σ: Και τι άλλο;

T: Νομίζω, θλίψη...

Σ: Γιατί θλίψη;

T: Ο θάνατος γεννάει πάντοτε θλίψη...

Σ: *(Με ένταση.)* Γιατί θλίψη;

T: *(Ξεσπάει. Σχεδόν φωνάζει.)* Γιατί έχανα τον άντρα μου... Το γαμιά μου...

Σ: Το λες αλήθεια;

Τ: Ναι, το λέω αλήθεια...

Σ: *(Χαμηλώνοντας τη φωνή της.)* Τότε βάλε τη μουσική...

Τ: Και εκείνος που θα έρθει;

Σ: Γι' αυτό θα τη βάλεις, αδελφούλα... Για να έρθει...

Τ: Δεν φοβάσαι;

Σ: Όχι, δεν φοβάμαι... Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που δεν φοβάμαι...

Τ: Κι αν βάλει τα χέρια του στο λαιμό σου;

Σ: Αυτό είναι η ζωή... Αυτά τα χέρια στο λαιμό μου...

Τ: *(Σαν να ονειροπολεί.)* Ξέρεις, σκέφτομαι...

Σ: Τι σκέφτεσαι;

Τ: Σκέφτομαι για το Παιχνίδι...

Σ: Τι σκέφτεσαι για το Παιχνίδι;

Τ: Από πού μας βλέπουν; Πώς γίνεται να μας βλέπουν;

Σ: Από τους τοίχους... Μας βλέπουν μέσα απ' τους τοίχους...

Τ: Οι κάμερες... Πού είναι οι κάμερες;

Σ: Παντού είναι οι κάμερες...

Τ: Δείξ' τες μου...

Σ: Πλέον οι κάμερες είναι καμωμένες για να μην τις βλέπεις... Είναι τόσο μικρές όσο το κεφάλι μιας καρφίτσας... Μπήγονται στον τοίχο, γίνονται ένα μαζί του...

Τ: Άρα μας βλέπουν...

Σ: Φυσικά και μας βλέπουν...

Τ: Εντάξει, λοιπόν...

Σ: «Εντάξει»;

Τ: Θα βάλω το τραγούδι – αλλά με έναν όρο...

Σ: Ποιον όρο;

Τ: Αυτή τη φορά, «Μπάιρον» θα γίνεις εσύ...

Σ: Αυτό δεν γίνεται... Ο Φάκελος έγραφε –

Τ: *(Την κόβει.)* Ο Φάκελος έγραφε «Ανδρογόνο».

Σ: Εσύ διάβασες το Φάκελο... Άρα ο άντρας πρέπει να είσαι εσύ...

Τ: Μπορείς θαυμάσια να είσαι κι εσύ... Οι άνθρωποι, με τα χρόνια, αλλάζουν ρόλους... Ξέρεις σε πόσα ανδρογόνα γαμάει η γυναίκα τον άντρα;

Σ: Πριν είπες –

Τ: *(Την κόβει.)* Ό,τι κι αν είπα, τώρα άλλαξα γνώμη...

Σ: Κι αν ο «Μπάιρον» πάει να σε σκοτώσει;

Τ: Θα είναι η ζωή... Η αληθινή ζωή – εσύ το είπες...

Σ: Εντάξει, λοιπόν... Θα το κάνω...

Τ: Σε ευχαριστώ...

Σ: Αλλά θέλω κι εγώ μια χάρη...

Τ: Ό,τι θέλεις...

Σ: *(Σηκώνεται, φάχνει στα συρτάρια.)* Αν πάει να σε πνίξει ο «Μπάιρον», θα έχεις το κουζινομάχαιρο...

Τ: Το κουζινομάχαιρο;

Σ: (Βρίσκει το μαχαίρι της κουζίνας.) Ναι, το κουζινομάχαιρο...

Τ: Είχαμε κουζινομάχαιρο εδώ μέσα;

Σ: Σε όλα τα σπίτια υπάρχει κουζινομάχαιρο...

Τ: Και τι θα το κάνω;

Σ: (Το αφήνει στον καναπέ.) Θα το έχεις ανάμεσα στα μαξιλάρια του καναπέ... Στην πρώτη στραβή, τον καρφώνεις στην κοιλιά...

Τ: Μα θα σε σκοτώσω...

Σ: Τα μαχαίρια δεν σκοτώνουν έτσι εύκολα... Θα τον καρφώσεις τόσο όσο να τον διώξεις...

Τ: Δεν θα χρειαστεί, καλή μου... Δεν θα πάει να με πνίξει...

Σ: Θέλω να μου υποσχεθείς πως, αν χρειαστεί, θα το κάνεις...

Τ: (Μηχανικά.) Αν χρειαστεί, να το κάνω...

Σ: Κι αν τα δάχτυλά του δεν χαλαρώσουν με το σφίξιμο, εσύ θα τον καρφώσεις ξανά και ξανά... Εντάξει;

Τ: Κι αν πεθάνει;

Σ: Ίσως να πρέπει να πεθάνει κάποιος από τους δυο σας... Ας το αποφασίσει ο Θεός...

Τ: Ο Θεός;

Σ: Το πεπρωμένο, τέλος πάντων...

Τ: Ναι, το πεπρωμένο...

Σ: Δηλαδή είμαστε σύμφωνοι...

Τ: Ναι, είμαστε σύμφωνοι...

Σ: Και τώρα κλείσε το φως, αδελφούλα... Κλείσε το φως και βάλε την Κάλλας...

Τ: Μόνο, θέλω να το θυμάσαι – έσπρωξα κι εγώ μαζί σας τότε...

Σ: Πάντοτε το θυμόμουν, αδελφούλα... Σε είχα δει...

(Η Τ κλείνει το φως. Σκοτάδι. Πολύ γρήγορα ακούγεται και πάλι η Κάλλας καθώς τραγουδά το Ah, fors'è lui che l'anima.)

8.

(Ενώ η άρια της Κάλλας σβήνει μέσα στο σκοτάδι, ακούγεται η φωνή της Σ ως «Μπάιρον». Όπως συνέβη και με την Τ στη σκηνή 5, δεν αλλάζει η χροιά της φωνής της, αλλά μονάχα ο τόνος της.)

Σ: Παράξενη μυρωδιά...

Τ: Βρίσκεις; Εγώ δεν μυρίζω τίποτε...

Σ: Εγώ μυρίζω... Και δεν ξεχνάω ποτέ τις μυρωδιές...

Τ: Και τι κέρδισες από αυτό;

Σ: Την αίσθηση του κόσμου...

Τ: Άλλο τίποτε;

Σ: Αυτό μου φτάνει...

Τ: Νομίζω πως δεν σου φτάνει τίποτε...

Σ: Δεν με ρώτησες ποιος είμαι...

Τ: Ξέρω ποιος είσαι...

Σ: Και παραμένεις φύχραιμη;

Τ: Έχω λόγο να ταραχτώ;

Σ: Νομίζω πως έχεις...

Τ: Γιατί;

Σ: Είπες πως ξέρεις ποιος είμαι...

Τ: Ναι, το είπα...

Σ: Ποιος είμαι;

Τ: Ο Μπάιρον...

Σ: «Μπάιρον» είναι ένας ποιητής...

Τ: Εσύ είσαι ένας φονιάς... Ένας ποιητής-φονιάς...

Σ: Γιατί «φονιάς»;

Τ: Γιατί σκοτώνεις γυναίκες... Τις γαμάς και τις σκοτώνεις...

Σ: Πώς τις σκοτώνω;

Τ: Την ώρα του οργασμού, βάζεις τα χέρια στο λαιμό τους και τις πνίγεις...

Σ: Κι εσύ δεν φοβάσαι; Είσαι γυναίκα... Κι είσαι μόνη σου με ένα φονιά...

Τ: Όχι, δεν φοβάμαι...

Σ: Γιατί;

Τ: Γιατί εγώ σε έφτιαξα... Αν με σκοτώσεις, πεθαίνεις κι εσύ μαζί μου...

Σ: Εσύ με έφτιαξες;

Τ: Ναι, εγώ... Σε επινόησα για την ανάγκη ενός παιχνιδιού... Υπάρχεις μόνο μέσα στο μυαλό μου... Είμαι ο ομφάλιος λώρος που σε συνδέει με τη ζωή...

Σ: Έτσι νομίζεις;

Τ: Έτσι είναι...

Σ: Πολύ ωραία... Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος ανησυχίας για σένα...

Τ: Όχι, δεν υπάρχει...

Σ: Και δεν σου πέρασε από το μυαλό;

Τ: Ποιο πράγμα;

Σ: Πως ίσως προϋπήρχα μέσα σου πριν με φτιάξεις... Όπως υπάρχει το δέντρο μέσα στο σπόρο...

Τ: Δεν μασάω από αυτά... Αυτά τα είπα εγώ πρωύτερα...

Σ: *(Μη δίνοντας σημασία στα λόγια της.)* Πως εσύ έφτασες ως εδώ μόνο και μόνο για να με φτιάξεις...

Τ: Μαλακίες...

Σ: Πως η αιτία είμαι εγώ και όχι εσύ...

Τ: Εσύ είσαι μια φάρσα... Μια φαντασίωση...

Σ: *(Η φωνή της σκληραίνει.)* Εγώ είμαι το γέννημα... Κι εσύ είσαι η μήτρα που με θρέφει...

Τ: *(Με εκνευρισμό.)* Γιατί δεν μου λες πως θα με γαμήσεις; Γιατί δεν μου μιλάς για την ψωλή σου;

Σ: Πριν είπες ψέματα... Φοβάσαι...

Τ: Καμαρώνεις πως είναι τριάντα εκατοστά... Πραγματικό ρόπαλο...

Σ: *(Την κόβει.)* Γιατί δεν ανοίγεις το φως;

Τ: Το φως;

Σ: Ναι, το φως... Μπορείς να ανοίξεις το φως και όλα να αποκαλυφτούν... Ούτε ποιητής, ούτε φονιάς, ούτε ψωλή τριάντα εκατοστών... Ούτε τίποτε άλλο... Μονάχα μια κακομοίρα, μια τελειωμένη γυναικούλα που παλεύει να κερδίσει ένα παιχνίδι με Μοναδικούς Επισκέπτες... Κι απέναντί της άλλη μια – εσύ... *(Περνάνε λίγες στιγμές σιωπής. Μετά η Σ ρωτάει με πιο δυνατή φωνή.)* Γιατί δεν ανοίγει το φως, λοιπόν;

Τ: Θα το κάνω...

Σ: Είναι τόσο εύκολο... Ένα κουμπί πατάς και τέλειωσε...

Τ: Θα το κάνω όποτε αποφασίσω...

Σ: *(Πολύ κοφτά.)* Δεν θα το κάνεις...

Τ: Τι είπες;

Σ: Δεν θα το κάνεις... Δεν θα κάνεις τίποτε...

Τ: Γιατί;

Σ: Γιατί εγώ είμαι ο ομφάλιος λώρος... Εγώ σε συνδέω με τη ζωή...

Τ: Δεν θα το φάω αυτό... Δεν θα το φάω...

Σ: Είμαι ήδη μέσα σου...

Τ: (*Φοβισμένη.*) Μην με πλησιάζεις...

Σ: Γιατί, ποιος το απαγορεύει;

Τ: (*Τρομοκρατημένη, με μεγάλη ένταση.*) Μην με ζυγώνεις, τ' ακούς; (*Φωνάζει.*) ΜΗΝ ΜΕ ΖΥΓΩΝΕΙΣ...

Σ: (*Με πολύ ήρεμη φωνή.*) Δεν μου χρειάζεται να σε ζυγώσω... Είμαι ήδη μέσα σου...

Τ: (*Παραληρεί, σε κατάσταση απόγνωσης.*) Είσαι ο διάβολος... Σκουληκιάζεις τους ανθρώπους... Μπαίνεις μέσα τους και τους βρομίζεις...

Σ: Εσύ με έφτιαξες για να σκοτώσω... Για να σε πνίξω... Γιατί το ξέρεις πως τα δάχτυλα που θα σε πνίξουν θα σου δώσουν την αληθινή ζωή...

Τ: (*Έντρομη.*) Αν με ζυγώσεις, θα σε σφάξω... Έχω το κουζινομάχαιρο και θα σε σφάξω...

Σ: (*Με σκληρή, επιβλητική φωνή.*) Δεν έχεις τίποτε... Στο σπίτι σου δεν έχεις κουζινομάχαιρο...

Τ: (*Με λυγμό.*) Μα το κρατάω... Μου το έδωσε η αδελφή μου...

Σ: Δεν το κρατάς... Κρατάς μονάχα μια πλαστική χτένα... Και η αδελφή σου...

T: *(Με γοερούς λυγμούς.)* Πες μου για την αδελφή μου...

Σ: *(Αργά και εμφατικά.)* Η αδελφή σου δεν υπάρχει...

(Ακούγεται το γοερό κλάμα της T. Όπως όταν κουλουριάζονται οι άνθρωποι και κλαίνε.)

Σ: *(Όλο και πιο εμφατικά.)* Υπάρχεις μόνον εσύ μέσα σε αυτό το δωμάτιο... Και πασχίζεις να ενωθείς με τη ζωή...

(Για λίγες στιγμές ακούμε μόνο το κλάμα της T.)

Σ: *(Πολύ αργά.)* Κι εγώ υπάρχω επειδή είναι γυμνός ο λαιμός σου...

(Περνούν μερικές στιγμές μέσα στη σιωπή.)

T: *(Παλεύοντας να σταματήσει το κλάμα της.)* Και τι σημαίνουν όλα αυτά;

Σ: Τι εννοείς;

T: Τι σημαίνουν όλα αυτά; Όλος αυτός ο θάνατος...

Σ: Σημαίνουν την ισότητα...

T: Την ισότητα;

Σ: Ναι, την ισότητα των ανθρώπων...

T: *(Σχεδόν μονολογώντας.)* Égalité...

Σ: Την ισότητα μέσα στον θάνατο... Την ισότητα μέσα στο αιώνιο δειλινό...

T: *(Μονολογεί σαν αλλοπαρμένη.)* Την ισότητα...

Σ: Την ισότητα διά του θανάτου... Η φύση είναι σοφότερη από τους ανθρώπους... Αυτή φροντίζει να γίνουν όλοι ίσοι...

T: Κι εσύ;

Σ: Εγώ είμαι ο άγγελος του δειλινού...

Τ: Είμαι έτοιμη...

Σ: *(Με σχετική απορία.)* Έτοιμη;

Τ: Ναι, έτοιμη... Πες μου πώς πρέπει να γίνει...

Σ: Έχει ακόμη λίγο για το ξημέρωμα...

Τ: Είσαι ο άντρας μου και θα μου πεις τι πρέπει να κάνω...

Σ: Δεν είναι ακόμη η ώρα...

Τ: *(Σαν να μην τον ακούει. Πολύ παρακλητικά.)* Είμαι γυμνή και θέλω να με αγκαλιάσεις...

Σ: Άναψε το φως...

Τ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Πρέπει να με αγκαλιάσεις... Έχω το λαιμό μου έτοιμο...

Σ: Άναψε το φως...

Τ: Το είπες πριν... Υπάρχεις επειδή είναι γυμνός ο λαιμός μου...

Σ: *(Πολύ εμφατικά.)* Άναψε το φως, σου λέω...

Τ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Έχεις την υποχρέωση να με αγκαλιάσεις...

Σ: Άναψε το φως... Δεν είναι η ώρα...

Τ: *(Ουρλιάζοντας.)* ΕΙΣΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΣ ΝΑ ΜΕ ΠΝΙΞΕΙΣ...

Σ: Όχι, δεν θα σε πνίξω...

Τ: *(Με φωνή παραμορφωμένη από την ένταση.)* Αν δεν το κάνεις, θα σε σφάξω με το μαχαίρι...

Σ: Δεν υπάρχει κανένα μαχαίρι...

T: (Σε κατάσταση αλλοφροσύνης.) ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΜΕ,
ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

(Μέσα στο σκοτάδι ακούγεται και πάλι η άρια της Κάλλας *Ah, fors'è lui che l'anima*. Είναι προφανές πως τη μουσική την έχει βάλει η T.)

Σ: (Εκνευρισμένη.) Κλείσε τη μουσική... Δεν είναι
τώρα η ώρα για αυτή τη μουσική...

T: (Όπως πριν, εκτός ελέγχου.) ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΓΙΑ
ΟΛΑ...

(Στο εξής και μέχρι το τέλος της σκηνής, η T ουρλιάζει, πάντοτε σε
κατάσταση αλλοφροσύνης, ενώ η άρια συνεχίζει.)

T: ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ...
ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ
ΜΕ... ΠΝΙΞΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ... Ο ΛΑΙΜΟΣ
ΜΟΥ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ... ΚΑΝΕ ΜΕ
ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΙΣΗ... ΚΑΝΕ ΜΕ ΙΣΗ...

(Με σκλήρισμα που θυμίζει πάρα πολύ οργασμό.)

T: ΠΝΙΞΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ...

(Το *Ah, fors'è lui che l'anima* συνεχίζει. Οι δυο γυναίκες σιωπούν
– ή και αλληλοπεθαίνουν.

Αυτό είναι το τέλος της πρώτης πράξης. Ανάλογα με το τι θα κριθεί
στόπιμο, σε μια ενδεχόμενη παράσταση του έργου, οι ηθοποιοί μπορούν
να συνεχίσουν κατευθείαν στη σκηνή 9 ή να γίνει προηγουμένως ένα
διάλειμμα. Ή και να τελειώσει εδώ, σε αυτό ακριβώς το σημείο.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Ανάβει το φως. Στους δύο καναπέδες κάθονται απέναντι η Σ και η Τ. Φορούνε τα ρούχα τους. Το φως το έχει ανάψει η Τ.)

Τ: Κι όμως ζούμε...

Σ: Γιατί να μην ζούμε; Τι κάναμε για να μην ζούμε;

Τ: *(Πολύ επιθετικά.)* Γιατί δεν το έκανες;

Σ: *(Με απορία.)* Εγώ; Να κάνω τι;

Τ: Το μετάνιωσες, μαλακισμένη... Το μετάνιωσες...

Σ: Τι μετάνιωσα;

Τ: Πουλιάς τρέλα... Έτσι;

Σ: Δεν πουλάω τρέλα, αδελφούλα... Δεν ξέρω για τι μιλάς...

Τ: Γιατί δεν έβαλες τα χέρια σου στο λαιμό μου; Γιατί δεν τα έσφιξες;

Σ: Το ήθελες αυτό;

Τ: Το είχαμε συμφωνήσει... Εσύ θα μου έσφιγγες το λαιμό, εγώ θα σε χτυπούσα με το μαχαίρι... Και όποια επιζούσε...

Σ: Δεν συμφωνήσαμε τίποτε...

Τ: Το 'χαμε συμφωνήσει, γαμώτο... Εσύ μου έδωσες το μαχαίρι...

Σ: Είσαι τρελή...

Τ: Εσύ πουλιάς τρέλα, μαλακισμένο...

Σ: Δεν καταλαβαίνω...

Τ: Εσύ το είπες... Μία από τις δυο μας έπρεπε να πεθάνει... Θυμάσαι που το είπες; «Θα το αποφασίσει το πεπρωμένο» και μαλακίες...

Σ: Δεν θυμάμαι να είπα τίποτε τέτοιο... Και σίγουρα δεν το εννοούσα...

Τ: Εσύ το πρότεινες κι εγώ συμφώνησα... Εσύ πνίγεις, εγώ μαχαιρώνω... Και θα το πηγαίναμε μέχρι θανάτου...

Σ: Γιατί να προτείνω κάτι τέτοιο;

Τ: Γιατί αυτό θέλουν οι Μοναδικοί Επισκέπτες... Γιατί με έναν θάνατο θα κερδίζαμε το Παιχνίδι...

Σ: Έχεις τρελαθεί... Σου έχει στρίψει από την αγαμησιά...

Τ: «Ας το αποφασίσει ο Θεός...» Το είπες συνθηματικά για τους Μοναδικούς Επισκέπτες...

Σ: Αυτή που θα επιζούσε θα έμπαινε φυλακή για φόνο...

Τ: Αυτή που θα επιζούσε θα ήταν σε άμυνα... Θα αθωνόταν και θα είχε κερδίσει το Παιχνίδι... Όλος ο κόσμος θα ήταν στα πόδια της...

Σ: Δεν τα σκέφτηκα έτσι...

Τ: Ήταν στ' αλήθεια μια σύλληψη εκπληκτική... Απόρησα που τη σκέφτηκες...

Σ: Γιατί απόρησες;

Τ: (Με οργή.) Γιατί εσύ είσαι ηλίθια – γι' αυτό... Μια ηλίθια νυμφομανής...

Σ: (Πολύ ενοχλημένη.) Είπες «ηλίθια»;

Τ: (Προσπαθώντας να το μαζέψει.) Ναι, ήταν ηλίθιο που δεν το έκανες...

Σ: Βλαμμένη δηλαδή... Διανοητικά καθυστερημένη...

Τ: Έπρεπε να το προχωρήσεις... Να μην το μετανιώσεις, γαμώτο...

Σ: *(Φωνάζει πολύ επιθετικά.)* Ναι, καριόλα – και να σε αφήσω να με κατακρεουργήσεις... Να με κάνεις κομμάτια για να κερδίσεις το Παιχνίδι...

Τ: *(Φωνάζει κι αυτή.)* Εσύ το πρότεινες... Εσύ μου έδωσες το μαχαίρι...

Σ: Μαχαίρι με δάχτυλα – πολύ δίκαιο αυτό...

Τ: Εσύ μου έδωσες το μαχαίρι... Έψαξες στο συρτάρι για να μου το δώσεις... Εσύ είχες την ιδέα...

Σ: Δεν είχα καμιά ιδέα...

Τ: Είχες και το μετάνιωσες...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Αφού το ξέρεις, αδελφούλα, πως δεν το μετάνιωσα εγώ... Ήταν ο «Μπαίρον»... Ο ποιητής-φονιάς που έρχεται με την Κάλλας...

Τ: Άσε τις μαλακίες...

Σ: *(Με πολύ μεγάλη ένταση – σχεδόν φωνάζει.)* Ο ΠΟΙΗΤΗΣ-ΓΑΜΙΑΣ ΗΤΑΝΕ... ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΓΑΜΗΣΕΙ...

Τ: *(Φωνάζει.)* ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΣ ΚΑΙ ΚΡΥΦΤΗΚΕΣ... ΣΑΝ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ...

Σ: *(Φωνάζει.)* ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΣΕ ΓΑΜΗΣΕΙ... ΑΥΤΟΣ ΗΤΑΝ...

Τ: Εσύ ήσουν το αληθινό ποντικάκι...

Σ: Δεν ήμουν εγώ, αδελφούλα... Εκείνος ήταν...

Τ: Ήθελες να κερδίσεις και το Παιχνίδι, μαλακισμένη...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Για να επιλέγει να το καθυστερήσει ένας τέτοιος ποιητής, σημαίνει πως κάτι έχει στο μυαλό του, αδελφούλα...

Τ: Πάψε να με λες, αδελφούλα...

Σ: *(Με αλλαγμένο, οραματικό ύφος.)* Είμαστε πιόνια στο θέλημά του... Είναι το γέννημα και είμαστε μια μητέρα... *(Εμφατικά.)* Μονάχα μια γαμημένη άθλια μητέρα...

Τ: Κρίμα πάντως... Το είχες πάει καλά...

Σ: Δεν είχα πάει τίποτε... Αυτός το πήγε...

Τ: Ιδίως την ώρα που είπες πως υπάρχουν επειδή είναι γυμνός ο λαιμός μου... Σκέφτηκα πως εν τέλει έχεις μυαλό...

Σ: Δεν είπα τίποτε...

Τ: Ήταν μεγάλη κουβέντα αυτό... Δυστυχώς, μετά δεν το τράβηξες ως το τέλος...

Σ: Δεν θυμάμαι τίποτε...

Τ: Δεν μπορείς να πείσεις ούτε τη σκιά σου... Οι Μοναδικοί Επισκέπτες δεν είναι ηλίθιοι...

Σ: Δεν φταίω εγώ που είσαι αγάμητη, αδελφούλα...

Τ: Και πάψε να με λες «αδελφούλα»...

Σ: Στ' αλήθεια το θες αυτό;

Τ: Ναι, το θέλω...

Σ: *(Με πολύ μεγάλη ένταση, επιθετικά.)* Το θες αλήθεια; Και δεν φοβάσαι;

Τ: Τι να φοβηθώ;

Σ: Την ντροπή... Δεν θα άντεχες την ντροπή...

Τ: Ποια ντροπή;

Σ: *(Με μεγάλη επιθετική ένταση.)* Την ντροπή, μητέρα...

Τ: *(Ειρωνικά.)* Μητέρα; Ε όχι και μητέρα...

Σ: *(Με αμείωτη ένταση.)* Γιατί ντρέπεσαι να το πεις, μητέρα;

Τ: Είσαι ένα σίγαμα... Ένας εμετός...

Σ: Κι εσύ είσαι μια γριά που ψάχνει να γαμηθεί με την κόρη της, μητέρα...

Τ: Είσαι άρρωστη... Και αδίστακτη...

Σ: Γιατί να μην πούμε τώρα την αλήθεια, μητέρα;

Τ: *(Ειρωνικά.)* Σωστά, να πούμε την αλήθεια... Φαινόμεστε να έχουμε διαφορά μάνας και κόρης;

Σ: *(Πάντοτε με ένταση.)* Το παίζεις πολύ ωραία, μητέρα...

Τ: Είσαι μια γελοία... Πιστεύεις πως λέγοντας τέτοιες ηλιθιότητες θα κρατήσεις τους Μοναδικούς Επισκέπτες...

Σ: *(Σχεδόν φωνάζει.)* Ντρέποσούνα να γαμηθείς με την κόρη σου, μητέρα...

Τ: Ώρα να τελειώνει αυτή η μαλακία...

Σ: *(Στον ίδιο τόνο.)* Πάντοτε ήθελες ένα γιο, μητέρα...

Τ: Ώρα να τελειώνουμε, λοιπόν... *(Πηγαίνει προς την πόρτα.)*

Σ: *(Φωνάζει.)* ΕΝΑ ΓΙΟ ΝΑ ΣΕ ΓΑΜΑΕΙ, ΚΩΛΟΓΡΙΑ...

Τ: Άντε στο διάβολο... *(Προσπαθεί να ανοίξει το πόμολο της πόρτας, μα δεν μπορεί.)*

Σ: *(Ειρωνικά.)* Γιατί δεν φεύγεις, μητέρα;

Τ: Κλείδωσες, ηλίθια... Δώσε μου το κλειδί...

Σ: Θα ήθελα η μητέρα να μου μιλάει πιο ευγενικά...

Τ: *(Κινείται απειλητικά προς το μέρος της.)* Δώσε μου το κλειδί, γιατί...

Σ: *(Πολύ ειρωνικά.)* Γιατί τι; Θα ήθελε η μητέρα να μου πει τι θα μου κάνει;

Τ: *(Εξαλλη.)* Δώσε τα κλειδιά, μαλακισμένο...

Σ: Μήπως θα ήθελε η μητέρα να δοκιμάσει να με πνίξει; Ή μήπως να πάρει το μαχαίρι από τον καναπέ;

Τ: *(Κοιτάζει τον καναπέ. Ορμάει και παίρνει το μαχαίρι. Ουρλιάζει.)* Θ Α Σ Ε Κ Ο Μ Μ Α Τ Ι Α Σ Ω , Π Ο Υ Τ Α Ν Α ...

Σ: *(Σηκώνεται σε στάση πάλης. Ουρλιάζει κι αυτή.)* Ε Λ Α Ν Α Σ Ε Δ Ω , Κ Ω Λ Ο Γ Ρ Ι Α ...

Τ: *(Ορμάει πάνω της ουρλιάζοντας. Η Σ την αποφεύγει με ευκολία.)* Π Ο Υ Τ Α Ν Α ...

Σ: *(Είναι πιο ευκίνητη και έχει πιο πολλή αυτοπεποίθηση. Μιλάει με εμφατική επιθετικότητα.)* Ξέρει η μητέρα πώς θα την πνίξω; Θα της σπάσω το λαιμό και μετά θα την πνίξω...

Τ: Αρκεί να σε στριμώξω, πουτανάκι... Αρκεί να σε στριμώξω...

Σ: Αργά αργά θα την πνίξω... Ας το ξέρει αυτό η μητέρα...

Τ: *(Αφήνει το μαχαίρι κάτω, αποκαμωμένη.)* Έλα να με πνίξεις, λοιπόν... Μπορεί να τοιμπήσεις και κανέναν Μοναδικό Επισκέπτη...

Σ: Δεν έχει γούστο να μην αντιστέκεται η μητέρα... Και οι Μοναδικοί Επισκέπτες ξενερώνουν με κάτι τέτοια...

Τ: *(Ψάχνει, βρίσκει τσιγάρο και το ανάβει.)* Στο τέλος θα φτάσουμε να σφαχτούμε στ' αλήθεια...

Σ: *(Κάθεται στο πάτωμα.)* Είναι πού θα κάτσει η μπίλια, αδελφούλα...

Τ: *(Με ξεροή φωνή.)* Μας γαμάει...

Σ: Στο τέλος, πάντοτε κάπου κάθεται η μπίλια...

Τ: Μας γαμάει το μυαλό – το καταλαβαίνεις; (Δείχνει το κεφάλι της.) Μας θερίζει μέσα εδώ...

Σ: Καλά μας κάνει... Κάτι να μας γαμήσει έστω...

Τ: Μας κάνει σκλάβες του... Υποχειριά του... Τον φτιάξαμε εμείς και μας κυβερνάει...

Σ: Μπορούσες να ανοίξεις την πόρτα και να φύγεις...

Τ: (Κοφτά.) Ήταν κλειδωμένη...

Σ: Ξέρεις πως δεν ήταν... Η πόρτα μας δεν κλειδώνει... Έπαιξες θέατρο... Για μια ακόμη φορά έπαιξες θέατρο...

Τ: (Σαν να μην την άκουσε.) Γινόμαστε αυτός... Μας πελεκάει και γινόμαστε αυτός...

10.

Σ: Δεν είναι δυνατόν να γίνουμε αυτός... Αυτός δεν υπάρχει...

Τ: Μας πελεκάει... Όπως ο γλύπτης το μάρμαρο...

Σ: Κι εμείς τι κάνουμε;

Τ: Τον περιμένουμε...

Σ: Λες μαλακίες...

Τ: Τον περιμένουμε να τελειώσει...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Θαυμάσια... Μια ακόμη φορά που όλα τα κάνει κάποιος άλλος...

Τ: Κυριαρχεί πάνω μας...

Σ: Πάντοτε σου έφταιγαν οι άλλοι... Αλλά τώρα πρέπει να αναλάβεις τις ευθύνες σου... Πρέπει να μάθεις να φταις εσύ...

Τ: Ξέρεις τι έλεγε ο Μιχαήλ Άγγελος;

Σ: Ο αρχαίος Μιχαήλ Άγγελος;

Τ: Αυτός της Αναγέννησης... Αυτός που έφτιαξε τον Δαβίδ και την Καπέλα Σιζτίνα...

Σ: *(Εκνευρισμένη.)* Όχι, δεν ξέρω τι έλεγε ο Μιχαήλ Άγγελος...

Τ: Πως τα γλυπτά προϋπάρχουν μέσα στην πέτρα... Τα σχήματα, οι μορφές, οι κινήσεις – τα πάντα... Και πως ο γλύπτης μονάχα αφαιρεί την άχρηστη πέτρα...

Σ: Νόμιζα πως ήταν ζωγράφος...

Τ: Ήταν και γλύπτης... Η γλυπτική τού άρεζε περισσότερο...

Σ: Δεν με νοιάζει τι άρεζε περισσότερο στον Μιχαήλ Άγγελο...

Τ: Στην πραγματικότητα, αυτή ήταν η κυριολεκτική αναγέννηση... Τους ξαναγεννούσε, τους έβγαζε μέσα από την πέτρα...

Σ: Δεν με ενδιαφέρει ποιους αναγεννούσε ο Μιχαήλ Άγγελος...

Τ: Έτσι γίνεται και με εμάς... Βγάζει το περιττό μάρμαρο και σχηματίζει τον εαυτό του... Σμιλεύει πάνω μας το πρόσωπό του...

Σ: Έχει γίνει ενοχλητικό όλο αυτό...

Τ: Είδες πώς μας έβαλε πριν να σκοτωθούμε... Μας δείχνει τη δύναμή του... Μας παίζει όπως η γάτα το πιασμένο ποντίκι...

Σ: (Ειρωνικά.) Ο «Μπάιρον» τα κάνει όλα αυτά;

Τ: Ο «Μπάιρον» που έχουμε φτιάξει...

Σ: Δεν υπάρχει «Μπάιρον»... Τον φτιάξαμε εμείς...

Τ: Ξέρεις τι λένε;

Σ: Τι λένε;

Τ: Πως αν τριφτούν πολύ δύο άνθρωποι, γεννιέται ένας ίσκιος που δεν ανήκει σε κανέναν... Μια καινούρια σκιά...

Σ: Δεν υπάρχει κανένας, αδελφούλα... Παίζαμε θέατρο για να ψαρώσουμε τους Μοναδικούς Επισκέπτες...

Τ: Μας κάνει ό,τι θέλει... Και έχει σχέδιο...

Σ: (Ειρωνικά.) Σχέδιο; Τι σχέδιο; Μήπως θέλει να μας σκοτώσει;

Τ: Του είναι πολύ εύκολο να μας σκοτώσει... Είναι υπόθεση λεπτών γι' αυτόν... Θέλει πρώτα να μας εκμηδενίσει... Να μας κάνει να το αποδεχτούμε... Να πεθάνουμε όπως τα πρόβατα στο σφαγείο...

Σ: Τα έχεις διαβάσει κάπου όλα αυτά – έτσι;

Τ: Δεν καταλαβαίνεις...

Σ: Αν δεν τα έχεις διαβάσει, κάτσε και γράψ' τα... Κρίμα να πάνε χαμένα όλα αυτά...

Τ: Έχει πούτσα...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Τι μου λες...

Τ: Έχει πούτσα και μας γαμάει... Μας ξεσκίζει τα σωθικά, τα έγκατα της σκέψης μας...

Σ: Η αγαμησιά φταίει, αδελφούλα... Όταν μια γυναίκα μένει απότιστη, αυτά παθαίνει...

Τ: *(Μοιάζει να μην την ακούει.)* Κάνει την πούτσα του το κέντρο μας... Είμαστε καρφωμένες πάνω σε αυτήν...

Σ: Θέλεις επειγόντως έναν άντρα... Κάποιον να σε πασσαλώσει, αδελφούλα...

Τ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Έχει κάνει την πούτσα του ψυχής μας...

Σ: *(Με μεγάλη ειρωνική ένταση κι αυτή.)* Να πούμε μια προσευχή, λοιπόν...

Τ: *(Κάθεται απογοητευμένη.)* Δεν καταλαβαίνεις...

Σ: *(Κάθεται. Αρχίζει και λέει ειρωνικά τα λόγια της προσευχής με χαμηλή κοφτή φωνή.)* Πάτερ ημών, ο εν τοις ουρανοίς, αγιαστήτω το όνομά σου... *(Κομπιάζει για λίγο.)* Ξέρεις παρακάτω;

Τ: Προσπάθησε να καταλάβεις τι συμβαίνει...

Σ: Εσύ θα ξέρεις παρακάτω... Είμαι βέβαιη πως θα ξέρεις όλες τις προσευχές....

Τ: Πρέπει να καταλάβεις...

Σ: *(Με μεγάλη ένταση, απειλητικά.)* Πες μου τι λέει παρακάτω, μαλακισμένη...

Τ: *(Κοφτά.)* Ελθέτω η βασιλεία σου...

Σ: *(Επαναλαμβάνει με ικανοποίηση.)* Ελθέτω η βασιλεία σου, γεννηθήτω το όνομά σου...

Τ: *(Τη διορθώνει μηχανικά.)* Το θέλημά σου...

Σ: Το θέλημά σου;

Τ: Γεννηθήτω το θέλημά σου...

Σ: Σωστά, καριόλα, γεννηθήτω το θέλημά σου... Και παρακάτω;

Τ: Ως εν ουρανών και επί της γης...

Σ: *(Με θριαμβικό τόνο και πολύ ειρωνικά.)* Είδες που σ' το έλεγα...
Τις ξέρεις απ' έξω τις προσευχές...

Τ: Στο σχολείο μάς έβαζαν να τις μάθουμε υποχρεωτικά...

Σ: Κι εγώ γιατί δεν τις έμαθα;

Τ: Δεν ξέρω... Ίσως να τις έμαθες και μετά να τις ξέχασες...

Σ: Τις είχες μάθει για να εντυπωσιάσεις τη μαμά... Να της δείξεις πως αξίζεις...

Τ: Δεν ωφελεί...

Σ: *(Την κόβει.)* Αλλά η μαμά σε είχε χεσμένη... Ήξερε τι ποντίκι είσαι...

Τ: Είσαι μικρή... Δεν ξέρεις τι γινότανε με τη μαμά...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Δεν ξέρω;

Τ: Δεν έχεις ιδέα...

Σ: *(Πολύ ειρωνικά.)* Πες μου, λοιπόν, μεγάλη αδελφή, τι γινότανε με τη μαμά...

Τ: Η μαμά ήταν πολύ παράξενη...

Σ: Τρελή; Θεσ να πεις πως η μαμά ήταν τρελή;

Τ: Είπα «παράξενη» – δεν είπα τρελή...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Τι έκανε, λοιπόν, η μαμά; Έτρωγε φίδια;

Τ: Πίστευε διάφορα πράγματα...

Σ: Τι πράγματα;

Τ: Έλεγε πως οι άνθρωποι μπορούν να πεθάνουν μαζί...

Σ: Μαζί;

Τ: Ναι, μαζί... Ακριβώς το ίδιο δευτερόλεπτο, την ίδια στιγμή...

Σ: Μαλακίες...

Τ: Και πως, αν πεθάνουν μαζί, γίνονται ένα σώμα και μία ψυχή...
Ενώνονται...

Σ: Λες μαλακίες χωρίς νόημα...

Τ: Όπως είναι αιωνίως ενωμένα τα αγάλματα...

Σ: Άλλο τίποτε έλεγε;

Τ: Ήθελε να πεθάνετε μαζί...

Σ: Ποιοι να πεθάνουμε μαζί;

Τ: Εσύ κι αυτή... Σου είπα πως σε αγάπαγε...

Σ: Τι θέλεις; Μπορείς να μου πεις τι θέλεις;

Τ: Ήτανε βέβαιη πως μπορείτε να ξεφυγήσετε την ίδια στιγμή... Να ενωθείτε...

Σ: Σου αρέσουν τα σκληρά παιχνίδια, έτσι;

Τ: Κάποτε, όταν έφτασε προς το τέλος, σου το ζήτησε... Σε μένα δεν είπε ούτε κουβέντα... Ζήτησε να έρθεις στο κρεβάτι της και μετά...
(Σταματάει.)

Σ: Μετά, τι;

Τ: Μετά σου το είπε στο αφτί...

Σ: Κι εσύ πού ξέρεις τι μου είπε;

Τ: Διάβασα τα χείλια της... Πάντοτε μπορούσα να διαβάζω τα χείλια της μαμάς...

Σ: Και εγώ τι έκανα, καριολίτσα;

Τ: Θέλεις στ' αλήθεια να σου πω;

Σ: Ναι, καριολίτσα, θέλω...

Τ: Γύρισες το κεφάλι σου και την κοιτάξεις... Εκείνη γούρλωσε τα μάτια γεμάτη ελπίδα... Και τότε...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Κρέμομαι από τα χείλη σου, αδελφούλα...

Τ: Την έφτυσες... Έτσι όπως σε κοιτούσε, την έφτυσες μέσα στα μάτια...

Σ: Αυτό μονάχα;

Τ: Δεν είναι λίγο αυτό... Δεν είναι λίγο να φτύσεις μέσα στα μάτια του άλλου...

Σ: Τώρα θα φτύσω στα δικά σου...

Τ: Η μαμά μαράθηκε... Θυμάμαι, πήγα να της σκουπίσω το πρόσωπο και μου έγνεψε αρνητικά... Αλλά και σένα, δεν θέλησε να σου ξαναμιλήσει...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Ήταν σπουδαία μητέρα – πεθαίνοντας, ήθελε να πάρει μαζί της και το παιδί της...

Τ: Πίστευε πως αυτό ήταν η ένωση των ανθρώπων...

Σ: *(Εξακολουθεί ειρωνικά.)* Το έκανε για την ανθρωπότητα, λοιπόν...

Τ: Τις τελευταίες μέρες μιλούσε ελάχιστα... Έβλεπε συνεχώς στο βίντεο την ίδια ταινία... Είχε μια εμμονή με εκείνη την παλιά ταινία με τους καθρέφτες...

Σ: Ποια ταινία;

Τ: Εκείνη που στο τέλος της έχει τη σκηνή με τους καθρέφτες... Ένα δωμάτιο με καθρέφτες... Και μέσα τρεις άνθρωποι να πυροβολούν ο

έναν τον άλλον... Να πυροβολούνε τα είδωλά τους και να θρυμματίζουν τον καθρέφτη...

Σ: Δεν θυμάμαι καμιά τέτοια ταινία...

Τ: Η μαμά έλεγε πως υπήρχε ένα μυστικό σε αυτήν την ταινία...

Σ: Ποιο μυστικό;

Τ: Έπρεπε να σημαδέψεις το δικό σου είδωλο, για να πετύχεις τον άλλο...

Σ: Μαλακίες... Δεν μπορεί να στρέχει αυτό...

Τ: Ήταν έτσι στημένοι οι καθρέφτες, που έστρεχε...

Σ: Και σε κάθε περίπτωση, δεν με νοιάζει αυτή η ταινία...

Τ: Η μαμά έλεγε πως το μυστικό είναι να στήσεις σωστά τους καθρέφτες...

Σ: Δεν με νοιάζει η αρρώστια σας... Οι Μοναδικοί Επισκέπτες δεν τα αντέχουν αυτά...

Τ: Έβλεπε την ταινία και σε αγνοούσε... Σαν να μην υπήρχες... Αλλά την τελευταία ώρα δεν κατάφερε να το κρατήσει....

Σ: *(Με επιθετικά χυδαίο ύφος.)* Εμένα με νοιάζει ο «Μπάιρον», αδελφούλα... Μόνον ο «Μπάιρον», ο γαμιάς μου...

Τ: *(Ενοχλημένη.)* Τώρα μιλάμε για τη μαμά...

Σ: *(Ακόμη πιο χυδαία.)* Μιλάμε για τον άντρα μας, που έχει μεγάλη πούτσα... Για την πούτσα του γαμιά μας...

11.

Τ: Βλέπεις; Σε έχει κάνει δική του... Σχεδόν μιλάει από το στόμα σου...

Σ: Τον έχουμε ανάγκη, αδελφούλα... Είναι πια μέρος του παιχνιδιού μας...

Τ: Θέλει να μας διώξει και να μείνει μόνος του...

Σ: Ας θέλει ό,τι θέλει... Το θέμα είναι τι θέλουμε εμείς...

Τ: Είναι σαν τα σχήματα μέσα στις πέτρες... Αναδύεται σιγά σιγά...

Σ: Σταμάτα να ασχολείσαι μαζί του... Σκέψου τι θέλεις εσύ...

Τ: Μας κάνει τον εαυτό του... Αναδύεται από μέσα μας...

Σ: *(Πιάνοντάς την από τους ώμους και τραντάζοντάς την.)* Σο υ έχει γίνει εμμονή, καταλαβαίνεις;

Τ: *(Σε κατάσταση υστερίας.)* Δεν μπορούμε να του ξεφύγουμε... Δεν μπορούμε -

Σ: *(Την κόβει, προσπαθεί να της επιβληθεί.)* Δεν θέλουμε να του ξεφύγουμε... Θέλουμε να τον νικήσουμε...

Τ: *(Επαναλαμβάνει έκπληκτη.)* Να τον νικήσουμε;

Σ: Θέλουμε να τον εκμηδενίσουμε... Θέλουμε να τον λιώσουμε σαν την κατσαρίδα...

Τ: *(Τρομοκρατημένη.)* Δεν μπορούμε να τον λιώσουμε...

Σ: Φυσικά και μπορούμε... Εμείς τον φτιάξαμε...

Τ: Είναι άτρωτος... Δεν έχει σώμα για να τον βλάψουμε... Είναι μονάχα μια ιδέα...

Σ: Είναι ένα τίποτε...

Τ: Είναι μια ανίκητη ιδέα...

Σ: Είναι μια ιδέα με μια μεγάλη πούτσα... Εμείς θα του βγάλουμε άκυρη αυτή την πούτσα...

Τ: Είναι ισχυρότερος από εμάς... Θα μας νικήσει...

Σ: Θα τον φέρουμε εδώ και θα δείξουμε σε όλους πως δεν έχει πούτσα...

Τ: (Την κόβει.) Δεν θα δείξουμε τίποτε...

Σ: Θα ανάψουμε το φως... Θα ανάψουμε το φως και θα τον ρεζιλέψουμε...

Τ: Ό,τι και να σχεδιάσουμε, θα το ξέρει...

Σ: Θα τον κάνουμε ρόμπα σε ένα εκατομμύριο Μοναδικούς Επισκέπτες...

Τ: Ακόμη και τώρα που μιλάμε, είναι μέσα μας και μας ακούει...

Σ: Όταν ανοίξει το φως, θα φανεί ποιος είναι... Θα έχει μόνο ένα μουνί... Ένα θλιβερό ακρωτηριασμένο μουνί...

Τ: Δεν μπορεί να γίνει αυτό...

Σ: Γιατί, αδελφούλα; Φοβάσαι μην δει ο κόσμος το γέρικο μουνί σου;

Τ: (Με ένταση.) Δεν μπορεί να γίνει αυτό... Δεν θα πετύχει...

Σ: Αν φοβάσαι να το δείξεις εσύ, θα γίνω εγώ ο Μπάιρον...

Τ: Δεν καταλαβαίνεις...

Σ: Εγώ το έχω ξυρισμένο, αδελφούλα... Και αντίθετα από το δικό σου, μοσχομυρίζει...

Τ: Σταμάτα το...

Σ: Είναι μεγάλη πίκρα να έχεις βρόμικο μουνί, το ξέρω...

Τ: *(Ορμάει να τη χτυπήσει. Ουρλιάζει..)* ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ, ΓΑΜΩ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΣΟΥ...

Σ: *(Την αποφεύγει με ευκολία. Φωνάζει με επιθετικό ενθουσιασμό..)* ΟΠΑ, ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ... ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΕΙΣ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΣΟΥ; *(Της πιάνει το χέρι και το στρίβει. Στριγγλίζει πολύ δυνατά και ειρωνικά.)* ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΑΔΕΛΦΗ ΣΟΥ;

Τ: Είσαι χαμένη... Είμαστε κι οι δυο χαμένες...

Σ: *(Την πετάει στο πάτωμα.)* Τότε τράβα να κοινωνήσεις... *(Με λιγότερη ένταση.)* Να εξομολογηθείς και να κοινωνήσεις...

Τ: *(Πεσμένη κάτω, κλαίγοντας.)* Είμαστε κι οι δυο χαμένες... Σαν να μας τρώει ένα ζώο από μέσα μας... *(Πολύ αργά.)* Μας αφανίζει από μέσα...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Λες να το τσιμπήσουν όλο αυτό οι Μοναδικοί Επισκέπτες; Τίποτε ανώμαλοι που τραβάν μαλακία με τέτοιες αρρώστιες;

Τ: *(Με σβησμένη φωνή και ενώ κοιτάει στο κενό.)* Δεν υπάρχουν...

Σ: Ποιοι δεν υπάρχουν;

Τ: Δεν υπάρχουν Μοναδικοί Επισκέπτες...

Σ: Άντε πάλι τα ίδια...

Τ: «Άνθρωπος και κατσαρίδα»...

Σ: Τι «κατσαρίδα»;

Τ: Κατσαρίδα... Όπως το ακούς...

Σ: Οι Μοναδικοί Επισκέπτες φεύγουν άμα ακούν μαλακίες...

Τ: Ο Φάκελος έγραφε «Άνθρωπος και κατσαρίδα»...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Τι μας λες;

Τ: *(Πάντοτε με παραιτημένο ύφος.)* Ο Φάκελος γράφει «Άνθρωπος και κατσαρίδα»... Μπορείς να το δεις...

Σ: Αλλά δεν μπορούν να το δουν οι Μοναδικοί Επισκέπτες... Το παίζεις ωραία, δεν λέω...

Τ: Σ' το είπα... Δεν υπάρχουν Μοναδικοί Επισκέπτες... Μας έχουν βγάλει εδώ και ώρα από το Παιχνίδι...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Α, ναι;

Τ: Είμαστε σβησμένοι... Από την ώρα που δεν εκτελέσαμε τους ρόλους του Φακέλου...

Σ: Δηλαδή επιμένεις...

Τ: Μπορείς να δεις το Φάκελο...

Σ: *(Ειρωνικά, χωρίς να δει το Φάκελο.)* Και γιατί δεν μου είπες την αλήθεια;

Τ: Γιατί έπρεπε να είσαι η κατσαρίδα...

Σ: Και τι σε χάλαγε; Θα ήμουν η κατσαρίδα...

Τ: Δεν είναι σωστό ένας άνθρωπος να γίνει κατσαρίδα...

Σ: Δεν σε ορίσαμε να αποφασίζεις για το τι είναι σωστό και τι όχι...

Τ: Δεν είναι σωστό –

Σ: *(Την κόβει. Πολύ εκνευρισμένη.)* Τα πάντα είναι σωστά, γαμώ τον Θεό μου...

Τ: *(Με την ίδια ένταση.)* Οι άνθρωποι δεν μπορούν να γίνονται κατσαρίδες...

Σ: Ήθελες να γαμηθείς μαζί μου...

Τ: Ήθελα να μην γίνεις κατσαρίδα...

Σ: *(Με θριαμβικό ύφος.)* Αυτό είναι... Ήθελες να γαμηθείς μαζί μου, αδελφούλα...

Τ: Ήθελα να μην γίνεις κα –

Σ: *(Την κόβει. Με ένταση και το ίδιο επιθετικά ειρωνικό ύφος.)*
Αφού δεν με γαμάει κανένας, ας με γαμήσει η
αδελφή μου...

Τ: Μη γίνεσαι τόσο χυδαία...

Σ: *(Με την ίδια ένταση.)* Κι εσύ μην λες άλλα
ψέματα... Μου είπες «Ανδρόγυνο» για να
πλακωθείς μαζί μου...

Τ: Σου είπα «Ανδρόγυνο» για να το ζήσουμε...

Σ: Τι να ζήσουμε;

Τ: Δεν ξέρω... Ίσως την αγάπη...

Σ: *(Ειρωνικά.)* Τώρα, τους συγκίνησες όλους...

Τ: Δεν υπάρχει κανένας...

Σ: Πάντως, πρέπει να ομολογήσω πως προσφέρεις μια κανονική
παράσταση... Δάκρυα, δολοπλοκίες, ψυχολογικές μεταπτώσεις,
ανατροπές, τρέλα...

Τ: Πρέπει να με πιστέψεις...

Σ: Συναντήσεις στα σκοτεινά, φαντάσματα που μπαίνουν μέσα στους
ανθρώπους...

Τ: Το έκανα για να βρούμε ένα νόημα...

Σ: Σε ένα μόνο έχεις κενό...

Τ: Δίχως νόημα, η ζωή είναι αβάσταχτη...

Σ: Αίμα και σπέρμα, αδελφούλα... Καλό το θέατρο και τα παιχνίδια
του μυαλού, αλλά στο τέλος το κοινό θέλει να βλέπει τα ψωλοχύματα να
πετιούνται... Και το αίμα να απλώνει στην αρένα...

Τ: Δεν υπάρχει κοινό... Μας έχουν σβήσει, σου λέω...

Σ: Κι εγώ σου λέω πως δεν μας έχουν σβήσει...

Τ: Γιατί δεν διαβάζεις το Φάκελο;

Σ: Στο Παιχνίδι είναι έξυπνοι... Όταν βλέπουν αρρώστια, δεν σε σβήνουν ποτέ...

Τ: Σε σβήνουν... Στο παιχνίδι υπάρχουν Κανόνες...

Σ: Εξάλλου, εμείς αυτό παίζουμε: «Άνθρωπος και κατσαρίδα»...

Τ: Είναι μάταιο αυτό που κάνεις...

Σ: Εσύ είσαι ο άνθρωπος και εγώ η κατσαρίδα... Απλώς κάποια στιγμή μπερδεύτηκαν οι ρόλοι...

Τ: Δεν θα βγάλει πουθενά...

Σ: Είναι συνηθισμένο οι άνθρωποι να μπερδεύονται με τις κατσαρίδες... Στο τέλος, όμως, όλα ξεκαθαρίζουν...

Τ: Δεν θα μπορέσουμε να βγούμε από αυτό...

Σ: *(Πολύ εμφατικά, θέλοντας να επιβληθεί στην Τ.)* Θα το συνεχίσουμε και θα το πάμε μέχρι το τέλος, αδελφούλα...

Τ: Βλέπεις τι μας κάνει;

Σ: *(Ακόμη πιο εμφατικά.)* Θα το πάμε μέχρι το τέλος, μητεροούλα...

Τ: *(Την κόβει, με μεγάλη ένταση.)* Βλέπεις πώς μας γαμάει;

Σ: *(Τώρα ουρλιάζει.)* ΘΑ ΤΟ ΠΑΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Τ: Όλο γίνεται στο μυαλό μας... Πρέπει να το σπάσουμε... Να βρούμε τη δύναμη να το σπάσουμε...

Σ: Δεν θα σπάσουμε τίποτε... Παίζουμε το «Άνθρωπος και κατσαρίδα» και θα το πάμε μέχρι το τέλος...

Τ: Παίζουμε το «Ανδρόγυνο»...

Σ: Τα αντρώγυνα, αυτό είναι... Άνθρωποι και κατσαρίδες...

Τ: Οι άνθρωποι δεν ζούνε με τις κατσαρίδες...

Σ: Φυσικά και ζούνε...

Τ: Οι άνθρωποι φτιάξανε εντομοκτόνα για να σκοτώνουν τις κατσαρίδες...

Σ: Έτσι είναι η ζωή... Παράξενη... Φτιάχνεις εντομοκτόνα για να σκοτώσεις αυτούς που ζουν μαζί σου...

Τ: Κι άμα βρουνε την κατσαρίδα στη γωνία, τη λιώνουν με την παντόφλα...

Σ: Έτσι είναι η αγάπη, αδελφούλα...

Τ: Έτσι είναι αυτός... Μπαίνει μέσα μας...

Σ: Κοντεύει το ξημέρωμα...

Τ: Και τι μ' αυτό; Τι μπορεί να σημαίνει το ξημέρωμα;

Σ: Οι Μοναδικοί Επισκέπτες ετοιμάζονται να βγάλουν νικητή...

Τ: *(Με αγωνία, σαν να μην την άκουσε.)* Πρέπει να κρατηθούμε... Να μην τον αφήσουμε να μας πελεκήσει κι άλλο...

Σ: Πρέπει να βάλεις την Κάλλας, αδελφούλα...

Τ: Γιατί;

Σ: Για να τον καλέσουμε... Για να έρθει ο άντρας μας... Ο «Μπάιρόν» μας...

Τ: Δεν πρέπει να έρθει...

Σ: Θα μείνουμε λειψοί αν δεν έρθει...

Τ: Αν το συνεχίσουμε, θα γεννήσουμε θάνατο και καταστροφή...

Σ: Θα το συνεχίσουμε... Οι άνθρωποι γεννιόμαστε για να το συνεχίζουμε...

Τ: Αν σταματήσουμε, θα τον κρατήσουμε στην ανυπαρξία...

Σ: Θέλω να τον νικήσουμε στα ίσια... Να ανάψουμε το φως και να μας δείξει τον πούτσο του... Να τον λιώσουμε σαν κατσαρίδα...

Τ: Σαν κατσαρίδα...

Σ: Είναι η μόνη μας ευκαιρία... Εσύ δεν θα κάνεις τίποτε... Απλώς θα βάλεις τη μουσική... Τα άλλα, άσ' τα σε μένα...

Τ: Κι αν σε πιάσει από το λαιμό;

Σ: Θα τον φτύσω στα μάτια... *(Της πιάνει το κεφάλι και την κοιτάζει στα μάτια. Με ένταση.)* Μέσα στα μάτια...

Τ: *(Επαναλαμβάνει μηχανικά.)* Μέσα στα μάτια...

Σ: *(Με την ίδια ένταση.)* Βάλε την Κάλλας, αδελφούλα...

Τ: *(Αδύναμη, σαν χαμένη.)* Ναι, να βάλω την Κάλλας...

Σ: Βάλε την Κάλλας και κλείσε το φως...

(Η Τ κλείνει το φως. Και πάλι σκοτάδι. Και πολύ γρήγορα ακούγεται και πάλι η Κάλλας καθώς τραγουδά το Ah, fors'è lui che l'anima.)

12.

(Ενώ η άρια της Κάλλας σβήνει μέσα στο σκοτάδι, ακούγεται η φωνή της Τ ως «Μπάιρον». Και πάλι δεν αλλάζει η χροιά της φωνής της, αλλά μονάχα ο τόνος της. Σαν να ξαναζούμε τη σκηνή 5.)

Τ: Μυρίζει εντομοκτόνο...

Σ: Δεν μυρίζει τίποτε...

Τ: Ψέκασες...

Σ: Όχι βέβαια...

Τ: Δεν μπορεί να μην ψέκασες...

Σ: Μπορείς να μυρίζεις ό,τι θέλεις...

Τ: Φοβάσαι τις κατσαρίδες, έτσι;

Σ: Δεν φοβάμαι τίποτε...

Τ: Τις σιχαίνεσαι όμως...

Σ: Όλοι οι άνθρωποι σιχαίνονται τις κατσαρίδες...

Τ: Γι' αυτό ψέκασες... Μυρίζει παντού εντομοκτόνο...

Σ: Δεν μυρίζει τίποτε...

Τ: Έχεις συνηθίσει... Οι άνθρωποι συνηθίζουν εύκολα τη μυρωδιά...

Σ: Δεν μυρίζει τίποτε... Εξάλλου, εσύ δεν έχεις ρουθούνια...

Τ: Έτσι νομίζεις;

Σ: Εσύ είσαι μια ιδέα... Δεν έχεις τίποτε...

Τ: Τίποτε;

Σ: Ναι, τίποτε... Δεν έχεις ούτε σώμα, ούτε δέρμα, ούτε αίμα... Μιλάς με δανεική φωνή, λαχανιάζεις με δανεική ανάσα... Υπάρχεις μέσα από το σώμα κάποιου άλλου...

Τ: Φαντάζομαι πως είσαι βέβαιη γι' αυτό – σωστά;

Σ: Ναι, είμαι βέβαιη... Είσαι μια χαντούμικη, τιποτένια ιδέα... Και δεν υπάρχουν παρά μόνο στο σκοτάδι – για να πνίγεις διάφορες τελειωμένες γυναικούλες... Είσαι ένα τίποτε που μιλάς για δειλινά και για εντομοκτόνα...

Τ: (Με πολύ σταθερή φωνή.) Θα ξημερώσει... Σε λίγο θα ξημερώσει...

Σ: Δεν έχεις πούτσο... Το ξημέρωμά σου είναι άκυρο... Έχεις μονάχα λόγια...

Τ: Κι ένα γέρικο μουνί...

Σ: (Αιφνιδιασμένη.) Τι;

Τ: Αυτό δεν είναι το σχέδιο; Όταν ανάψεις το φως, να φανεί πως έχω ένα γέρικο μουνί... Ένα βρομερό, γέρικο μουνί...

Σ: (Με επιθετική ειρωνεία, αλλά και ελαφριά ταραχή.) Φοβάσαι, ποιητή-γαμιά; Τρέμεις την αλήθεια;

Τ: (Πολύ emphatic.) Εσύ τρέμεις...

Σ: (Με ειρωνική αυτοπεποίθηση.) Εγώ;

Τ: Εσύ, αγάπη μου...

Σ: Καλά το πας... Η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, πολύ σωστά...

Τ: Τρέμεις γιατί ξέρεις πως δεν θα ανάψεις το φως... Ούτε και πριν το άναψες...

Σ: Το παίζεις ωραία, ποιητή, αλλά δεν ψαρώνω...

Τ: Θυμάσαι όταν ήσουν μικρή, με την αδελφή σου; Θυμάσαι τι κάνατε το βράδυ πριν κοιμηθείτε;

Σ: Δεν έχω αδελφή...

Τ: Καθόσασταν στο κρεβάτι, σβήνατε τα φώτα και σκεφτόσασταν το διάβολο...

Σ: *(Επαναλαμβάνει με μεγάλη ένταση.)* Δεν έχω καμία αδελφή...

Τ: *(Σαν να μην την άκουσε.)* Και λέγατε πως, αν το πιστέψεις πολύ, θα έρθει ο διάβολος να σε πάρει...

Σ: *(Προσπαθώντας να φανεί ψυχραιμη.)* Δεν λέγαμε τίποτε, γιατί δεν υπάρχει αδελφή...

Τ: Θυμάσαι τι της είπες ένα βράδυ;

Σ: *(Με ένταση που δεν μπορεί να ελέγξει.)* Δεν της είπα τίποτε...

Τ: Πως θα ήθελες να σκεφτείτε τον ίδιο διάβολο... Ώστε, αν είναι να σας πάρει, να σας πάρει μαζί...

Σ: *(Με ταραχή.)* Πες ό,τι θες, δεν ψαρώνω...

Τ: *(Πολύ εμφατικά.)* Της ζήτησες να σχηματίσετε μες στο μυαλό σας τον ίδιο διάβολο...

Σ: *(Φωνάζει έχοντας χάσει την ψυχραιμία της.)* ΔΕΝ ΨΑΡΩΝΩ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ...

Τ: *(Κοφτά.)* Φοβάσαι;

Σ: *(Συνεχίζει να φωνάζει.)* ΔΕΝ ΦΟΒΑΜΑΙ ΤΙΠΟΤΕ...

Τ: Δεν είναι λογικό να φοβάσαι... Είσαι βέβαιη πως είμαι μόνο μια ιδέα...

Σ: *(Πιέζεται να το πει.)* Είσαι μόνο μια ιδέα...

Τ: Μια ιδέα δεν μπορεί να κάνει τίποτε σε ένα στέρεο σώμα...

Σ: *(Υποτονικά.)* Όχι, δεν μπορεί...

Τ: Θέλεις να γδυθούμε;

Σ: Ναι, γιατί όχι...

Τ: Εγώ είμαι ήδη γυμνός...

Σ: Κι εγώ το ίδιο...

Τ: Ξέρεις, ο Μιχαήλ Άγγελος σμίλευε τα αγάλματα γυμνός...

Σ: Γιατί το έκανε αυτό;

Τ: Δεν ξέρω... Πάντως, το έκανε... Έβγαζε τα ρούχα του και σμίλευε γυμνός... Ίσως να του άρεζε να αγκαλιάζει τη μαρμαρόπετρα...

Σ: Δεν με νοιάζει τι έκανε ο Μιχαήλ Άγγελος...

Τ: Στο τέλος μπήκε μέσα σε ένα γλυπτό του...

Σ: (Με έκπληξη.) Τι έκανε;

Τ: Μπήκε μέσα σε ένα γλυπτό του... Μπήκε μέσα στο μάρμαρο... Το πίστεψε πολύ πως πρέπει να μπει μέσα στην πέτρα που σμίλευε... Και η πέτρα τον ρούφηξε...

Σ: Και πώς βγήκε;

Τ: Δεν βγήκε...

Σ: Τι θα πει «δεν βγήκε»;

Τ: Έμεινε για πάντα εκεί μέσα... Είναι για πάντα εκεί...

Σ: Μαλακίες... Αυτά είναι μαλακίες... Τα βγάζεις από το μυαλό σου... Είμαι σίγουρη πως ο πραγματικός Μιχαήλ Άγγελος θα πέθανε ανάμεσα στους μαθητές του...

Τ: Μπήκε μέσα στο γλυπτό του... Αυτό έγινε...

Σ: Θα ζήτησε συγχώρεση από τον Θεό, θα κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων... Και μετά θα πέθανε όπως ταιρίαζε σε έναν μεγάλο άνθρωπο...

Τ: Οι υπηρέτες βρήκανε τα ρούχα του, το σφυρί και τη σμίλη του το άλλο πρωί... Πλάι στη μισοτελειωμένη πέτρα...

Σ: Λες ό,τι σου κατέβει...

Τ: Ξέρεις πως είναι αλήθεια....

Σ: *(Προσπαθώντας να αλλάξει θέμα.)* Γιατί δεν έρχεσαι να με αγκαλιάσεις;

Τ: Προτιμώ να έρθεις εσύ σε μένα...

Σ: Οι άντρες πάνε στις γυναίκες...

Τ: Οι άνθρωποι πάνε στις ιδέες...

Σ: Δεν θα τα χαλάσουμε εδώ πέρα...

(Ακούμε την Σ να σκοντάφτει ελαφρά στο τραπέζι. Έπειτα να ψάχνει με τα χέρια της τον καναπέ.)

Σ: Δεν είσαι στον καναπέ σου, ποιητή;

Τ: *(Η φωνή της σε όλη τη συνέχεια του διαλόγου είναι εξαιρετικά σταθερή και ήρεμη.)* Εδώ είμαι... Και σε περιμένω...

Σ: *(Με δυνατή φωνή.)* Κάνεις κόλπα, ποιητή... Μα θα σε βρω... Το δωμάτιο είναι μικρό...

Τ: Είμαι βέβαιος γι' αυτό...

(Ενώ εξελίσσεται ο διάλογος, η Σ συνεχίζει να ψάχνει για την Τ. Ακούμε τα βήματά της, όλο και πιο νευρικά – καθώς και το τρίξιμο των επίπλων πάνω στα οποία σκοντάφτει.)

Σ: Ίσως να έχεις δίκιο... Ίσως τελικά να μυρίζει εντομοκτόνο...

Τ: Ναι, μυρίζει...

Σ: Αλλά είναι μια μυρωδιά αδιόρατη... Θαρρείς ξεχασμένη από παλιά...

Τ: Οι άνθρωποι συνηθίζουν...

Σ: «Συνηθίζουν»;

Τ: Η ανθρωπότητα... Όλη η ανθρωπότητα έχει συνηθίσει το εντομοκτόνο...

Σ: *(Με δυνατή φωνή, περιπαιχτική όσο και εκνευρισμένη.)*
Κρύφτηκες καλά, ποιητή-φονιά...

Τ: Δεν κρύφτηκα πουθενά...

Σ: Θέλεις να μου το παίξεις ο Άυλος Άνθρωπος;

Τ: Είμαι στον καναπέ, αγάπη μου...

Σ: Θα σε βρω, Άυλε Ποιητή... Έννοια σου και θα σε βρω...

Τ: Νομίζω πως με έχεις ήδη βρει...

Σ: Πούλα την τρέλα σου, λαμόγιο – πούλα την...

Τ: Δεν σε καταλαβαίνω...

Σ: *(Αλλάζει κουβέντα, συνεχίζοντας να σκουντουφλάει μέσα στο σκοτάδι.)* Πες μου, λοιπόν, Άυλε Ποιητή... Και ο γυμνός Μιχαήλ Άγγελος... Γιατί να μπει μέσα στην πέτρα;

Τ: Δεν έμαθε ποτέ κανείς... Ίσως... *(Σταματάει.)*

Σ: «Ίσως» τι;

Τ: Ίσως να ένιωσε πως τον περίμενε μια ιδέα μέσα εκεί...

Σ: *(Έξαλλη από οργή, πετώντας αντικείμενα στο πάτωμα.)* ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ, ΠΑΛΙΟΠΟΥΣΤΗ, ΓΑΜΩ ΤΗ ΜΑΝΑΣΟΥ;

Τ: *(Έξακολουθεί να της απαντάει με απόλυτα ήρεμη φωνή.)* Σου έχει λείψει το γέρικο μουνί μου;

Σ: ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ, ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΟ;

Τ: Είμαι μια ιδέα, το ξεχνάς...

Σ: ΕΙΣΑΙ ΕΝΑ ΠΟΝΤΙΚΙ... ΖΑΡΩΣΕΣ ΣΤΗ
ΓΩΝΙΑ ΣΟΥ ΣΑΝ ΠΟΝΤΙΚΙ...

Τ: Είμαι μια ιδέα μες στο μυαλό σου...

Σ: *(Ψάχνει σκοντάφτοντας πάνω στα έπιπλα.)* ΘΑ ΣΕ ΒΡΩ,
ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ... ΘΑ ΣΕ ΒΡΩ ΚΑΙ ΘΑ ΣΕ
ΛΙΩΣΩ...

Τ: Αν θες, μπορείς να αποφασίσεις πως δεν υπάρχω... Θα
απαλλαγείς μονομιάς...

Σ: *(Με σπασμένη φωνή – με πολλή ένταση.)* Υπάρχεις μέσα
στο σώμα της αδελφής μου...

Τ: Δεν έχεις αδελφή... Όλα τα έχεις επινοήσει εσύ...

Σ: *(Με λυγμό.)* Σε παρακαλώ, μην το κάνεις
αυτό...

Τ: *(Πολύ εμφατικά.)* Όλα τα έχεις επινοήσει εσύ,
αγάπη μου...

Σ: *(Κλαίγοντας γοερά, σε κατάσταση αλλοφροσύνης.)* ΣΕ
ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ, ΕΛΑ ΚΟΝΤΑ
ΜΟΥ...

Τ: Λυπάμαι, είμαι μόνο μια ιδέα...

Σ: ΘΑ ΓΙΝΩ Ο,ΤΙ ΘΕΣ... ΘΑ ΚΑΝΩ Ο,ΤΙ
ΘΕΣ... ΜΟΝΑΧΑ ΕΛΑ...

Τ: Λυπάμαι... Δεν υπάρχω...

Σ: ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΕΛΑ ΝΑ ΜΕ ΠΝΙΞΕΙΣ,
ΓΑΜΙΑ ΜΟΥ... ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΕΛΑ ΝΑ ΜΕ
ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ...

Τ: *(Χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.)* Σαν πνοή ανέμου έρχομαι,
σαν πνοή ανέμου φεύγω...

*(Αμέσως μετά αρχίζει η άρια της Κάλλας. Κανείς δεν ξέρει ποιος
άρχισε τη μουσική.)*

Σ: (Τα λόγια της καταλήγουν σε μια τρομακτική οίμωγή.) Σ Ε
Α Γ Α Π Α Ω ... Ω Ω Ω Α Α Α ...

(Η άρτια συνεχίζεται μες στο σκοτάδι.)

13.

(Καθώς η μουσική σβήνει, η Τ ανάβει το φως. Είναι ντυμένη. Αντίθετα, στο μέσο του δωματίου η Σ είναι γυμνή, πεσμένη κάτω, και τραντάζεται με σιωπηλά αναφιλητά.)

Τ: Είσαι καλά; *(Πηγαίνει από πάνω της και τη βοηθάει να σηκωθεί.)*
Σ' το είχα πει πως δεν είχαμε ελπίδα... *(Τη σκεπάζει πρόχειρα με ένα ρούχο.)* Έχει μπει μέσα μας και μας λιανίζει... Μας θερίζει από μέσα – αυτό κάνει... *(Ανάβει τσιγάρο.)* Και το κάνει σιγά σιγά.. Γιατί περιμένει...

Σ: *(Με ξεροή φωνή.)* Τι περιμένει;

Τ: Περιμένει το ξημέρωμα, για να μας τελειώσει...

Σ: *(Κοφτά.)* Πού ήσουνα;

Τ: Τι εννοείς;

Σ: Πού ήσουνα πριν; Όταν σβήσαμε το φως...

Τ: Ξέρεις πού ήμουνα...

Σ: Όχι, δεν ξέρω...

Τ: Σε παρακαλώ, μην με αμφισβητείς... Είναι δύσκολη ώρα για να με αμφισβητείς...

Σ: Θέλω να το ακούσω από το στόμα σου...

Τ: Μέσα σου ήμουνα...

Σ: Αυτό δεν γίνεται...

Τ: Κι όμως έγινε... Το έζησες, είναι γεγονός...

Σ: *(Πολύ κοφτά.)* Δεν έζησα τίποτε...

Τ: *(Με ένταση.)* Το έζησες... Γύρισε πάνω κάτω το δωμάτιο και δεν με βρήκες πουθενά...

(Ο διάλογός τους γίνεται όλο και πιο κοφτός και γρήγορος, με αυξανόμενη ένταση.)

Σ: Δεν έζησα τίποτε... Απλώς κρύφτηκες κάπου... Κρύφτηκες κάτω από τον καναπέ...

Τ: Δεν χωράω κάτω από τον καναπέ...

Σ: Κάτω από το κρεβάτι...

Τ: Δεν έχουμε κρεβάτι... Όπως ξέρεις, κοιμόμαστε στο πάτωμα...

Σ: Στήθηκες κολλητά στον τοίχο... Στάθηκες όρθια σε μια γωνιά και με ξεγέλασες...

Τ: Έσυρες τα χέρια σου παντού... Γύρισες το διαμέρισμα τοίχο τοίχο...

Σ: Ερχόσουν συνεχώς από πίσω μου... Αυτό είναι – πήγαινες ακριβώς πίσω από την πλάτη μου... Τώρα που το σκέφτομαι, θυμάμαι και την ανάσα σου πίσω μου...

Τ: Ξέρεις πως μπήκα μέσα σου...

Σ: *(Ξεσπάει φωνάζοντας.)* ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΠΗΚΕΣ ΜΕΣΑ ΜΟΥ... ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΝΑ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟΝ...

Τ: *(Της απαντάει κοφτά, με έντονη αγωνία.)* Αν το πιστέψουν πολύ, γίνεται...

Σ: ΕΓΩ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΨΑ ΤΙΠΟΤΕ... ΕΓΩ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΙΠΟΤΕ...

Τ: Έχουμε πιστέψει σε αυτόν εδώ και πολλή ώρα... Είμαστε υποχείρια... Του ανήκουμε...

Σ: ΕΓΩ ΔΕΝ ΑΝΗΚΩ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ...

Τ: Γιατί δεν άναψες το φως;

Σ: *(Πέρφτει παραιτημένη στον καναπέ. Επαναλαμβάνει ξεφυχισμένα..)* Δεν ανήκω σε κανέναν...

Τ: *(Επιμένει με ένταση.)* Είχες σχεδιάσει να το ανάψεις... Γιατί δεν το έκανες;

Σ: *(Εντελώς ξεψυχισμένα. Αδύναμα.)* Το είχαμε συμφωνήσει, εγώ κι εσύ... Είχαμε συμφωνήσει να μην το ανάψω...

Τ: Δεν είχαμε συμφωνήσει τίποτε...

Σ: *(Συνεχίζει ξεψυχισμένα.)* Και γι' αυτό υποκριθήκα πως δεν σε έβρισκα... Στην πραγματικότητα, σε έπιανα και τάχα σε αναζητούσα...

Τ: Τόσο πολύ φοβάσαι, λοιπόν;

Σ: *(Πάντοτε ξεψυχισμένα.)* Ήταν κομμάτι του Παιχνιδιού... Θέλαμε να τρελάνουμε τους Μοναδικούς Επισκέπτες...

Τ: Δεν θα του ξεφύγεις έτσι...

Σ: Θέλαμε να τους τρελάνουμε...

Τ: Δεν πείθεις ούτε τον εαυτό σου με αυτά... Δεν πιστεύεις καν τα λόγια σου...

Σ: *(Σαν να μονολογεί.)* Δεν πιστεύω κανέναν... Δεν ανήκω σε κανέναν...

Τ: *(Εμφατικά, με μεγάλη ένταση.)* Και από την αρχή ήξερες τι συνέβαινε εδώ μέσα...

Σ: Τι ήξερα;

Τ: *(Τονίζοντας ιδιαίτερα τη λέξη «αδελφούλα».)* Το ήξερες πολύ καλά, αδελφούλα...

Σ: Δεν ήξερα τίποτε...

Τ: Σε είδα που με είδες...

Σ: Σε είδα;

Τ: Ναι, χθες το βράδυ με είδες...

Σ: Τι είδα;

Τ: Εμένα... Χθες το βράδυ ξύπνησες για να πεις νερό, έφτασες στην είσοδο της κουζίνας και με είδες...

Σ: *(Με ένταση.)* Τι είδα;

Τ: Κατόπιν γύρισες ακροπατώντας στο κρεβάτι σου, για να μην σε ακούσω... Αλλά εγώ σε είδα που με είδες...

Σ: *(Με ένταση και ταραχή.)* Τι είδα, γαμώ την Παναγία μου;

Τ: Είδες που έγγραφα το Φάκελο...

Σ: Το Φάκελο;

Τ: Ναι, το Φάκελο... Αυτόν που τάχα τον έριξαν κάτω από την πόρτα μας...

Σ: Δεν είδα τίποτε...

Τ: Σε είδα που με είδες...

Σ: Δεν ξύπνησα ποτέ για να πω νερό... Δεν ξυπνάω ποτέ το βράδυ...

Τ: Από την αρχή ήξερες πως ο Φάκελος ήτανε γραμμένος από μένα... Από την αρχή ήξερες πως δεν υπάρχει Παιχνίδι...

Σ: *(Κοφτά.)* Λες ψέματα...

Τ: Από την αρχή το ήξερες, αδελφούλα...

Σ: *(Με ένταση και ταραχή.)* Όλοι το ξέρουν πως λες ψέματα...

Τ: Ποιοι «όλοι»; Είμαστε μονάχα εγώ κι εσύ...

Σ: *(Κοφτά.)* Μας βλέπουνε εκατομμύρια...

Τ: Δεν μας βλέπει κανένας...

Σ: *(Ξεσπάει ουρλιάζοντας.)* ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝΕ
ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ, ΓΑΜΩΤΟ ΣΟΥ...

Τ: Δεν μας βλέπει κανένας... Δεν υπογράψαμε χαρτιά, δεν υπάρχουν κάμερες...

Σ: Στο Παιχνίδι, αρκεί να έρθει ο Φάκελος κάτω από την πόρτα σου... Δεν χρειάζονται υπογραφές...

Τ: Δεν ήρθε κανένας Φάκελος κάτω από την πόρτα... Το Φάκελο τον έγραφα εγώ...

Σ: *(Σαν να μην την ακούει. Κοιτάζει τους τοίχους.)* Οι κάμερες είναι ενσωματωμένες μέσα στους τοίχους... Έτσι γίνεται στα σύγχρονα παιχνίδια...

Τ: Δεν υπάρχει Παιχνίδι...

Σ: *(Φωνάζει, με ραγισμένη φωνή.)* ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΜΕ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΠΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΙΧΝΙΔΙ...

Τ: Ναι, αλλά το ξέρουμε πως δεν υπάρχει... Πως δεν μας βλέπουν Μοναδικοί Επισκέπτες...

Σ: *(Με κανονική φωνή, αλλά με πολύ εύθραυστο τόνο, έτοιμη να καταρρεύσει.)* Αυτό δεν το ξέρει κανένας... Μπορεί να μας βλέπουν και να μην το ξέρουμε...

Τ: Δεν μας βλέπει κανείς...

Σ: *(Με αγωνία.)* Μπορεί να κληρωθήκαμε και να μην το ξέρουμε... Γίνεται αυτό στα σύγχρονα παιχνίδια...

Τ: Το μόνο παιχνίδι το παίξαμε εγώ κι εσύ... Υποδυθήκαμε πως είμαστε μέσα σε ένα μεγάλο Παιχνίδι...

Σ: *(Κοφτά.)* Γιατί το κάναμε;

Τ: Δεν ξέρω γιατί... Προφανώς για να κάνουμε κάτι...

Σ: *(Με ξαφνική έξαψη.)* Εγώ ξέρω... Το κάναμε γιατί υπάρχει ένα γενικότερο μεγάλο σχέδιο του Θεού...

Τ: Δεν υπάρχει σχέδιο του Θεού... Εμείς φτιάξαμε το σχέδιο...

Σ: Ο Θεός υπάρχει... Το έχουν πει τόσοι...

Τ: Εμείς φτιάξαμε, πάντως, τον «Μπάιρον»... Τον ποιητή-φονιά...

Σ: Ο Θεός υπάρχει... Το είπε και ο Αϊνστάιν...

Τ: *(Πολύ εμφατικά, με μεγάλη ένταση.)* Το γαμιά με την τεράστια πούτσα... Τον άντρα μας, αδελφούλα...

Σ: *(Φωνάζει, εκτός εαυτού.)* Ο ΘΕΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙ, ΜΑΛΑΚΙΣΜΕΝΗ...

Τ: *(Με πυρετική ένταση στη φωνή της.)* Υπάρχουμε μονάχα εμείς, που σαπίζουμε σε ένα από τα Διαμερίσματα των Ανασφάλιστων... Και παίξαμε ένα παιχνίδι για να αντέξουμε τη βραδιά...

Σ: Γιατί;

Τ: Γιατί τι;

Σ: Γιατί έπρεπε να αντέξουμε αυτή ειδικά τη βραδιά; Μέχρι χθες, πώς αντέχαμε;

Τ: Πέφταμε στο κρεβάτι και κοιμόμασταν... Αλλά απόψε ήταν διαφορετικά...

Σ: Τι διαφορετικό είχε η σημερινή βραδιά;

Τ: Κάποτε έρχεται η ώρα που δεν μπορείς να κοιμηθείς...

Σ: Γιατί να συμβεί απόψε;

Τ: Γιατί ήταν η ώρα να μην μας πιάσει ύπνος...

Σ: Και τι κάναμε;

Τ: Πέσαμε στο κρεβάτι και σιεφτήκαμε το διάβολο...

Σ: Όπως όταν ήμασταν μικρές...

Τ: Ναι, όπως τότε...

Σ: Και πιαστήκαμε χέρι χέρι...

Τ: Ναι, πιαστήκαμε...

Σ: (Με οραματική έκραση.) Και σχηματίσαμε μέσα στο μυαλό μας το διάβολο...

Τ: Αυτό ακριβώς έγινε, αδελφούλα...

Σ: Και το κάναμε μαζί... Πιστέψαμε ταυτόχρονα σε αυτόν...

Τ: Κι αυτός ήρθε και μας πήρε μαζί...

Σ: Μας έχει δικές του...

Τ: Ναι, μας έχει δικές του... Είναι γύρω μας και μας σμιλεύει αφαιρώντας την περιττή πέτρα...

14.

Σ: Και τώρα; Τι θα γίνει τώρα;

Τ: Θα συνεχίσει να μας σμιλεύει...

Σ: Κι έπειτα;

Τ: Έπειτα θα ξημερώσει...

Σ: Κι όταν ξημερώσει, θα έχει τελειώσει;

Τ: Ναι, θα έχει τελειώσει...

Σ: Θα είναι το τέλειο γλυπτό...

Τ: Θα είμαστε το τέλειο γλυπτό...

Σ: Ναι, θα είμαστε...

Τ: Ένα Ανδρόγυνο...

Σ: Κι αν δεν γίνει;

Τ: Αν δεν γίνει, τι;

Σ: Αν δεν ξημερώσει...

Τ: Δεν γίνεται να μην ξημερώσει...

Σ: Δεν είναι βέβαιο... Δεν μας το έχει εγγυηθεί κανείς...

Τ: Θα ξημερώσει... Είναι βέβαιο πως θα ξημερώσει...

Σ: Και πού το ξέρεις; Εμείς δεν βλέπουμε ποτέ το ξημέρωμα... Το διαμέρισμά μας δεν έχει παράθυρα... Κανένα από τα Διαμερίσματα των Ανασφάλιστων δεν έχει παράθυρα...

Τ: Ξέρω πάντοτε τι ώρα είναι...

Σ: *(Με δυσπιστία.)* Πώς είναι δυνατόν να ξέρεις την ώρα; Δεν έχουμε ρολόγια... Και ο υπολογιστής είναι κλειστός από το πρωί – γιατί ήταν τάχα κανόνας του Παιχνιδιού...

Τ: Ξέρω πάντοτε τι ώρα είναι... Ακόμη και τα λεπτά...

Σ: Πώς;

Τ: Μετρώ την ώρα από μέσα μου...

Σ: Δεν γίνεται αυτό...

Τ: Γίνεται... Το έκανα από παιδί... Βάζεις ένα ρολόι στο μυαλό σου... Στην αρχή μοιάζει εξωφρενικό – μα αν επιμείνεις πολύ, γίνεται...

Σ: Δεν μπορεί να γίνεται...

Τ: Θέλεις να σ' το αποδείξω;

Σ: Όχι, δεν θέλω...

Τ: Πάντως, αν θέλεις –

Σ: *(Την κόβει, σε απότομο τόνο.)* Σου είπα, δεν θέλω...

(Σιωπούν για λίγες στιγμές.)

Τ: Αλήθεια, το έχεις σκεφτεί αυτό;

Σ: Ποιο;

Τ: Γιατί τα Διαμερίσματα των Ανασφάλιστων δεν έχουν παράθυρα;

Σ: Για να μην πέφτουμε κι αυτοκτονούμε, λένε...

Τ: Και γιατί δεν βάλανε κάγκελα;

Σ: Γιατί απαγορεύονται τα παράθυρα με κάγκελα στα δημόσια διαμερίσματα... Λένε πως μειώνουν την προσωπικότητα των ενοίκων...

Τ: Κι έτσι έφτιαξαν διαμερίσματα δίχως διόλου παράθυρα...

Σ: Μόνο με εξαερισμό...

Τ: Και δεν καταλαβαίνεις γιατί το κάνουν όλο αυτό;

Σ: Γιατί;

Τ: Για να κάνουν ό,τι θέλουν με τον εξαερισμό...

Σ: Τι ό,τι θέλουν;

Τ: Αν πρέπει να κοιμόμαστε, να μας ρίχνουν υπνωτικό και να κοιμόμαστε...

Σ: Και τι άλλο μπορεί να θελήσουν;

Τ: Ξέρεις τι άλλο...

Σ: Αν πρέπει να πεθάνουμε...

Τ: *(Την κόβει.)* Ναι, αυτό...

Σ: *(Σαστισμένη.)* Θα μας ρίξουν –

Τ: *(Την κόβει. Μιλάει πολύ εμφατικά..)* Ναι, αυτό σου λέω...

Σ: Και πιστεύεις πως μπορούν να το κάνουν αυτό;

Τ: Ναι, μπορούν...

Σ: Και ποιο κίνητρο έχουν;

Τ: Ποιο κίνητρο έχουν να μην το κάνουν;

Σ: Δεν ξέρω... Αλλά πρέπει να υπάρχει κάποιο κίνητρο...

Τ: Υπάρχουν κίνητρα για όλα... Αλλά μένουμε σε ένα διαμέρισμα που δεν έχει παράθυρα και έχει εξαερισμό...

Σ: Έτσι έτυχε... Είναι σαν τη ζωή, που τυχάνει να γεννηθείς κάπου...

Τ: Ναι, έτσι έτυχε...

Σ: Κι εμείς;

Τ: Εμείς, τι;

Σ: Εμείς τι κάνουμε;

Τ: Ψάχνουμε τα δικά μας κίνητρα...

Σ: *(Επαναλαμβάνει σιεπτική.)* Τα δικά μας κίνητρα...

Τ: Ένα Παιχνίδι, ας πούμε... Ένα Φάκελο με ένα σκοπό...

Σ: Τον «Μπάιρον»...

Τ: Μια ιδέα...

Σ: Τον άντρα μας...

Τ: Έναν ποιητή-φονιά...

Σ: Το φονιά μας...

Τ: Την Ισότητα των ανθρώπων...

Σ: *(Κοφτά, κοιτώντας κάτω.)* Τον αγαπάω...

Τ: Το ξέρω...

Σ: Τον αγαπούσα από πριν... Και δεν υπήρχε περίπτωση να ανάψω το φως...

Τ: Το ξέρω...

Σ: *(Γυρίζει και την κοιτάζει στα μάτια.)* Τον αγαπάω τόσο, που πονάω από την αγάπη...

Τ: Έτσι είναι... Τα τέρατα, τα φτιάχνουμε για να τα αγαπήσουμε...

Σ: Νιώθω πως δεν υπάρχω δίχως αυτόν... Πως δεν υπάρχει ζωή πέρα από αυτόν...

Τ: Όχι, καλή μου, δεν υπάρχει...

Σ: Εσύ;

Τ: Εγώ, τι;

Σ: Τον αγαπάς;

Τ: Ναι... Αν καταλαβαίνω τι θα πει «αγάπη», ναι...

Σ: Τι θα πει «αγάπη»;

Τ: Δεν μπορώ να το ορίσω... Λένε πως δεν υπάρχει ορισμός...

Σ: Πρέπει να υπάρχει ένας ορισμός...

Τ: Λένε πως «αγάπη» είναι να αγαπάς το φονιά σου... Να νιώθεις το φόνο σαν ένωση...

Σ: Ναι, αυτό είναι... Νομίζω πως αυτό είναι...

Τ: Ίσως και να είναι αυτό...

Σ: Ξέρεις τι σκέφτομαι;

Τ: Τι;

Σ: Πως στην πραγματικότητα εσύ είσαι ο «Μπάιρον»...

Τ: Εγώ;

Σ: Είσαι ο «Μπάιρον» και υποδύεσαι πως είσαι η αδελφή μου...

Τ: Δεν ξέρω τι είμαι... Εξάλλου, δεν έχει τόση σημασία...

Σ: Όταν ήρθες στο διαμέρισμα, δεν μπορούσα να το φανταστώ... Σκέφτηκα πως είσαι κωλόγρια και θα βρομάς...

Τ: Θυμάσαι που ήθελες να με διώξεις από το διαμέρισμα; Μου είπες πως το σπίτι έχει φαντάσματα πεθαμένων...

Σ: Κι εσύ μου απάντησες πως σε όλα τα νεκροταφεία έχει φαντάσματα...

Τ: Κάτι με τράβηξε σε σένα από την αρχή...

Σ: Κι όταν σε ρώτησα τι εννοείς με αυτό, απάντησες πως τα Διαμερίσματα των Ανασφάλιστων είναι νεκροταφεία προγραμμαμένων πτωμάτων... Πως τα έφτιαξαν για να μαντρώσουν τους ανασφάλιστους...

Για να μην πεθαίνουν στο δρόμο και τους χαλάνε τη μόστρα... Για να μην ψοφάνε μπροστά στις βιτρίνες των μαγαζιών...

T: Δεν σου άρεσε αυτό... Μου είπες πως έχεις επιληπτικές κρίσεις...

Σ: Κι εσύ απάντησες πως έχεις παρακολουθήσει κάποια σεμινάρια νοσηλευτικής...

T: Ύστερα μου είπες πως κάθε βράδυ φέρνεις άντρες και πηδιέσαι...

Σ: Και πως ουρλιάζω σαν τρελή...

T: Σε αυτό τι σου απάντησα;

Σ: Πως κοιμάσαι βαριά... Πάντοτε είχες μια έτοιμη απάντηση...

T: Ναι, από παιδί απαντούσα γρήγορα...

Σ: Τι άλλο;

T: «Τι άλλο»;

Σ: Τι άλλο έκανες από παιδί;

T: Δεν ξέρω... Ό,τι κάνουν όλα τα παιδιά...

Σ: (Με σχετικά επιθετικό τόνο.) Μετρούσες την ώρα από μέσα σου, έδινες γρήγορες απαντήσεις, τι άλλο;

T: Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι τώρα...

Σ: Μήπως κατέβαινες ανάποδα τις σκάλες με τα χέρια και τα πόδια, σαν κατσαρίδα;

T: Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο...

Σ: (Όλο και πιο κοφτά και επιθετικά.) Έτρωγες τα σκατά σου; Έπινες τα κάτουρά σου;

T: Δεν έκανα τίποτε τέτοιο...

Σ: Έπινες αίμα ποντικών; Μήπως άνοιγες τα ποντίκια και έτρωγες τα σπλάγχνα τους;

Τ: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μιλάς έτσι...

Σ: Όλους αυτούς τους μήνες που μένεις εδώ...

Τ: Εννιά μήνες και τρεις μέρες...

Σ: Όσους είναι... Δεν σε είδα ποτέ να τρως...

Τ: Έτρωγα το βράδυ και το πρωί... Τις ώρες που κοιμόσουν...

Σ: Τι έτρωγες;

Τ: Μπισκότα από τη διανομή...

Σ: Αφού η δόση διαμερίσματος ήταν πάντοτε άθικτη...

Τ: Μου έδιναν τα μπισκότα που περίσσευαν από τα άλλα διαμερίσματα του ορόφου...

Σ: Γιατί σου τα έδιναν;

Τ: Για να μην πηγαίνουν χαμένα...

Σ: Δεν σε πέτυχα ούτε μία φορά να πηγαίνεις στην τουαλέτα...

Τ: Γενικά, είμαι δυσκοίλια... Και κατουράω λίγο...

Σ: *(Εκρηκτικά, με ένταση.)* Ούτε μία φορά...

Τ: Δεν φταίω εγώ που δεν με πέτυχες να χέζω...

Σ: Και ούτε μία φορά δεν μύρισα τα σκατά σου στην τουαλέτα...

Τ: Δεν μυρίζουν τα σκατά μου...

Σ *(Με μεγάλη ένταση.)* Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην μυρίζουν τα σκατά του...

Τ: Τα πάντα υπάρχουν...

Σ: Μόνο του διαβόλου τα σκατά δεν μυρίζουν...

Τ: Τα πάντα υπάρχουν... Πίστεψέ με...

15.

(Από το σημείο αυτό, η Σ αρχίζει να έχει ανακόλουθες μεταπτώσεις στη φωνή και τον τόνο της – άλλοτε μιλάει κοφτά και επιθετικά, άλλοτε είναι ιδιαίτερα εμφατική, άλλοτε μονολογεί σαν να βρίσκεται σε ονειροβασία.)

Σ: Και τις ιδέες...

Τ: Ποιες ιδέες;

Σ: Όλες τις ιδέες τις κατέβασες εσύ... Εσύ έγραψες το Φάκελο, εσύ ζήτησες να φτιάξουμε τον «άντρα που θα μας γαμάει», εσύ πρότεινες να είναι ο «Μπάιρον»... Εσύ τα σκεφτόσουν κι εγώ ακολουθούσα...

Τ: Δεν τα σκέφτηκα όλα εγώ...

Σ: Εσύ είπες πως είμαστε αδελφές...

Τ: Εσύ πρότεινες να είναι φονιάς...

Σ: *(Επαναλαμβάνει αιφνιδιασμένη.)* Φονιάς...

Τ: Ναι, εσύ το πρότεινες...

Σ: *(Με σχετική ταραχή.)* Εσύ με έκανες να το προτείνω...

Τ: Εσύ τον ήθελες φονιά...

Σ: Μπορείς να με κάνεις να προτείνω ό,τι θέλεις...

Τ: «Να ξεσιίξει με την ψωλάρα του και πάνω στη χυσιά να σε πνίγει...» Δικά σου λόγια είναι αυτά...

Σ: *(Χαμηλόφωνα, σαν να συλλογίζεται.)* Θυμάσαι ακριβώς τα λόγια μου...

Τ: Ναι, τα θυμάμαι...

Σ: *(Επιθετικά.)* Δεν γίνεται να θυμάσαι ακριβώς τα λόγια που ειπώθηκαν πριν από δυο ώρες...

Τ: Τα πάντα γίνονται...

Σ: Μήπως ήξερες τα λόγια μου πριν τα πω;

Τ: Απλώς έχω καλή μνήμη...

Σ: *(Επιθετικά, με ένταση.)* Έλα, αδελφούλα, πες το... *(Πολύ εμφατικά.)* Ε σ ύ ή σ ο υ ν ...

Τ: Μαζί γίναμε...

Σ: *(Γουρλώνοντας τα μάτια.)* Ε σ ύ ή σ ο υ ν ... Ε ξ α ρ χ ή ς ,
ε σ ύ ή σ ο υ ν ...

Τ: Μαζί γίναμε ο «Μπάιρον»...

Σ: *(Αλλάζει τόνο και μιλάει κοφτά.)* Ήρθες στα Διαμερίσματα των Ανασφάλιστων για να αναγεννηθείς... Για να αφαιρέσεις το περιττό μάρμαρο...

Τ: *(Επαναλαμβάνει κάπως πιο εμφατικά.)* Μαζί γίναμε ο «Μπάιρον», αδελφούλα...

Σ: Διέλυσες το μυαλό μου... Το έκανες κομμάτια και το ξαναέστησες όπως ήθελες...

Τ: Αυτός το έκανε... Όλα αυτός τα κάνει... Αυτός μας λιανίζει...

Σ: *(Σαν να μην την άκουσε.)* Ή ακόμη, μπορεί και να μην υπάρχεις... Να είσαι κι εσύ μια ιδέα... Να είσαι ένα γέννημα του νου μου...

Τ: Ακόμα κι αυτό –

Σ: *(Την κόβει. Μιλάει με ταραχή.)* Μπορεί να σ' έχω φτιάξει μέσα στο μυαλό μου... Να ήθελα κάποιον για να πεθάνω μαζί του σε ένα διαμέρισμα των Ανασφάλιστων...

Τ: Ακόμη κι αυτό να είμαι, δεν έχει πια σημασία... Τώρα υπάρχει εκείνος...

Σ: *(Κοιτώντας στο κενό.)* Σωστά, εκείνος... Ο άντρας μας...

Τ: Ναι, ο άντρας μας...

Σ: (Με ένταση.) Ο γαμιιάς μας... Ο ποιητής-φονιάς...

Τ: (Κοφτά.) Μαζί το φτιάξαμε όλο αυτό... Εγώ κι εσύ γεννήσαμε κάτι...

Σ: (Με ένταση.) Κάτι τι;

Τ: Κάτι περισσότερο από εμάς...

Σ: (Σαν να μονολογεί.) Ένα τέρας...

Τ: (Με θέρμη.) Κάτι περισσότερο από τη ζωή...

Σ: Το φάντασμα ενός τέρατος...

Τ: (Πολύ emphaticά.) Κάτι περισσότερο από αυτό που μας αντιστοιχούσε...

Σ: (Σαν να μονολογεί.) Το τέρας των τεράτων...

Τ: (Συνεχίζει πολύ emphaticά.) Τον άγγελο της Ισότητας των ανθρώπων...

Σ: (Την κοιτάει στα μάτια. Με αγωνία.) Υπάρχει αυτό; Η Ισότητα των ανθρώπων;

Τ: Ναι, μπορεί να υπάρξει... Λένε... (Σταματάει.)

Σ: (Με αγωνία.) Τι λένε;

Τ: Λένε πως οτιδήποτε σιέφτηκαν οι άνθρωποι μπορεί να υπάρξει... Ή και πως ήδη υπάρχει κάπου παράλληλα με εμάς...

Σ: Και το Παιχνίδι; Το Égalité; Υπάρχει – έτσι δεν είναι;

Τ: Λένε πως υπάρχει...

Σ: Κι εμείς; Μήπως τελικά παίζουμε κι εμείς στο Παιχνίδι;

Τ: Σου είπα για το Παιχνίδι... Το Φάκελο τον έγραφα εγώ...

Σ: Μπορεί, ωστόσο, χθες το πρωί να μας πέταξαν κι έναν αληθινό Φάκελο κάτω από την πόρτα... Και απλά να μην τον είδαμε...

Τ: Δεν γίνεται να μην τον είδαμε...

Σ: Μπορεί να σκάλωσε κάπου και να μην τον είδαμε...

Τ: Θα το ήθελες αυτό;

Σ: Νομίζω πως θα το ήθελα...

Τ: Γιατί;

Σ: Γιατί ίσως θα άξιζε να το δουν όλο αυτό οι Μοναδικοί Επισκέπτες...

Τ: Τότε, ναι, ίσως να μας πέταξαν κι έναν αληθινό Φάκελο και να μην τον είδαμε...

Σ: Οπότε όλα θα είναι πιθανά...

Τ: Θα είναι...

Σ: Και πρέπει να βιαστούμε πριν ξημερώσει...

Τ: Ναι, πρέπει να βιαστούμε...

Σ: Και τι θα κάνουμε;

Τ: Θα κάνουμε αυτό που θέλει αυτός...

Σ: Θα τον φωνάξουμε...

Τ: Ναι, θα τον φωνάξουμε...

Σ: Θα γίνει εγώ...

Τ: Ναι, εσύ...

Σ: Και θα γίνουμε Ανδρόγυνο... Μέχρι το τέλος...

Τ: Ναι, θα ενωθούμε...

Σ: Ναι, θα ενωθούμε για πάντα...

Τ: Για πάντα...

Σ: Όπως ο Μιχαήλ Άγγελος μπήκε για πάντα μέσα στην πέτρα...

Τ: Ναι, όπως αυτός...

Σ: Πίστεψε πως η αληθινή ύπαρξη είναι εκεί μέσα, και αυτό ήταν...

Τ: Το πίστεψε, καλή μου...

Σ: Και οι μαθητές του κήδεψαν τα ρούχα του...

Τ: Αυτό έκαναν...

Σ: Θα ενωθούμε... Η μία μέσα στην άλλη...

Τ: Η μία μέσα στην άλλη...

Σ: Θα ενωθούμε για πάντα...

Τ: Κι οι δυο μαζί μέσα σε αυτόν...

Σ: Ναι, μέσα στον άντρα μας...

Τ: Σκέφτηκες το πώς;

Σ: Το σκέφτηκα...

Τ: Πώς;

Σ: Όπως το είπαμε πριν...

Τ: Πριν;

Σ: Πριν, που δεν έγινε...

Τ: Πριν, που δεν ήταν ακόμη η ώρα...

Σ: Ο «Μπαίρον» θα σε πνίξει κι εσύ θα τον σφάξεις... Αυτός με τα δάχτυλα κι εσύ με το μαχαίρι...

Τ: Γιατί;

Σ: Γιατί έτσι θα ενωθούν... Θα μπει η ψυχή του ενός μέσα στον άλλο...

Τ: Δεν χρειάζεται να τον σφάξω... Αρκεί να με πνίξει με τα δάχτυλά του...

Σ: Όχι, δεν αρκεί...

Τ: Ο «Μπάιρον» πρέπει να ζήσει...

Σ: Ο «Μπάιρον» πρέπει να ενωθεί...

Τ: Ο «Μπάιρον» ανήκει στην ανθρωπότητα...

Σ: *(Παίρνει από το κρεβάτι το κουζινομάχαιρο και της το δίνει.)*
Εμείς είμαστε η ανθρωπότητα... Εσύ κι εγώ, μέσα σε ένα διαμέρισμα δίχως παράθυρα...

Τ: Το πιστεύεις αυτό;

Σ: Ναι, το πιστεύω... Αφού το είπαμε, είναι αλήθεια...

Τ: «Θα αδράξω την αλήθεια σε ένα σώμα και μία ψυχή»...

Σ: Ναι, σε μία ψυχή, αδελφούλα...

(Αγκαλιάζονται.)

Τ: Σε μία ψυχή, καλή μου...

Σ: Θα ξημερώσει... Πρέπει να σβήσουμε το φως πριν ξημερώσει...

Τ: Ναι, να σβήσουμε το φως... Να σβήσουμε το φως και να βάλουμε το τραγούδι...

Σ: Και όταν έρθει η ώρα, θα σπρώξεις το μαχαίρι δυνατά... Σταθερά και δυνατά...

Τ: Θα το κάνω...

Σ: Σβήσε το φως...

Τ: Το σβήνω, καλή μου...

(Η Τ σβήνει το φως. Σκοτάδι.)

Σ: Αδελφούλα;

Τ: Ναι;

Σ: Θέλω να μου πεις κάτι...

Τ: Ναι, θα σου πω...

Σ: Στ' αλήθεια με κοίταξε η μαμά πριν ξεφυγήσει;

Τ: Ναι, στ' αλήθεια...

Σ: Με κοίταξε με αγάπη, έτσι;

Τ: Ναι, με αγάπη...

Σ: Θέλω να μου υποσχεθείς κάτι... Πως αυτό θα το πιστέψεις σαν να έγινε στ' αλήθεια...

Τ: Μα έγινε στ' αλήθεια...

Σ: Θέλω να μου το υποσχεθείς...

Τ: Σου το υπόσχομαι...

Σ: Σε ευχαριστώ...

Τ: Δεν χρειάζεται... Σου είπα αυτό που έγινε...

Σ: Μπορείς τώρα να βάλεις τη μουσική...

Τ: Ναι, καλή μου...

Σ: Αντίο, αδελφούλα... Αντίο...

(Αρχίζει και πάλι η μουσική. Δεν έχει σημασία ποια πάτησε το play.)

Τ: Αντίο, καλή μου...

(Από τα μεγάφωνα ακούγεται η Κάλλας να τραγουδά και πάλι το Ah, fors'è lui che l'anima.)

16.

(Ενώ η άρια της Κάλλας σβήνει, μέσα στο σκοτάδι ακούγεται η φωνή της Σως «Μπάιρον». Και πάλι δεν αλλάζει η χροιά της φωνής της, αλλά μονάχα ο τόνος της. Σαν να ξαναζούμε τη σκηνή 8.)

Σ: Μυρίζει... Στ' αλήθεια μυρίζει...

Τ: Δεν μυρίζει τίποτε...

Σ: Μυρίζει περισσότερο από ποτέ...

Τ: Τι μυρίζει;

Σ: Κάτι απεριγράπτο... Κάτι... *(Σταματάει.)*

Τ: «Κάτι» τι;

Σ: Κάτι που, αν απλωθεί, δεν θα έχει επιστροφή...

Τ: Ίσως να άρχισαν να μας ρίχνουν το αέριο από τον εξαερισμό...

Σ: Ίσως...

Τ: Αν και λένε πως το αέριο δεν θα μυρίζει...

Σ: Έτσι λένε;

Τ: Ναι... Λένε πως έχουν κάνει μεγάλη πρόοδο στην παρασκευή αερίων...

Σ: *(Κοφτά.)* Μυρίζει κάτι περισσότερο από αέριο...

Τ: Κάτι περισσότερο;

Σ: Ναι, κάτι περισσότερο... Κάτι σαν άνθρωπος που βγάζει τη μυρωδιά του...

Τ: Σου αρέσει να βγάζεις τη μυρωδιά των ανθρώπων, έτσι;

Σ: Μου αρέσει η μυρωδιά των ανθρώπων... Ο άνθρωπος βγάζει τη μυρωδιά του όταν πεθαίνει...

Τ: Έχω διαβάσει πως ένα ζώο το κάνει αυτό...

Σ: Το κάνει και ο άνθρωπος...

Τ: Κι όταν τους πνίγεις, ρουφάς με τα ρουθούνια σου την ανθρωπίλα...

Σ: Ναι, τη μυρίζω...

Τ: Ωραία, λοιπόν... Εγώ είμαι έτοιμη...

Σ: Έτοιμη για τι;

Τ: Έτοιμη για τον άντρα μου...

Σ: Θέλω να –

Τ: *(Τον κόβει. Με ένταση.)* Έτοιμη για το φονιά μου...

Σ: Θέλω να με δεις...

Τ: Να κάνω τι;

Σ: Θέλω να ανάψεις το φως και να με δεις...

Τ: Δεν μπορώ να σε δω... Δεν έχεις ύλη...

Σ: Θέλω να με δεις...

Τ: *(Με ένταση.)* Δεν έχεις ύλη...

Σ: *(Με μεγαλύτερη ένταση.)* Θέλω να με δεις...

Τ: Θα δω μονάχα μια μαρμαρόπετρα που φωλιάζει μέσα της η ιδέα...

Σ: Είμαι μια γυμνή γυναίκα...

Τ: Είσαι ο Μπάιρον... Είσαι ο άντρας μου...

Σ: Δεν έχω πούτσα... Έχω μουνί...

Τ: Δεν έχει σημασία τι έχεις... Σημασία έχει τι κρύβεις...

Σ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Έχω μουνί, καταλαβαίνεις;

Τ: *(Με ένταση.)* Ο αληθινός άντρας έχει μουνί...

Σ: Ο αληθινός άντρας έχει πούτσα...

Τ: *(Με ένταση και ταραχή.)* Μέσα στο μουνί σου υπάρχουν τα πάντα... Μέσα στο μουνί σου υπάρχει η πούτσα σου...

Σ: Άναψε το φως...

Τ: Ο αληθινός άντρας είναι αυτός που... *(Κομπιάζει.)*

Σ: Άναψε το φως...

Τ: *(Φωνάζει ταραγμένη.)* Ο αληθινός άντρας είναι αυτός που σκοτώνει...

Σ: *(Πολύ επιτακτικά, σε τόνο που δεν χωράει αντίρρηση.)* Άνοιξε το φως...

(Τα φώτα ανάβουν ελαφριά. Οι δυο γυναίκες είναι γυμνές, όρθιες, η μια απέναντι από την άλλη.)

Σ: Βλέπεις;

Τ: Βλέπω...

Σ: Και τι λες τώρα;

Τ: Ο αληθινός άντρας είναι αυτός που σκοτώνει... Που μπορεί να βάλει τα δάχτυλα στο λαιμό της γυναίκας του και να τα σφίξει... Να τα σφίξει μέχρι... *(Σταματάει.)*

Σ: Μέχρι;

Τ: Μέχρι που να την κάνει ίση μαζί του...

Σ: *(Χαμηλόφωνα, σαν να μονολογεί.)* Égalité...

Τ: Σε αγάπησα από την πρώτη στιγμή...

Σ: Το ξέρω... Το ήξερα από την αρχή...

Τ: Θα έκανα τα πάντα για να είμαι μαζί σου...

Σ: Τώρα είσαι... Τώρα είμαστε μαζί...

Τ: Ναι, αγάπη μου, είμαστε μαζί...

Σ: *(Με μεγάλη ένταση.)* Δες με πολύ, λοιπόν...

Τ: *(Με την ίδια ένταση.)* Σε βλέπω, άντρα μου...

Σ: *(Με κανονική φωνή, μονολογώντας.)* Δες με μέχρι το τέλος μου...

Τ: Και τώρα που σε βλέπω, καταλαβαίνω κάτι...

Σ: Τι;

Τ: Μοιάζουμε...

Σ: Ίσως και να μοιάζουμε...

Τ: Μοιάζουμε πάρα πολύ...

Σ: Ναι, μοιάζουμε...

Τ: Σαν να στεικόμαστε στον καθρέφτη...

Σ: Τον καθρέφτη;

Τ: Ναι, τον καθρέφτη...

Σ: Και θυμήθηκες αυτό που έλεγε η μητέρα σου, έτσι δεν είναι;

Τ: Δεν γνώρισα ποτέ τη μητέρα μου...

Σ: *(Με σχετική ένταση.)* Θυμήθηκες αυτό που έλεγε εκείνη που επινόησες ως μητέρα σου... Τη σκηνή από την ταινία στο δωμάτιο με τους καθρέφτες... Έτσι δεν είναι;

Τ: Ναι, αυτό θυμήθηκα...

Σ: Εκεί όπου πρέπει να σημαδέψεις το είδωλό σου για να πετύχεις τον άλλον...

Τ: Ναι, εκεί...

Σ: Κι αν τους σκοτώσεις όλους, τι θα γίνει;

Τ: Θα επιζήσεις... Θα γίνεις αθάνατος...

Σ: Κανείς δεν μένει αθάνατος...

Τ: Μερικοί μένουν... Εσύ, ας πούμε...

Σ: Κανείς δεν πρέπει να μένει αθάνατος... Είναι...

Τ: Τι είναι; Ανήθικο;

Σ: Είναι άσχημο...

Τ: Άσχημο;

Σ: Είναι άσχημο να μην μυρίζεις τη μυρωδιά σου...

Τ: Ναι, είναι...

Σ: Και αβάσταχτο...

Τ: Ναι, είναι...

Σ: Οπότε πες μου τι θα γίνει αν τους σκοτώσεις όλους... Πώς θα πεθάνεις; Πώς θα μυρίσεις τη μυρωδιά σου;

Τ: Κάτι θα γίνει... Για όλα υπάρχει μια διέξοδος...

Σ: Πού πρέπει να πυροβολήσεις, λοιπόν;

Τ: Δεν ξέρω... Ίσως τον Θεό...

Σ: Σβήσε το φως...

Τ: Για όλα υπάρχει μια ιδέα που περιμένει...

Σ: (Επιτακτικά.) Σ β ή σ ε τ ο φ ω ς ...

(Η Τ σβήνει το φως. Απλώνεται και πάλι το σκοτάδι.)

Τ: Στ' αλήθεια είναι παράξενο... Ή και γελοίο...

Σ: Ποιο;

Τ: Κανείς δεν ξέρει τι θα δει όταν ανάψουν τα φώτα... Κανείς δεν ξέρει ποιον θα δει όταν ανάψουν τα φώτα...

Σ: Θα δει γυμνά πτώματα, πλημμυρισμένα στο αίμα...

Τ: Ή και ένα αδειανό δωμάτιο...

Σ: Ή κάτι καινούριο...

Τ: Ένα Ανδρόγυνο-τέρας...

Σ: Είναι στ' αλήθεια ωραίο αυτό...

Τ: Ποιο;

Σ: Που δεν ξέρει κανείς τι θα γίνει όταν ανάψουν τα φώτα...

Τ: Ίσως και να μην ανάψουν ποτέ...

Σ: Θα ανάψουν... Πάντοτε ανάβουν τα φώτα...

Τ: Όμως, τώρα ξημερώνει...

Σ: Ναι, ξημερώνει....

Τ: Κι εμείς...

Σ: Είναι η ώρα για να γίνει...

Τ: Ναι, είναι η ώρα για τον Μεγάλο Θάνατο...

Σ: Άσε τον Μεγάλο Θάνατο... Είναι η ώρα για τον θάνατό μας...

Τ: Πώς θα γίνει;

Σ: Όπως το έχουμε συμφωνήσει...

Τ: Ποιοι το έχουμε συμφωνήσει;

Σ: Εγώ κι εσύ... Κι όλοι οι άνθρωποι των αιώνων...

Τ: Θα σκοτώσουμε ο ένας τον άλλον...

Σ: Θα ενωθούμε...

Τ: *(Επαναλαμβάνει, σαν να σκέφτεται κάτι.)* Θα ενωθούμε...

Σ: Αυτό θα γίνει... Θα αδράξουμε την αλήθεια –

Τ και Σ μαζί: Σε ένα σώμα και μία ψυχή...

Σ: Θα είναι κάτι σαν αναγέννηση...

Τ: Θα γίνουμε Ανδρόγυνο...

Σ: Ναι, αγάπη μου... Θα γίνουμε Ανδρόγυνο...

Τ: Εμπρός, λοιπόν... *(Βάζει τη μουσική. Η Κάλλας αρχίζει να τραγουδάει το Ah, fors'è lui che l'anima. Η ένταση, κανονική.)*
Αγκάλιασέ με...

Σ: Άραγε, θα το πετύχουμε;

Τ: Ποιο;

Σ: Να βγούμε και οι δυο ψυχές μας μαζί... Την ίδια ακριβώς στιγμή...

Τ: Γίνεται;

Σ: Λένε πως γίνεται... Γιατί να μην γίνεται;

Τ: Τότε θα το πετύχουμε κι εμείς...

Σ: Ναι, κι εγώ το πιστεύω πως θα το πετύχουμε...

Τ: Θα το πετύχουμε γιατί αγαπιόμαστε...

Σ: Φίλησέ με...

Τ: Φίλησέ με, αγάπη μου...

Σ: Γινόμαστε κάτι άλλο...

Τ: Ναι, γινόμαστε κάτι άλλο...

Σ: Ξημερώνει... Τώρα ξημερώνει...

Τ: *(Με πολύ πάθος.)* Φίλησέ με, αγάπη μου...

(Προφανώς, φιλιούνται. Ό,τι λέγεται στη συνέχεια ακούγεται μέσα στα βογγητά και τις ανάσες του ερωτικού (;) σμιζίματος. Από ένα σημείο και πέρα, τα λόγια της μιας προφέρονται πάνω στα λόγια της άλλης.)

Σ: Τώρα θα ξημερώσει... Τώρα...

Τ: Τώρα θα γίνει...

Σ: Γίνεται...

Τ: Τώρα γίνεται...

Σ: Το ξημέρωμα... Είναι αλήθεια...

Τ: *(Κοφτά, ψιθυριστά.)* Ναι, είναι αλήθεια...

Σ: Και η ισότητα είναι αλήθεια...

Τ: *(Πάρα πολύ ερεθισμένη.)* Οοο... Όλα είναι αλήθεια...

Σ: *(Φωνάζει.)* ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ...

Τ: ΟΛΑ...

Σ: ΟΛΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ Η ΑΛΗΘΕΙΑ, ΑΝ ΤΗΝ ΚΑΛΕΣΕΙΣ...

Τ: *(Ψιθυριστά, κοφτά, με ερωτικό λαχάνιασμα.)* Πνίξε με... Και ο λαιμός είναι αλήθεια, πνίξε με...

Σ: *(Λαχανιασμένη, στο ρυθμό της σεξουαλικής πράξης.)* Αλήθεια... Αλήθεια...

Τ: *(Μανιασμένη.)* Πνίξε με, άντρα μου... *(Ουρλιάζοντας.)* ΠΝΙΞΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ...

Σ: Το μα-χαί-ρι... Χτύπα με το μα-χαί-ρι...

Τ: (Καθώς κορυφώνεται η μανία της.) ΠΝΙΞΕ ΜΕ ΤΩΡΑ,
ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ...

Σ: Κι εσύ σφάξε με... Χτύπα με το μαχαίρι γερά...

Τ: (Σε κατάσταση ολοκλήρωσης.) ΠΝΙΞΕ ΜΕ, ΑΝΤΡΑ
ΜΟΥ...

Σ: (Σε κατάσταση ολοκλήρωσης.) ΣΦΑΞΕ ΜΕ ΤΩΡΑ...
ΣΦΑΞΕ ΜΕ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Τ: ΠΝΙΙΙΙΙΙΙ – (Η κραυγή της μπλέκεται με την κραυγή της
Σ και πνίγεται μέσα σε μια τρομερή ερωτική ιαχή ή σε έναν επιθανάτιο
ρόγχο.)

Σ και Τ μαζί: ΙΙΙΙΙΙΑΑΑΑΑ...

(Η ιαχή τους απολήγει σε ένα απόκοσμο σκλήρισμα. Γαλήνη. Η
μουσική έχει σιωπήσει, καθώς η άρια έχει ολοκληρωθεί. Μόνο το σκοτάδι,
τόσο βαρύ που θαρρείς να μυρίζει.)

Μετά από λίγες στιγμές σιωπής, η άρια ξαναρχίζει. Η έντασή της
τώρα ίσως είναι λίγο δυνατότερη:

*Ah, fors'è lui che l'anima
solinga ne' tumulti
godea sovente pingere
de' suoi colori occulti!
Lui che modesto e vigile
all'egre soglie ascese,
e nuova febbre accese,
destandomi all'amor.
A quell'amor ch'è palpito
dell'universo intero,
misterioso, altero,
croce e delizia al cor!*

Το έργο έχει τελειώσει. Κανείς δεν ξέρει αν η Σ και η Τ είναι νεκρές
ή αν έπαιζαν θέατρο. Κανένας δεν ξέρει τι θα δει. Οι Μοναδικοί
Επισκέπτες περιμένουν να ανάψουν τα φώτα.)